

ஓம
பரப்ரஹ்மணேநமஃ.
ஸ்ரீ சேஷாதத்திரி சிவனார்
அருளிச்செய்த
நாநாஜீவவாதக்கட்டவரூ.

இது

சென்னை தமிழ்நாடு தியலாஜிகல் ஹைஸ்கூல்

தமிழ்ப்பண்டிதர்

கோ. வடிவேலுசெட்டியார் அவர்கள்

இயற்றிய

குறிப்புரையுடன்

செயாராலும்

தஞ்சை. எஸ். குமாரசுவாமிபிள்ளை

அவர்களாலும்

சென்னை:

மதராஸ் ரிப்பன் அச்சியந்திரசாலையிற்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

(Copy Right Registered.)

1904.

விலை அணு 4.

ओं

வரண ஹ்ரணை நமஸ்கரி ||

INTRODUCTION.

THAT the Tamil literature has drawn much of its inspiration from the Mother of all Languages, especially from her Philosophies, can be very easily made out if we just glance over the works of such great Tamil writers, as Thiruvalluvanayanar, Thathuvarayar, Manickavasagar, Thayumanavar, Thirugnanasumbandhar, Appar, Sundarar, Veēray Alavanthar, Nammalvar, Thandavarayar, Thuraymanglam Sivappragasar, Thirumular, Avvayar and a host of other eminent writers. The great author of "NANA JEEVA VATHAK KATTALY" is one of them. The book has been very ably commented upon by MR. VADIVALU CHETTYAR, Pundit, Hindu Theological High School, Madras. Whoever wants

to have an insight into the mysteries of creation, as understood by the old Aryan sages, and have some conception of the Vedanta Philosophy, should make it a point to go through this invaluable work. In a very short compass, the difficult subject has been handled in such a masterly manner, that it throws a great credit to the ability of the intelligent author. Those whose ignorance of language does not allow them to read the Vedanta Philosophy in the original, will do well to read this little but perfect book which has been so lucidly commented upon by Mr. CHETTIAR. The reader will be more than paid for his labours. This is my honest opinion.

Swami Ramakrishnananda
of Sri Ramakrishna Mission,
MADRAS.

மு க வு ரை .

ஸ்ரீ அகில ஜகந்நாயகனாகிய பரமீசுவரன் அநாதி சம சார பத்தர்களாயிருக்கின்ற ஜீவர்கள் உஜ்ஜீவிக்ருமபொ ருட்டு மூன்று காண்ட வடிவினதாய வேதத்தினை வெளிப் படுத்தினர். அம்மூன்று காண்டங்களில் முறையே மலம் வீசேஷம் ஆவாணமென்னும்மூன்று தோஷங்களையும் நீவ் த்திக்கும் உபாயம் பலவுள. அவ்வேதாதி காரமும் நுண் ணிய அழிவும் பெற்று அவ்வுபாயங்களைத் தெரிந்துகொள்ள மாட்டாத ஜீவர்களிடத்துக் கருணையினால் அவ்வீசனருள் வழிப்பட்ட ஆன்றோர்கள் அவ்வேதப்பொருள்களை விசித் தும் விவக்கியும் பலநூல்கள் செய்திருக்கின்றனர். அவற் றுள் பேதத்தை ஒழித்து பிரதீசய சுகத்தை நரும் சாராம் சமா யுள்ளது சர்வமுக சித்தாந்த சிரோமணிபாகிய வேதா ந்த சித்தாந்தமாம். இதனை விளக்குதற்கு ஆரியத்தினும் தமிழ் தினும் அநேக நூல்க ளமைந்திருக்கின்றன. அங்ஙனமாயி னுந் நான்கு சாதனங்களைப் பெற்றவரும் பர்மாஸ்திகரும் அப்பல நூல்களை ஆராயும் நுண்ணறிவின்றிய மந்தமதியி னருமான அதிகாரிகள் எளிதிலறிந் தாய்முறாறு கருணையே வடிவங்கொண்ட ஸ்ரீ சேஷாத் திரி சிவஞர் நானாஜீவவாதக் கட்டளை என்னும் நூலினைச் செய்தருளினர். அது பலவருட ன்கள் தொட்டு நம்முன்றோர்களால் வேதாந்தம் பயிலும் பாலர்க்கு முதலூலாக வழங்கப்பட்டு வருவது பிரசித்தம்.

ஆனால் இக்காலத்தில் ஆரிய முதலிய பஸ்டோழிகளினின் றும் தமிழிற் பல கடினமான விஷயங்கள் வந்து வழங்கிவரு கின்றன. அவற்றையும் தெரிந்துகொள்ளுமாறு ஆசிரியர் இந்நூலிலேயே சூசிப்பித்துளரேனும் அந்தச்சூசனையாகிய குறிப்புக்களை ஆங்காங்கு விளங்கு எடுத்துரைத்தா லன்றி யாவரும் எளிதிலுணர்தல் அரிதென வுணர்ந்து, சென்னை இந்து தியலாலிகல் ஐஸ்கூல் தமிழ்ப்பண்டிதரும், சென்னை மா நகரத்தின்கண் வேதாந்த பாஸ்கரரா யெழுந்தருளியிருந்த மகான். சை. இரத்தினச்செட்டியார் அவர்களிடத்து வேதா ந்த அப்பியாசம் செய்தவர்களுள் ஒருவருமாகிய ம-ா-ா ஸ்ரீ. கோ-னடிவேலுச்செட்டியார் அவர்கள் இதற்குக் குறிப்புரை யொன்று எழுதினர். அது வேதாந்த விஷயங்களைத் தெளி வாக்கக் காட்டுதலோடு அதனைப் படிப்பவர்களின் புத்தி, விசாரசாகரம் விருத்திப்பிரபாகர முதலிய பெருநூல்களில் பிரவேசித்தற்குப் பேருதவியாகவு மிருக்கின்றது. ஆதலால் வேதாந்தப்பிரதமாப்பியாசிகள் ஒவ்வொருவருக்கும் இஃ தின்றியமையாததே.

 வே. கு.

இம்முகவரை வேதாந்த விட்வசிரோடணியும், விருத்திப்பிரபாக ரம், விருத்தி ரத்தினாவலி, விசார சந்திரோதயம், பாலபோதம், தர்க்க கௌமுதி முதலிய அரிய பெரிய நூல்களின் மொழிபெயர்ப் பாகிரி யருமாகிய தஞ்சைமா நகரம், ஸ்ரீமத். வே. துப்புராமராமாஜு அவர் களால் எழுதப்பட்டது.

உ

சிவமயம்.

சிறப்புப்பாயிரம்.

சிதம்பரவாசி கோயிலார்

ஸ்ரீ பொன்னம்பலசுவாமிகள்

அருளிச்சேய்த

என்சீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியநிந்தம்.

நல்முடைநா நாசீவ வாத மென்று

நவிறருகட்டளை நூற்கு ஞான நூல்கள்

பலவுமாயந் தங்கங்கே பகர வேண்டும

பாங்குடைய பொருளெடுத்து விபாக்கியா நித்தா

னிலகுசென்னைப் பதிவைகும் வடிவே னும

விருந்தவத்தேநா நிதிலணுவு முரணின் றுமாத

குலவுசா தனமென்னு நான்கி னேடுவ

கடியாய் பவர்க்குமுத்தி கூடு மன்றே.

சுபம்.

காஞ்சிபுரம்

மகாவித்வான் இராமஸ்வாமி நாயுடவர்கள்
இயற்றிய

அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

மேனா ளறிஞர் மேதினி யோருய விழைவொடு ரைத்தருள்செய்
நானா சீவ வாசக் கட்டளை யெனுமொரு நலவயறுநாற்
கானா வன்புறொர் விரிவுரை தந்தனா னணிவரு மிப்பர்சூலக்
கோனா வலர் பெரு மானெழில் வடிவேற் குலவுறு பெயரோனே.

திருத்தருத்தி இந்திரபீடம் கரபாத்திர சுவாமிகளாநினம்
நாகூர். சச்சிதாநந்த சுவாமிகள் மாணாக்கர்களுள் ஒருவராகிய
ஸ்ரீமத். தண்டறை-சுப்பராய ஆசாரியாரவர்கள்

இயற்றிய

எழுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

பரத்தின துண்மை பெரிந்தவர் போற்றுட்
பாக்கிய ஞானமார் செம்மல்
இரத்தின வள்ள வின்னரு டன்றா
விலங்குமத் துவிதமெய் யறிந்தோன்
வரத்தளி நானா சீவவா தககட்
டலைக்கொரு குறிப்புரை வகுத்துட்
டிரத்தின யெவர்க்குந் தெரித்தனன் வடிவே
லெனும்பெயர்ச் செவ்வியோன் மாதோ.

ஊ சுவாமிகள் மாணாக்கர்களுள் ஒருவராகிய

ஸ்ரீமத். ப-தங்கவேலையரவர்கள் இயற்றிய

அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

ஓட்டுறவொன் றில்லாத வான்மாவே யுண்மையென
வுரைக்குஞ் சீரார்

கட்டளைக்கோர்குறிப்புரையைக் கருணையினு லெடுத்தெவர்க்கும்
காட்டி னானால்
சிட்டர்களாற் புகழ்தின்ற திறமுடையா னறிவுடையான்
சீர்த்தி மக்கான்
இட்டனவன் வடிவேலென் றியற்பெயரா னெம்மனோர்க்
கெளிது னட்டமா.

சை சுவாமிகள் மாணுக்கர்களுள் ஒருவராகிய
ஸ்ரீமத். பி-ஆறுமுக முதலியாரவர்கள் இயற்றிய
அறுசீர்க்கழிநெடிலடியா சிரியவிருந்தம்.

ஞா துருவி னுண்மைநிலை நயந்தெவரு மறிந்திடவோர்
நாநா டீவ
வாதமெனுங் கட்டளையி னாயிப்பொருள் வளமினி தின்
வகுத்திட டானால்
பெய்தமுடி விளங்கிடுநல் விரத்தினத்தைப் பதித்தவடி
வேலென் றியவ
னோ துநம தாப்த்சிகா மணியெவரும் புகழவுள
முன்னி மாதோ.

வி த் வ ா ன்

ம. இராஜகோபாலப்பிள்ளையவர்கள் இயற்றிய
ரேரிசைவேண்பா.

நூருநானு சீவவா தக்கட் டளைக்கிங்
கருஞான முற்றெவரு மார—விரிவா
விலகுரைதத் தான்புலவ ரேறுவடி வேலென்
றுலகுரைசீ ருற்ற னுவந்து.

திருச்சிற்றம்பலம்.

சொ ளு ப வ ண க் க ம்.

“பொன்னுல கத்தினிற் புயியி லந்தரத்
தென்னுடையுட்புறத் திலங்கு கினறது
மன்னுசிற் சோதியே வடிவ மிபாவுமாய்த
துன்னுவ தப்பொரு டொழுதி றைஞ்சுவாம்.”

குருவணக்கம்.

“தந்தைகா யாவானுஞ் சார்கதியிங் காவானு
மந்தமிலா வின்பநமக் காவானு - மெந்தமுயிர்
தானாகு வானுஞ் சரணாகு வானுமருட்
கோனாகு வானுங் குரு.”

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஓம்

பரப்பிரஹ்மணைநம:.

* நானா ஜீவ்வாதகீகட்டஹி.

நூல் அவதாரிகை.

சிவ்ஶகாம கருமத்தினால் மல (பாவ) மும் ஈசுவரோபாசனையி
னால் வீட்சேபமு (மன மொருமுகப்படாமையு) ம் ஈவிர்த்தியாகிச்
சொருபாவரண (பிரமவடிவ ஆன்மாவை யுள்ளவா றறியாமை) மாத்
திரமுடைத்தாய், நித்தியாநித்தியவஸ்துவிவேகம் (நித்தியப் பொரு
ளின்னது அநித்தியப்பொரு ளின்னது என்று பகுத்தறியுந்தன்மை),
இஶபரபோகவிராகம் (இயவுலகத்திலும் சுவர்க்காதி லோகத்திலும்
உள்ள போகத்தில் விருப்ப மில்லாமை), சமாதிசட்க சம்பத்தி
(சமை, தமை, திதீக்கை, உபரதி, சிரத்தை, சமாதி யென்னு மறு
குணங்கள்), முமுட்சுத்துவம் (இயல்பாகவே மோட்சத்தில் விருப்ப
மாயிருத்தல்) என்னும் நான்கு சாதனமு முடைய அநிகாரி சற்குரு
வாயிலாகப் பிரமான்ம ஐக்கிய ஞானத்தை யெளிதி லுணர்ந்து, கார
ண (மாயை) சகித ஐகத்தின் ஈவிர்த்தியும் பரமானந்தப் பிராப்தியுமா
கிய மோட்ச மடையுமாறு, உபசிஷத்தி கீதை பிரமகுத்திர மென்

* நானா - பல, ஜீவர் - உயிர்கள், வாதம் - பொய்யென்று நிச்ச
யித்தல், கட்டளை - முறை. எனவே, சீவபேதங்களைத் தத்துவஞான
த்தினால் வாதித்து (பொய்யென்று நிச்சயித்து) ஏகவடிவாய் விளங்
கும் ஆன்மவடிவ சிவத்தைத் தெரிவிக்கும் நூல் என்பது அதன் திர
ண்ட பொருளாம்.

னும் பிரஸ்தானத் திரயங்களது முடிவை நல்லாசிரியர் மூலமா யுணர்ந்து அநாத்மாகார விருத்தி யொழிந்து அறிவாகாரமாய் விளங்கியிருந்த சேஷாத்நிரி சிவனார் என்னும் பெரியார் சகல வணர்த்தங்கனையும் காரணத்தோடு ஒழித்தற்கு நேர்சாதனமாயுள்ள மகாவாகியத்தின் பொருளை யிந்நூலின்கண் அத்தியாரோப அபவாதக் கிரமமாகக் கூறுகின்றார்.

விஷய அவதாரிசை.

ஆன்மவடிவசிவம் உபாதியினாலே ஐவகையாக விளங்கலைக் கூறல்.

க.—சுத்தப் பிரமமா யிருக்கின்ற சர்வ சாட்சியினிடத்திலே அக்கினியிற் சூடுபோல அபின்னமாக வெரு சத்தியுண்டு. அந்தச் சத்தி, அதீதப் பிரமத்தி லடங்கி யிருக்கும்போது சுத்தப் பிரமமென்று பெயர். இந்தச் சத்தி, விசிரிம்பித்துச் சுத்தப் பிரமத்தை விபாபிக்கும்போது பரை விபாபகத்துக்குள் இருந்தபடியினாலே பரப்பிரமமென்று பெயராயிற்று.

சுத்தப்பிரமம்.

க.—(குறிப்புரை). ஒன்றாயும், அகண்டமா (கண்டிக்கப்படாததாயும், அசங்கமா (கூட்டமற்றதாயும், உற்பத்தநிநாசமில்லாததாயும், அதிரிசியமா (ஆத்மானுபவத்தாலன்றி இந்நிரியாதிகுறாக்கு விஷயமாகாததாயும், நாம (பெயர்) ரூப (வடிவ) ங்களற்றதாயும், மிருப்பது பிரமமாம். இது பெருமையால் (வியாபகமாயிருத்தலால்) தன்னை யொன்றும் வியாபித்திருத்த வில்லா திருப்பது பற்றிச் 'சுத்தப்பிரமம்' என்று சொல்லப்படுகிறது. தத்துவக்கூட்டங்களைத் தத்தங் காரணங்களிலொடுக்கிக்கொண்டு சென்றால் காரணகாரியங்களின்றி முடிவாய் நிற்பது பிரமமேயாதலால் இவ்வவசரத்து இது சுத்தப்பிரம

மென்றும், அந்நிவசனீய வடிவ மாயாசத்தியோடு கூடி உலகாட்சிப
காரியத்திற்கு அபின்ன நிமித்த உபாதான (முதல்) விவர்த்தகாரண
மாய்கின்ற அவசரத்துக் காரணப் பிரமமென்றும், மாயையின் சக்
துவகுணத்தில் பிரதிபலித்து உருத்திரனாதி வடிவமாய்கின்ற அவ
சரத்துக் காரியப்பிரமமென்றும் சொல்லப்படும். சத்தப்பிரமத்தை
வஸ்து என்றும், தத்துவமென்றும், மெய்ப்பொருள் என்றும், செம்
பொருள் என்றும், உள்ளது என்றும் கூறுவா.

சர்வசாட்சி.

பிரமமானது மறைவின்றி (நேரே) சொருபவடிவ ஞானத்தி
றாலே தனது அநாதி (உற்பத்தியில்லாத) கற்பிதமாயயிற் றேர்ந்
றிய சகல துரிபுடி (காண்பான் காட்சி காணப்படும்பொருள்) களை
யும் விளங்கச்செய்து சம்பந்தமின்றிக் காண்பதால் சர்வசாட்சியாம்.

சத்தி.

சத்தந்தரமின்றி (தர்மமா) யிருப்பது சத்தியெனப்படும். நண்டுச்
சத்தியென்றது பிரகிருதியை. “பிரமசந்திதி மாத்திரத்தினாலே பல
விசித்திரமான ஜகதீர்மாணஸாமத்தியமுடைய புத்திசுவரூபமா
கிய பிரமத்தினுடைய சத்தியே பிரகிருதி” என்று நிராலம்போபங்கிஷ
த்துக் கூறுகின்றது. (பிரகிருதி யென்னும்) சத்தியானது (பிரம
மென்னும்) சத்தனைத் தவிர வின்றென்பதை விளக்க “அக்கினியிற்
சூடுபோல அபின்னமாக (வேறுபடாததாக) ஒரு சத்தியுண்டு” என்று
உவமான வாயிலாகக் காட்டப்பட்டது. [அக்கினியிற் சூடுபோல
சுன்பது உவமானம்.]

அதீதப்பிரமம்.

மனோவாக்குகளா லறியப்படாது காரணகாரியகிதமாயுள்ள
சேதனம் அதீதப்பிரமம். [அதீதம் - மீறிப்போதல்.] அதீதப் பிர
மத்தில் பிரகிருதியாகிய சத்தி யடங்கி யிருத்தல் கயிற்றில் பாம்பா
தற்குரிய சத்தி யடங்கியிருத்தல் போலவாம்.

பரை.

பிரகிருதியாகிய சத்தி விசிரிம்பித்து (அதிக்கிரமித்து அஃகா வது வெளிப்பட்டு)ச் சத்தப் பிரமத்தை வியாபிக்கும்போது பரை என்று சொல்லப்படுகிறது. பரை யெனினும் பராசத்தி யெனினும் ஒக்கும். திருக்கோலவயார் “காகத்திருகண்ணி” என்னுஞ் செய்யு ளினுரையில் “யவையுமாமேகம் பராசத்தி” என்றனர் பேராசிரியர். இதுதான் நாமரூபவடிவ எப்பொருட்டும் மூலகாரணமாய் நிற்பது. இது மூலாவித்தை என்றும் மகாமாயை என்றும் சொல்லப்படும்.

சத்தப் பிரமத்தில் கற்பனையாக அடங்கியிருந்த பிரகிருதி உலக காரணமாமாறு வெளிப்பட்ட அவசரத்து அதற்குப் பிரமம் காரண மாமென்றும், அதனால் கற்பிதமாக மறைபட்ட பிரமத்தின் எக தேசபாகம் பரப்பிரமமென்று பேர் பெறுதலின் அப்பேர் அதன் காரிய மென்றும் இங்கறியத்தக்கனவாம்.

பரப்பிரமம்.

நாமரூபவடிவ எப்பொருட்டும் விவர்த்தகாரணமாயும் தனக் கொரு காரணமின்றி மேற்பட்டும் வியாபகமா யிருப்பது பரப்பிரம மாம்.

உ.—இலட்சண சூனியமா யிருக்கின்ற விர்தச் சத்திக்குப் பிரமத்தினுடைய சந்திதானத்திற் புருஷ சமுதத்திலே ஸ்திரீக்கு இன்பஞ் சனித்தாற்போல அவிக்கிருத சத்வ ரஜஸ் தமோகுணங்க ளுண்டாயின. இந்தச் சத்த சத்து வத்திற்கு ஆனந்தரூப சத்தியென்று பெயர். சத்த ரஜ சக்குச் சித்துரூப சத்தியென்று பெயர். சத்த தமஸுக் குச் சத்துரூப சத்தியென்று பெயர். இந்தக்காரணமான ஆனந்தரூப சத்தியுடனே பரப்பிரமம் கூடிச் சர்வானந்த சமுத்தியை யடைகின்றபோது பரப்பிரமமென்கிற பெயர் போய்ப் பரமானந்த ரென்கின்ற பெயர் வந்தது, இந்தப்

பரமானந்தர் சித்தாரூப சக்தியுடனே கூடிச் சர்வப் பிரகாச மென்கின்ற சொப்பனவைத்தையை யடைகின்றபோது, பரமானந்த ரென்கின்ற பெயர் போய்ப் பரிபூரண சேனகின்ற பெயர் வந்தது; இங்கப் பரிபூரணர் சந்துரூப சக்தியுடனே கூடிச் சர்வவ்யாபக மென்கின்ற சாக்ஷி மாவத்தை யடைகின்றபோது பரிபூரண ரென்கின்ற பெயர் போய்ப் பரனென்கின்ற பெயர் வந்தது.

இலட்சணம்.

உ.—(சு-ஊ). ஒன்றிற் சிறப்பர் யிருப்பதாகிய குறி இலட்சண மெனப்படும். இது சொரூபலட்சண மெனவும், தடத்தலட்சண மெனவும், உபலட்சண மெனவும் முவகையாம்.

(1) எது (ஒன்றிற் சிறப்பாயிருப்பதாகிய குறி) எப்போதுயிருப்பதாய் (மற்றவற்றினின்றும்) வேறுபிரித்தறிவிக்கின்றதோ அது சொரூபலட்சணமாம். இதற்குதாரணம்: குடுமையது இயென்றறப்போல்வது. (2) எது ஒருகாலத்திருப்பதாய் (மற்றவற்றினின்றும்) வேறு பிரித்தறிவிக்கின்றதோ அது தடத்தலட்சணமாம். இதற்குதாரணம்: நாபக்ஷாரன் இவன் என்றறப்போல்வது. (3) எது காரியத்திற் சம்பந்த மில்லாததாய் (மற்றவற்றினின்றும்) வேறு பிரித்தறிவிக்கின்றதோ அது உபலட்சணமாம். இதற்குதாரணம்: காகமுடைய வீட்டிற்குப்போ என்றறப்போல்வது. காகம் போனவிடத்தும் வீட்டியப் பரிசுற்றசே டூதில் விசேடணமாம். உபலட்சணம் தடத்தலட்சணத்திலடங்குமாயினும் வினக்குதற்பொருட்டி வேறுபிரித்தெழுதப்பட்டது.

இலட்சண நுரியர்.

பரையென்றும் சத்தி (பிரகிருதி) சத்தென்றாவது அசத்தென்றாவது குறிப்பிட்டறியக்கூடிய லட்சணமில்லாதிருப்பதுபற்றி 'இலட்சண குணியமா யிருக்கின்ற இந்தச்சத்திக்கு' என்று கூறப்பட்டது.

பிரமத்தில் (சுற்பிதமாய்) உள்ள பராசத்தி பிரமத்தைப்போல் மூன்றுகாலத்தும் பொய்யென்று நிச்சயிக்கப் படாமலிருத்தலின்மையான் சத்தன்றும் [யாது சத்து அது எக்காலத்து முன்தாதல்வேண்டும்]; மலடிமகன்போல் முக்காலத்தும் சொரூபமிலதாயிருத்த லின்மையான் அசத்தன்றும் [யாது அசத்து அது எக்காலத்து மிலதாதல்வேண்டும்]; ஆகவே இது பொய்யென்று நிச்சயிக்கத்தக்கதாயும் சொரூபமுளதாயும் இருத்தலின் சத்திற்கும் அசத்திற்கும் வேறும்; ஆகவே, ஒருகாலத்து(மயக்க காலத்து)ச் சொரூபமுடையதாய்த் தோன்றி மற்றொருகாலத்து (தெளிவுகாலத்து)ப் பொய்யென்று நிச்சயித்தற் குறித்தாயிருப்பது சதசத் விலக்ஷணம் (சத்திற்கும் அசத்திற்கும் வேறுபட்டிருப்பது) என்று பெறப்பட்டது. சதசத்விலட்சணமெனினும் மித்தையெனினும் அந்நிவசனீயமெனினும் ஒக்கும்.

பராசத்தியினின்று சத்துவாதி குணங்களுண்டானமையை விவரித்தல்.

பரப்பிரமத்தின் சந்திரான (எதிர்) விசேடத்தினாலே பராசத்தியினின்று சத்துவாதி முக்குணங்க ளுண்டானமையை விளக்கப் 'புருஷசமுகத்திலே (எதிரே) ஸ்திரீக்கு இன்பஞ்சனித்தாற் (உண்டானாற்) போல' என்றுவமை கூறப்பட்டது. "போந்தூவிகாரஞ்சிறிதும் பொருந்தாது தன்னியல்பிற் பொருந்தி நிற்பக், காந்தமசையா திருந்து மக்காந்தத் தெதிருசி கம்பித் தாற்போல், வாய்ந்தவதன் (பிரமத்தின்) சந்திரியின் மாயைவிகா ரம்புரிந்து மணிச்சூன் முற்றி, யேய்ந்தபெயர் மானதனென் றெடுத்தோத வொருமகவை யீன்றான் மன்தோ" என்று பிரபேதசந்திரோதயங் கூறுவதிங் கொப்பிட்டறியத்தக்கதாம்.

அவிகிருத (மாறுதலில்லாத) சத்வ ரஜஸ் தமோகுணங்களுக்கு முறையே சுத்த சத்துவமென்றும், சுத்த ரஜஸ் என்றும் சுத்த தமஸ் என்றும் பேராம்.

இராசத தாமத குணங்களால் அமிழ்த்தப்படாம லக்குணங்களை யமிழ்த்தியிருப்பது சுத்தசத்துவமாம்.

சத்துவ தாமத குணங்களால் அமிழ்த்தப்படாம லக்குணங்களை யமிழ்த்தியிருப்பது சுத்தரசஸாம்.

சத்துவ இராசத குணங்களால் அமிழ்த்தப்படாம லக்குணங் களை யமிழ்த்தியிருப்பது சுத்தீசம்ஸாம்.

முக்தஹுடைய நெருஞ்சிமுள்ளின் ஒருகூறு மேற்பட்டிருந் தும்போது மற்றையிருகூறும் கீழ்ப்பட்டிருப்பதுபோன்று பராசத்தி யின் முக்குணங்களில் ஒருகுணம் மேற்பட்டிருக்கும்போது மற்றையிருகுணமும் கீழ்ப்பட்டிருக்கு மென்பது.

ஆந்தரூபசத்தி கேவல (சுழுத்தி) சகல (சொப்பன சாக்கிர) ங்களுக்கு நேர்காரணமா யிருப்பதுபற்றி 'இந்தக் காரணமான ஆந்த ரூப (வடிவ) சத்தி' என்று கூறப்பட்டது.

உணர்ச்சி கீழ்ப்பட்டிருக்க உவகை மேற்பட்டிருப்பது ஆந்த மாம். சுழுத்தியின்கண் ஆந்தம் சாக்கிர சொப்பன அவத்தைகளி லுண்டாகும் ஆந்தம்போன்று பின்னபின்னமா யிராமல் பேராந்த வடிவாய் விளங்கலால் 'சர்வாந்தசுழுத்தி' என்று கூறப்பட்டது.

பரமநந்தர்.—மேலான(எல்லையற்ற)ஆந்தவடிவரயிருப்பவர்.

சித்துரூபசத்தி.—நாமரூபவடிவ விஷயங்களை விளக்கஞ்செய்யும் சத்தி.

சொப்பனாவஸ்தை (சாக்கிரத்திலுள்ள) ரவி (சூரியன்) முதலிய ஒளிப்பொருள்களின் உதவியின்றியே விளங்குதல்பற்றிச் 'சர்வப் பிரகாசமென்கிற சொப்பனாவத்தை' என்று கூறப்பட்டது.

பிரபூணர்.—தமக்கு மேற்பட்ட தொரு பூரணப் பொருளின் திக் கடா திகளில் மண் நிறைந்திருப்பதுபோன்று எப்பொருளினூடும் நிறைந்திருப்பவர். மைத்திராயண்ணியுபரிஷத், ஆறாவது பிரபாகட த்தில் "(சிருஷ்டிக்கு) முன்பு பிரமமே சகத்தாக இருந்தது; (நாமரூப

மற்ற இந்தப் பிரபஞ்சமானது பிரமத்தைவிட அந்நியமாக விருக்கவில்லை) ஒன்றாகவே இருந்தது; சம்பூரணமாக இருந்தது; கிழக்கே பூரணமாயும், தெற்கே பூரணமாயும், மேற்கே பூரணமாயும், வடக்கே பூரணமாயும், மேலும் பூரணமாயும், கீழும் பூரணமாயும், எங்கும் பூரணமாயு மிருந்தது; கிழக்கு முதலான திக்குகளென்பது மில்லை, குறுக்குமில்லை, கீழுமில்லை, 'மேலுமில்லை' என்று கூறுவதற்குக் கவனிக்கத்தக்கது.

சத்துருபசத்தி.—நாம ரூபவடிவப் பொருள்கள் சத்தியமென்று சட்சித்விசாரனோக்கில்லாதவர்கள் விவகரித்தற்குக் காரணமாயிருக்குஞ் சத்தி.

சாக்கிராவஸ்தையில் சர்வ (எல்லாத்) தத்துவங்களும் வியாபகமாய் விவகரித்தற்கிடமாயிருத்தல்பற்றிச் 'சர்வவியாபகமென்கிற சாக்கிராவஸ்தை' என்று கூறப்பட்டது.

பிரம் - ஜாக்கிராவஸ்தையில் விவகரிக்குப் தத்துவங்களுள் மேலாய் விளங்குபவன்.

[ஈண்டுக் கூறிவந்த நால்வகைச் சத்திகளுள் பிரமத்திற்குப் பராசத்தி மகாகாரணசரீரமென்றும், ஆநந்தரூபசத்தி காரணசரீரமென்றும், சித்துரூபசத்தி ஆட்சுமசரீரமென்றும், சத்துரூபசத்தி ஸ்வூலசரீரமென்றும் அறிக. இதனால் பிரமத்திற்கு யதார்த்தநிலையில் யாதொருசரீரமு மின்றென்றும் அயதார்த்த நிலையில் நால்வகைச்சரீரம் (கற்பிதமாக) உண்டென்றும் பெறப்படுமென்க. பரை காரணமாகப் பிரமம் - சத்தப்பிரமம், பரப்பிரமம், பரமாநந்தர், பரிபூரணர், பரன் என்று பெயர் பெற்றவாறு காண்க.]

அ - கை.

பிரகிருதித் தோற்றமும், ஈசுவரத் தோற்றமும் கூறல்.

௩.—இந்த அகண்ட பரிபூரண சச்சிநானந்தப் பிரமத்தினிடத்திலே சத்தியில் சசிதந் (கிளிஞ்சலில் வெள்ளி) கோ

ன்றிற்றேபோல, மூலப்பிரகிருதி யென்றொரு சக்தி யுண்டாயிற்று. அந்த மூலப்பிரகிருதியும் விக்ருககுணமாகிய முக்குணத்துடனே கூடியிருக்கும். அந்தப் பிரகிருதியின் சக்திவ குணம் மாயையென்றும், சர்வஞ்ஞவாயித்யென்றும், ஈசுவரகாரணசரீரமென்றும் சொல்லப்படும். இந்த மாயையினிடத்திலே நிர்மலசலப்பிரதிவிம்பம்போலப் பிரமஞ் சலட்சணமாகப் பிரதிபிம்பிக்கும். இந்தப் பிரதிபிம்ப சைதன்யம் சர்வஞ்ஞராகிய ஈசுவரனென்று சொல்லப்படும்.

அகண்டம்.

க.—(கு-வை). காலத்தினாலும் தேச(புட)த்தினாலும் வஸ்துவி (பொருளி) னாலும் கண்டிக்க (வேறுபடுத்தி)ப் படாதது அகண்டமாம்.

பிரமம் உற்பத்தி நாசமின்றி (சித்தியமா) யெக்காலத்து மிருப்பதாலும், கடபடம்போல் ஒரிடத்துமாத்திரமிராது ஆகாசம்போல் எல்லா விடங்களிலும் வியாபித்திருப்பதாலும், கடமும் படமும் போல் வேறுபட்டிராமல் மண் தனது காரியவடிவ கடத்திற்கு வேறுபட்டிராமையோல் தனது விவர்த்தகாரியவடிவப் பொருளிற்கு வேறுபட்டிராமையாலும் அதற்குக் கால தேச வஸ்துக்களால் முடிவின்றென்க.

சக்தி.

முக்காலத்திலும் பொய்யென்று சிச்சாயிக்கப்படாதது சக்தாம்.

சிந்தி.

முக்காலத்தும் எல்லாவற்றையு மறிவதாயும் அறியப்பட்டவதென்று அறியப்படாததாய் மிருப்பது சிந்தாம்.

ஆநந்தம்.

முக்காலத்தும் மிகுந்த பிரியத்திற்கு விஷயமா யிருப்பது ஆச ந்தமாம்.

மூலப்பிரகிருதி.

பிரபஞ்சத்திற்கு முதற்காரணமா யிருக்கும் மாயை மூலப்பிர கிருதி பெணப்படும். மூலம் - காரணம். பிர என்றால் சத்துவகுணம், கிரு என்றால் ரஜோகுணம், தி என்றால் தமோகுணம்; ஆகவே, முக்குணங்களுடன் கூடிய மாயை பிரகிருதியாம். இது ஒவ்வோ ரவ சரம் பற்றி அவித்தை, சத்தி, சத்யை, மூலை, தூலை, யோனி, அப வியக்தம், அஃவியாகிருதம், அஜை, அஞ்ஞானம், தமம், துச்சை, அசீர்வசநீயை, பின்னை என்றற்றொடக்கத்தனவாகச் சொல்லப்படும். வாசுதேவமனனம் “மூலப்பிரகிருதி யெதுவென்றால் வெருப்பு, சிவ ப்பு, கறுப்பு நூல்களால் திரிக்கப்பட்ட கயிறுபோலச் சத்துவ ரஜஸ் தமோகுணக் கலப்புள்ளதா யிருக்கிறதுதான். இதற்குப் பிரளய மென்றும் மகாசமுத்தியென்றும் போர்” என்று கூறுவ திக்கறியத் தக்கது.

நீர்விகாரவடிவப் பிரமத்தில் பிறிதொன்றுண்டாதற்கு ஞாய மின்மைபற்றிப் ‘பிரமத்தினிடத்திலே சத்தியில் (கிளிஞ்சலில்) ரசி தம் (வெள்ளி) தோன்றினாற்போல மூலப்பிரகிருதி யென்றொரு சத்தி யுண்டாயிற்று’ என்று கூறப்பட்டது. கிளிஞ்சலில் வெள்ளி தோன்றிய தெப்படி மித்தையோ அப்படியே பிரமத்தில் பிரகிருதி தோன்றியதும் மித்தையாம். விசாரணையில் பொய்யாயொழிவது மித் தையாம். விருத்தி, பரிணாமம், ஆரம்பம், விவர்த்தம் என்னும் நால் வகை வாதங்களில் இது விவர்த்தவாதமாம். தனது சொரூபத்தை விடாமல் வேறு சொரூபத்தைக் காட்டல் விவர்த்தமாம். கிளிஞ்சலா னது தனது சொரூபத்தை விடாது வேறுசொரூபமாகிய வெள்ளி யைக் காட்டிவதுபோலப் பிரமமும் தனது சொரூபத்தை விடாது

வேறு சொரூபமாகிய மூலப்பிரகிருதியைக் காட்டுமென்பதாம். வீகிருதம் - மாறுவது.

மாயை.

சிந்திக்கக்கூடாத சக்தி யுள்ளதாயும் யுத்தியில் அடங்காததாயுமிருப்பது மாயையாம். எது வாஸ்தவத்திலில்லையோ அது மாயை எனினு மொக்கும்.

பிரகிருதியின் சத்துவகுணமான மாயை ஈசுவரனுக்குச் சர்வஞ்ஞவுபாதி யாயும் காரணமாயும் இருப்பதென்பதால் இது நீங்கியவிடத்து ஈசுவரன் பிரமவடிவா யிருப்பதன்றித் தனக்கொரு வடிவமுடையவனாயிருத்த வின்றென்ப தாயிற்று. சர்வஞ்ஞவுபாதி என்று கூறினும் இனம்பற்றி மாயை சர்வகாரண முதலியவற்றிற்கும் உபாதி யாயிருக்கிறதென்று கொள்க.

அவை:—சர்வஞ்ஞத்துவம், சர்வேசுவரத்துவம், சர்வநியந்திருத்துவம், சர்வாந்தரியாமித்துவம், சர்வகர்த்துருத்துவம், சர்வசக்திமத்துவமென்பன.

(1) சர்வஞ்ஞத்துவம் - முக்காலத்தும் மாறின்றி யெல்லாவற்றையு மறித்தல்.

(2) சர்வேசுவரத்துவம் - சகலப் பிரபஞ்சத்திற்கும் தலைவனாயிருத்தல்.

(3) சர்வநியந்திருத்துவம் - எப்பொருள்களையும் நியமந் தவறா வாறு செய்தல்.

(4) சர்வாந்தரியாமித்துவம் - எப்பொருளிலும் உள்ளீடாய் நிறைந்திருத்தல்.

(5) சர்வகர்த்துருத்துவம் - சகல காரியங்களுக்கும் கர்த்தாவாயிருத்தல்.

(6) சர்வசக்திமத்துவம் - எல்லாச் சாமர்த்தியமு முடைந்தாயிருத்தல்.

உபாதி.

ஒரு வஸ்துவைப் பலவஸ்துவைப்போலத் தோன்றச் செய்வதற்குக் காரணமா யிருப்பது உபாதி யாம்.

ஈசுவரகாரணசரீரம்.

ஈசுவரகாரணசரீரமான மாயை அபவியாகிருத மெனப்படும். இது ஈசுவரனது சூக்கும சரீரத்திற்கும் ஸ்ரூல சரீரத்திற்கும் காரணமா யிருப்பதுபற்றிக் காரணசரீரம் எனப்படுகின்றது. ஈசுவரனது சூக்குமசரீரம் இரண்ணியகருப்பமென்றும், ஸ்ரூலசரீரம் விராட் என்றும் சொல்லப்படும்.

ஈசுவரன்.

(இயல்பாகவே அணிமாதி) ஐசுவரிய முடையவன் ஈசுவரனும். மாயை, மாயையின் அநிஷ்டான (விவர்த்தகாரண) சேதனம் (பிரமம்), (சிவமமான ஜலத்தில் சூரியன் பிரதிபிம்பித்தாற்போல) மாயையிற் பிரதிபிம்பித்துள்ள ஆபாஸம் ஆகிய மூன்றுஞ் சேர்ந்தது ஈசுவரனெனப்படும்.

சலட்சணமாகப் (லட்சணத்தோடு) பிரதிபிம்பித்தல் - அழுக்கின்றிய கண்ணாடியில் முகம் மாறுபாடின்றி (உள்ளபடி) பிரதிபலித்தல்போன்று மாயையில் மாறுபாடின்றி (உள்ளபடி) பிரமம் பிரதிபலித்தலாம்.

அ - கை.

ஈசுவரன் சத்துவாதி குணங்களினால் மும்மூர்த்திகளாய்
வள்ளங்கலைக் கூறல்.

சு.—இந்தச் சத்துவகுண மாயையினிடத்திலே சத்துவத்திற் சத்துவம், சத்துவத்தில் இராசதம், சத்துவத்திற் ருமதமென்று மூன்றுகுணமுண்டாயின. இதிற சத்துவத்

தீற் சத்துவம் பிரதான மாகு(மேற்பட்டு நிற்கு)ம்போது, அதிற் பிரதிபிம்பித்த ஈசுரன் சகத்தை இரட்சிக்கையினால் விஷ்ணுவென்று சொல்லப்படும். சத்துவத்திற் வீராசுதம் பிரதான மாகும்போது, அதிற் பிரதிபிம்பித்த ஈசுரன் சகத்தைச் சிருஷ்டிக்கையினால் பிரமாவென்று சொல்லப்படும். சத்துவத்தில் தாமதம் பிரதான மாகும்போது, அதிற் பிரதிபிம்பித்த ஈசுரன் சகத்தைச் சங்காரம்பண்ணுகையினால் உருத்திரசென்று சொல்லப்படும். இப்படி மூலப்பிரகிருதியின் சத்துவகுண கற்பனை (அத்தியாசம் அஃதாவது பொய்த்தோற்றம்) சொல்லப்பட்டது.

ச.—(நு-ரை). ஈசுவர நெருவனை சத்துவகுணப் பிரதானத்தால் உலகைக்காக்கும் விஷ்ணுவாயம், இரஜோகுணப் பிரதானத்தால் உலகைப்படைக்கும் பிரமனாயும், தமோகுணப் பிரதானத்தால் உலகை யழிக்கும் உருத்திரனாயு மிருக்கிறனென்று கூறுவதால் மூன்று கடவுள் தனித்தனியா யின்றென்பது பெறப்பட்டவாறறிக.

அ - கை.

சீவர்களின் தோற்றமும் அவர்களின் பேதமும் கூறல்.

நு.—இனி மூலப்பிரகிருதியினிராசுதகுண மனைகரூபமாய்ப் பிரிந்து அவித்தைகளென்றும், சீவகாரண சரீரங்களென்றும் ஒன்றுக்கொன்று தாரதம்மியமாக (ஏற்றக்குறைச்சலாக)ச் சொல்லப்படும். இந்த அவித்தைகளிடத்தினும் மலிசைலப்பிரதிபிம்பம்போலப் பிரமசைதன்னியம் பிரதிபிம்பிக்கும். இந்தப் பிரதிபிம்ப சைதன்யங்கள் கிள்கிளரென்றும், சிதாபாசரென்றும், பிராஞ்ஞரென்றும் சொல்

லப்படும். இந்த அவித்தைகவிடத்திலேயும் இராசதந்திற் சத்துவம், இராசதத்திலிராசதம், இராசதத்தில் தாமதமென்று மூன்றுகுணமுண்டு. இராசதத்திற்சத்துவம் பிரதானமாகும்போது, அதிற் பிரதிபிம்பித்த சிதாபாசன் தத்துவஞானநிஷ்டனாவன். இராசதத்தி லிராசதம் பிரதானமாகும்போது, அதிற் பிரதிபிம்பித்த சிதாபாசன் காமக் குரோதபரணயக் கன்மநிஷ்டனாவன். இராசதத்தில் தாமதம் பிரதானமாகும்போது, அதிற் பிரதிபிம்பித்த சிதாபாசன் சோம்பல்நித்திரை மயக்கங்களை யுடையவனாவன். இப்படி மூலப்பிரகிருதியி னிராசதகுண கற்பனை சொல்லப்பட்டது.

அவித்தை.

ஆ.—(து-ரை). இருட்டென்பதொன்றாகவேயிருந்தும் அது தன் அம்சத்தினால் பலவா யிருத்தல்போன்று மூலப்பிரதியின் ரஜோகுணவடிவ அவித்தை யென்பது ஒன்றாகவே யிருந்தும் அது தன் அம்சத்தினால் பலவா யிருப்பதுபற்றி ‘இனி மூலப்பிரகிருதியின் இராசதகுண மநேக ரூபமாய்ப் பிரிந்து அவித்தைக ளென்றும்... சொல்லப்படும்’ என்று கூறப்பட்டது. அம்சம்-கூறு.

வித்தையினால் (தத்துவ ஞானத்தினால்) நாசமடைவது அவித்தையாம். “(தேகமே ஆத்மா என்கிற) அபிமானத்தை எது உண்டு பண்ணுகிறதோ அதுதான் அவித்தை” என்று சர்வசாரோபரிஷதம் கூறுகின்றது.

கீவகாரணசரீரம்.

சீவனுக்குச் சூக்கும சரீரமும் ஸ்தூல சரீரமும் உண்டாவதற்குக் காரணமாயிருத்தலால் அவித்தை அவனுக்குக் காரண சரீரமாயிற்று. அவித்தையாகிய காரண சரீர மொழிந்தவிடத்துச் சீவன் பிரம

வடிவாய்ப் போதலன்றித் தனக்கென வொரு வடிவமுள்ளவனாயிருத்த வின்றென்க.

மலினஜலம் - அழுக்குப்படிந்த நீர்.

கிஞ்சிஞ்சூர் - அற்ப வறிவுடையவா.

சிதாபாசர் - சித்துப்போலி. அஃநாவது சித்துப்போல் விளங்குபவர்.

பிராஞ்ஞர் - (சமுத்தியவந்தையின் ஆரத்தத்தை) நன்றாயறிபவர்.

தத்துவஞானவீட்டன் - மெய்ஞ்ஞான விஷ்டை (சமாதான) யுடையவன்.

வேதாத்தியயனம், பிராஜாபத்தியமுதலிய தவநகளைச் செய்தல், சாத் திரமோதுதல், தத்துவஞான மடைதல், பரிசுத்தமாயிருத்தல், இந் திரிய நீக்கிரகஞ் செய்தல், தான முதலிய தருமானுவீட்டானம், ஆத் துமத்தியானம் என்னுமீவை சத்துவகுணத்தின் காரியங்களென்றும்; பலனை விரும்பி யாகாதிகளைச் செய்தல், அற்ப விஷயத்திலும் அறையப்படுதல், சகாத காரியங்களைச் செய்தல், எப்போதும் விஷயங்களிற் பற்றுள்ளவனாயிருத்தல் என்னு மீவை ரஜோகுணத்தின் காரியங்களென்றும்; பேராசை, எப்போதுங் தூங்குதல், உலேரபம், கோர்த்சொல்லுதல், மெய்வத்தை யொப்புக்கொள்ளாமை, அநாசாரம், யாசகஞ் செய்தல், அஜாக் கிரதை யென்னு மீவை தமோகுணத்தின் காரியங்களென்றும் அறிக.

காமக்குரோதபரண்-காம (விருப்பு)க் குரோதங் (வெறுப்பு) களை மிகுதியாக வுடையான்.

காமத்தினால் வேட்டையாடுதல், குதாடுதல், பகலிற் றாங்குதல், வம்பளத்தல், ஸ்திரீலோலுதைல், குடித்தல், பாட்டு, கூத்து, வாத்தியங்களில் விருப்ப முள்ளவனாதல், வீணை திரிச்சல் என்னும் குற்றங்களும்; குரோதத்தினால் கோள், துணிவு, துரோகம், பொறாமை,

பிறன் குணத்தைச் சகியாமை, பிறர் பொருளை யபகரித்தல், காரண மின்றி யடித்தல், திட்டிதல் என்னுங் குற்றங்களு முண்டாமென்ப துக்கறியத்தக்கது.

கனிமநீட்டிள் - யானெனதென்னும் பற்றுடன் தன் சாதிக்கு விதித்துள்ள கருமங்களையே செய்பவன்.

சீவன்.

அவித்தை யந்தக்கரணங்களைப் பற்றிச் சீவிக்குந் தன்மையுடை மையால் சீவனென்று சொல்லப்படுகின்றது. “சீவனத்தாற் சீவனெனல்” என்றார் சிவஞானவள்ளலார்.

அவித்தை, அவித்தையின் அதிவ்ந்தானசேதனம், (மலினசலத் தில் குரியன் பிரதிபலித் திருப்பதுபோன்று) அவித்தையிற் பிரதி பிம்பித்துள்ள ஆபாசம் ஆகிய இம்முன்றுஞ் சேர்ந்தது சீவனென்று சொல்லப்படுகிறது.

சீவேசுரிக் காநாதியேனல்.

சுத்தப் பிரமத்தை அஞ்ஞானம் அநாதியாகவே யாகிரயித்துக் கொண்டிருப்பதால் சுத்தப் பிரமத்திற்கும் அஞ்ஞானத்திற்கு முள்ள சம்பந்தமும் அநாதியேயாம்; அநாதியாகவே, அநாதி சம்பந்தத்தாற் பெறப்படும் சீவேச பாவங்களும் அனாதியே. ஆயினும் சீவேசுர பாவங்கள் அஞ்ஞானத்தின் அதினை (வச) மாயிருத்தலால் அதன் காரி யங்களாகச் சொல்லப்படுகின்றன; அஞ்ஞான மொழிந்தவிடத்து அவை சொரூபமற்றுப் போதலாலென்க.

சிருட்டிக்குமுன் வெளிப்படாது (சுழுத்தியில் உலகம்போல்) பிரமத்தில் வயப்பட்டிருந்த சீவேசபாவங்களும், அவை சித்திப்பதற்கு ஏதுவாயுள்ள மூலப்பிரகிருதியும், சிருஷ்டியின் ஆரம்பத்தில் முறையே வெளிப்பட்டவகையை விளக்கவேண்டி, மூலப்பிரகிருதி வெளிப்பட்டவகையும் அதன் சத்துவ ரஜோகுணங்களின் சம்பந்தத்

தினால் சேதனம் ஈசரனாகவும் விவரனாகவும் இருக்கும்வகையும் இந்நூல் கூறுவதினால் இதில் யாதும் விசேஷமில்லை.

மாயைக்கும் அவிந்நைக்கும் பேதம் கூறல் வெநாந்திசுளர் எந்தேசிகளின் கொள்கை.

ஆ - கக.

ஆவரணத்தின் தன்மையைக் கூறல்.

கூ—இனி மூலப்பிரகிருதியின் தாமதமுணத்திற்கு ஆவரணம், விட்சேப மென்றிரண்டு சத்திகளுண்டு. இதில் ஆவரணசத்தியென்பது, தத்துவஞானியையும் ஈசரணையுந்தவிர மற்றச் சிவருக்கெல்லாஞ் சரீரத்திரயம் சிதாபாசன் சாட்சி சைதன்ய மென்பவைகளை மொன்றுக்கொன்று பேதம் (வேற்றுமை) தெரியவொட்டாமல் மறைக்கும். இதனால் மறைபட்ட சிவன் இருபத்தொன்பது தத்துவங்களை மொருமைப்பாடாக (ஒற்றுமையாக) நானென்றபிரமாணிப்பன். இந்த அபிமானம் அகங்காரக்கிரந்தியென்றும், சூம்சாரபந்தமென்றுஞ் சொல்லப்படும். சற்குருகடாட்சத்தினாலே இந்த ஆவரணம் நீங்கி இருபத்தொன்பது தத்துவத்திற்கு மொன்றுக்கொன்று பேதந் தெரி கின்றதே முத்தி. இப்படி ஆவரணசத்தியின் காரியஞ் சொல்லப்பட்டது.

பிரகிருதி.

கூ.—(கு - ளை). ஆவரண விட்சேபசத்திகளையுடைய அநாதி (வியாவகாரிக) பாவரூப பதார்த்தம் பிரகிருதியாம். விசாரணையில் பிர

கிருதியும் அதன் காரியமான உலகமும் பொய்யென நிச்சயிக்கப்படினும், அஞ்ஞானதசையில் பிரகிருதி உலககாரணமாக வள்ள துபோற் புலப்படுதலாலே பாவரூப பதார்த்தம் என்று கூறப்பட்டது. ஆவரணம் - மறைப்பு. விட்சேபம் - தோன்றுவது.

ஈசனுக்கும் சத்துவநானீக்தும் ஆவரண மில்லாமெக்தும்
மறையோரும் கஃதுலாமைக்தும் காரணம் கூறப்படுகிறது.

சுத்தசத்துவரூண மாயையில் சலட்சணமாகப் பிரதிபலித்துள்ள சேதனம் ஈசவரனும். இவ்வீசவரனுக்கு உபாதியாயுள்ள மாயை சுத்த சத்துவரூண வடிவா யிருத்தலாலே இயல்பாகவே பிராந்தியின்றும்; இன்றாகவே, ஈசவரன் இயல்பாகவே பாசத்தினின்றும் நீக்கினவனும். மலின சத்துவரூண மாயை (அவித்தை)யில் பலவாய்ப் பிரதிபலித்துள்ள சேதனம் சீவர்களாம். இச்சீவர்களுக்கு உபாதியாயுள்ள மாயை மலின சத்துவரூண வடிவா யிருத்தலாலே சொரூபத்தை யறியாமையும் தேகாதிப் பிரபஞ்சத்தை யான் என தென் றபிமானித்தலுமாகிய பிராந்தியுண்டாம். இப்பிராந்தியினையுடைய சீவர்களி லொருவன் கீழ்ப்போன சன்மங்களிற் செய்துள்ள கருமோபாசனைகளாலே மலம் விட்சேபம் நீங்கி, தனது பிரயத்தன பூர்வகமாகச் சற்குரு அருளினால் சமாதி கூடித் தனது (யதார்த்த) சொரூபாவரணத்தை நீக்கினவிடத்துச் சீவன்முத்தன் அல்லது தத்துவரூனானி என்று சொல்லப்படுகிறான். இவ்வீருவருக்கும் தமது (யதார்த்த) சொரூபத்தில் மறைப்பின்றாகலான் இவர்களிடத்து ஆவரணமின்றும். சிதம்பரசுவாமிகள் திருப்போரூர்ச் சந்நிதிமுறையில் “சித்தொரு நான்கிற் பிரமங்கூ டத்தன் செப்பு மாயா ரகி தங்கண். ம்த்தமி லீச னுயிர்கடா மாயா சகிதங்கள் வழுத்துமீவ் வீசன், சத்தெனூந் தன்னை மறப்பிலா மையினாற் றருகதி தேடிவன் சீவன், பொய்த்தவில் வீடு தேடுமென் றிசைத்தாண் போரிவா ழாறு ழா முகனே” என்று கூறுவதிங் கறியத்தக்கதாம்.

சரீரத்திரயம்.

சரீரம் - உடல், திரயம் - மூன்று. ஸ்தூல சூக்ரும காரண சரீரங்கள் சரீரத்திரயமாம். சேரணித்தூய் போவதுபற்றிச் சரீரமென்றும் தகிக்கப்படுவதுபற்றித் தேகமென்றும் சொல்லப்படுகின்றன.

சிதர்பாசர்.

சித்துப்போல் விளங்கும் சீவன் சிதாபாசனும். சித்து - அறிவு, ஆபாசம் - போலி. “புண்ணியபாவ கருமானுசாரமா யடைந்திருக்கின்ற தேகத்தைத் தானடையாத தேகம்போன் றெண்ணிக்கொண்டிருக்கின்ற பிராணியாகிய அத்தியாசி (தேகமே ஆன்மா என்றெண்ணுகிறவன்) தான் சீவன்” என்று சர்வசாரோபரிடதங்க் கூறுகின்றது.

சாட்சி.

காண்பான் காட்சி காணப்படுவது என்பவைகள் உண்டாதலையும் மறைதலையும் அறிகின்றதாயும் தனக்குத் தோன்றுதல் மறைதவில்லாததாயும் சுயம்பிரகாசமாயுமுள்ள சேதனமே சாட்சியாம். இது கூடஸ்தன், பிரத்யகாத்மா, தூரியன், பாரமார்த்திகசீவன் என்றற்றொடக்கத்தனவாகச் சொல்லப்படும்.

இருபத்தொன்பது நத்துவம்.

விசாரணை முகத்துத் தானாகவே காணப்பட்ட தத்துவம் ஒன்றும். விசாரணை யில்லாவிடத்துத் தானாகவும், அஃதுள்ளவிடத்துத் தனக்கந்ரியமாகவும் காணப்பட்ட தத்துவம் இருபத்தெட்டாம். சாக் கிராதி மூன்றவஸ்தைக்கும் சாட்சியாயிருக்கின்ற கூடஸ்தன் (பிரமம்) அவ்வவ்வஸ்தைகளில் தானாகவே விளங்குவதன்றித் தனக்கந்ரியமாக விளங்காமையான் அஃதே தானாகக் காணப்பட்ட தத்துவமாம். னூலசரீர தத்துவம் ௬, சூக்ருமசரீர தத்துவம் ௨0, அவித்தை க, அவித்தையிற் பிரதிபிம்பித்துள்ள சீவன் க, ஆக இவ்விருபத்தெட்டம் மயக்ககாலத்துத் தானாகவும் தெளிவுக்காலத்துத் தனக்கந்ரியமா

கவும் விளங்கலின் இவை தானாகவும் தனக் கர்வியமாகவும் காணப் பட்ட தத்துவங்களாம்.

தத்துவம் என்பது இங்குப் பதார்த்தமென்னும் பொருளது. 'இதனால் (ஆவரணத்தினால்) மறைபட்ட சீவன் இருபத்தொன்பது தத்துவங்களையும் ஒருமைப்பாடாக (ஒன்றாக) நானென்ற பிமானிப்பன்' என்று கூறியதனால் ஞானசாரியன் அனுக்கிரகத்தினால் ஆவரணம் நீங்கிய புருஷன் இருபத்தொன்பது தத்துவங்களில் இருபத்தெட்டுத் தத்துவங்களையும் தானல்லவெனக் கண்டு எப்பொழுதும் தானாகவே காணப்படும் பிரமவடிவாகவே விளங்குவ நென்பது பெறப்பட்டதென்க.

அகங்காரக்கிரந்தி.

தானல்லாத வுடம்பை யானென்றுகொள்ளந் திடவறிவு அகங்காரக்கிரந்தியாம்.

அகங்காரம் (உடலில்) யானென்னுந் தன்மையைச் செய்தல். கிரந்தி - முடிச்சு.

சம்சாரபந்தம்.

தன்னோடு சம்பந்தமில்லாத பொருளை யெனதென்று பற்றுச் செய்து அதன் வசப்பட்டிருத்தல் சம்சாரபந்தமாம். அன்றிச் சனை மரணங்களுக்கேதுகூடிய கட்டுச் சமுசாரபந்த மெனலும் ஒக்கும். சமுசாரம் - தேகாதிப் பிரபஞ்சம். பந்தம் - கட்டு.

சுறிநு.

வேதாந்த சாஸ்திராப்பியாசஞ் செய்து, அதன் பொருளை யுள்ள வறறிந்து, சீவப்பிரம ஐக்கிய நிச்சயத்தால் ஆத்ம (பிரம) ஞானியாயிருப்பவரே சற்குருவாம். "ஆனாந் கல்வியறி வடக்கம்வை ராக மாதியாய் குணமுடை சற்குரு" என்று வேதாந்தகுளாமணி கூறுவது மிங்கறியத்தக்கது. சத் என்பது நல்ல என்னும் பொருள்

தரும் அடைமொழி. குரு என்பதில் கு என்பதன் பொருள் அஞ்ஞானம்; ரு என்பதன் பொருள் ஞானமாம்; ஆகவே, தத்துவஞானத்தால் அஞ்ஞானத்தை யொழிப்பவர் என்பது அதன் திரண்ட பொருளாம். அன்றிச் சத் (உள்ள) தினுபதேசஞ் செய்பவர் சற்குருவாவர் என்று கூறுதலுமொக்கும்.

முத்தி.

உயிரானது மருள், மயக்கம், விபரீத வுணர்வு என்றற் றொடக்கத்தனவாகச் சொல்லப்படும் அவிச்சை (அஞ்ஞானம்) என்னும் மாசுநீங்கித் தன தெதார்த்தவடிவமான பிரமமாக நின்றவே முத்தியாம். முத்தியென்பதன் பொருள் விடுபடல் என்பது. இது வீடு என்றும் சொல்லப்படும். இது சற்குரு வருளால் ஆவரணம் நீங்கி இருபத்தொன்பது தத்துவத்திற்கு மொன்றற்கொன்றுள்ள பேதந் தெரிகின்றதின லுண்டாகும். இருபத்தொன்பது தத்துவத்திற்கும் ஒன்றற்கொன்றுள்ள பேதத்தைத் தெரிகின்றதன லுண்டாவதாகிய முத்தியை உபசாரவழக்கால் 'இருபத்தொன்பது தத்துவத்திற்கு மொன்றுக் கொன்று பேதந் தெரிகின்றதே முத்தி' என்று கூறப்பட்டது. இது காரணம் காரியமாய வுபசாரவழக்கு. இக்குக் காரணம்- பேதந் தெரிதல் (விசாரணை). காரியம் - முத்தி. ஒன்றன் நன்மையை மற்றொன்றன்மேலேற்றிக் கூறுதல் உபசார வழக்காம். இக்குக் காரணத்தின் நன்மையைக் காரியத்தின் மேலேற்றிக் கூறியவாறறிக. "பீலை நிலத்திற்கேன்றும் ஜலமுழுதும் பீலைநிலமே தவிர வேறில்லை. மூன்றுலகமும் சகலப் பிரபஞ்சமும் விசாரணையினால் சின்மாத் திரந்தானே" என்று மகோபநிஷத்து நான்கா மத்தியாயத்திற் கூறுவ திங்கறியத்தக்கதாம். கயிற்றினிடத்தில் பிராக்ரிபாவிக சத்தையாக (தோற்றல் மாத் திர இருப்பாக)த் தோன்றியுள்ள பாம்பு (வியாவ காரிக நோக்கில் முற்று மில்லாதிருந்தும்) விசாரணைமுகத்து நீங்குவதாக வியவ கரிக்கப்படுதல்போன்று சேதனத்தினிடத்து வியாவகாரிக சத்தையாக (சற்குருவாயிலாக ஆத்மவிசாரஞ் செய்யாதவரை உள்ளது

போல)த் தோன்றியுள்ள தேகாகுதிப் பிரபஞ்சம் (பாரமார்த்திக நோக்கில் அலிதாவது உண்மை நோக்கில் முற்றுமில்லாதிருந்தும்) விசாரணைமுகத்து நீங்கிப்போவதாக விவகரிக்கப்படுகின்றதென்பதை இங்குக் கவனித் தறியவேண்டும். வேண்டவே, முத்து விசாரணையா லுண்டாவதாகச் சொல்லப்படினும், விசாரணையின் முடிவில் அது னித்தியமாக விருப்பதாய்ப் பெறப்படுதலால் காரியமாகாதென்க. இவ்வாறு கொள்ளாது முத்தியைக் காரியமென்றே கொண்டால், யாது காரியம் அது நாசமுடையது என்னும் நியமப்படி முத்தியும் நாசமுடையதா யொழியுமென்க.

மூன்று காலத்தும் பொய்யென்று நிச்சயிக்கப்படாதது ப-ரா மார்த்திக சத்தாம்; ஆத்மஞானத்தினால் பொய்யென்று நிச்சயிக்கத் தக்கது வியாவகாரிக சத்தாம்; ஆத்மஞான மில்லாமலே பொய்யென்று நிச்சயிக்கத்தக்கது பிராதிபாவிக சத்தாம். பிரமம் பாரமார்த்திக சத்து; மாயையும் அசன் காரியவடிவ வுலகும் வியாவகாரிக சத்து; கட்டையிற் கள்வன்,கயிற்றிற்பாம்பு முதலியவை பிராதிபாவிகசத்து.

அ - கை.

விட்சேபத்தின் தன்மையைக் கூறல்.

எ— இனி விட்சேபசத்தியினிடத்திலுஞ் சத்ததன்மாத்திரையான் ஆகாசம் பிறந்தது. ஆகாசத்திலும் பரிசுதன் மாத்திரையான வாயு பிறந்தது. வாயுவிலும் ரூபதன்மாத்திரையான அக்கினி பிறந்தது. அக்கினியிலும் ரசதன் மாத்திரையான அப்புப் பிறந்தது. அப்புவினும், கந்ததன் மாத்திரையான பிருதிவி பிறந்தது. இந்தச் சூட்சும பஞ்ச பூதத்திற்குக் காரணமாயிருக்கின்ற விட்சேபசத்தியினிடத்திலே தாமதத்திற் சத்துவம், தாமதத்தி லீராசதம் தாமதத்திற் ருமதமென்று அற்பங் கருவிருந்த படியி

னாலே அதன் காரியமான இந்தத் தன்மாத்திரையான பஞ்சபூதங்களும் முக்குணத்துடனே பிறந்தன. இந்தப் பஞ்சபூதங்கள் தன்மாத்திரைகளென்றும், அபஞ்சீகிருதபூதங்களென்றும், சூட்சுமபூதங்களென்றும், முக்குணபூதங்களென்றும் சாத்திரங்களிலே சொல்லப்படும்.

சூக்துமபூதவழிபந்தி.

எ—(து-ஊ). எச்சமயத்து ஈசுவரன் சீவர்களுக்குக் கன்மபலன் காடுக்கச் சன்முக (எதிர்முக) மரகின்றூரோ அச்சமயத்துச் சிருட்டி யுண்டாகின்றது. ஈசுவரன் சீவர்களுடைய கருமத்தையொட்டி உயர்ந்த அல்லது தாழ்ந்த போகங்களை யவர்கள் அனுபவிக்குமாறு சிருட்டி பண்ணுமிடத்து மூலப்பிரகிருதியின் விட்சேபசத்தியினின்று சப்தகுணத்தோடுகூடிய சூக்கும ஆகாசமும், அவ்வாகாசத்தினின்று பரிசுணத்தோடுகூடிய சூக்கும வாயுவும், அவ்வாயுவினினின்று ஈரபகுணத்தோடுகூடிய சூக்கும தேயுவும், தேயுவினினின்று ரசகுணத்தோடு கூடிய சூக்கும அப்புவும், அப்புவினினின்று கந்த (வாசனைக்) குணத்தோடுகூடிய சூக்குமப்பிருதிவியும் உண்டாயின வென்பதாம். “ஈசுவரனது பார்வையினால் தமோகுணவடிவ பிரகிருதியானது ஆவரணசத்தி விட்சேபசத்தியென விரண்டாக வாயிற்று. அந்த விட்சேபசத்தியே சூட்சும ஆகாயமாயிற்று. அந்த ஆகாயத்திலிருந்து வாயுவும், வாயுவிருந்து தேயுவும், தேயுவிருந்து அப்புவும், அப்புவிருந்து பிரதிவியு முண்டாயின. அவ்வாற்து பூதங்களுக்கும் சூட்சுமபூதங்கள், அபஞ்சீகிருதங்கள், தன்மாத்திரைகள் என்று பெயர்களுண்டு” என்று வாசுதேவமூர்த்தி கூறுவதின்கொப்பிட்டறியத்தக்கதாம்.

‘சத்ததன்மாத்திரையான’ என்பதற்குச் சப்த (ஒலிக்) குணத்தோடுகூடிய சூட்சுமபூதமான என்பது பெரூள். ‘பரிசுதன்மாத்திரை’

‘திரையான’ என்றற் றெடக்கத்தவைகளுக்கும் இவ்வாறே பொருள் கொள்க.

அற்பப் கருவிருந்த படியினாலே - சிறிது கருவாகத் தக்கியிருந்த படியினாலே.

அ - கை.

அந்தக்கரணத்தின் தன்மையைக் கூறல்.

‘அ—இந்தச் சூட்சுமபூதங்களினின்று சூட்சுமசரீரங்களுந் தூலபூதங்களும் பிறந்தன. அடுத்தவனென்னில் : — ஆகாச முதலான பஞ்சபூதங்களினுடைய சத்துவாம்சத்திலே பூதத்திற் சொவ்வொரு மாத்திரை யெடுத்து ஒன்றாகக் கூட்டிவைத்தது அந்தக்கரணம்.

இந்த அந்தக்கரணத்தி லாகாசத்தி னம்சங் கூடினதற்கடையாளம்: இந்த அந்தக்கரணமும் ஆகாசத்தைப் போலச் சகலமான கேள்விக்கு மிடங்கொடுத்துத் தரிக்கின்றது; இப்படித் தரிக்கின்ற விருத்திக்கு உள்ளமென்று பெயர்.

இந்த அந்தக்கரணத்தில் வாயுவி னம்சங் ‘கூடினதற்கடையாளம்: இந்த அந்தக்கரணமும் வாயுவைப்போல அலைகிறது; இப்படி யலைகின்ற விருத்திக்கு மனமென்று பெயர்.

இந்த அந்தக்கரணத்தில் அக்கினியி னம்சங் கூடினதற்கடையாளம்: இந்த அந்தக்கரணமும் அக்கினியைப் போல இது இன்னதென்று விளக்குவிக்கிறது; இப்படி விளக்குவிக்கின்ற விருத்திக்குப் புத்தியென்று பெயர்.

இந்த அந்தக்கரணத்தில் அப்புவி னம்சங் கூடினதற் கடையாளம்: இந்த அந்தக்கரணமும் அப்புவைப்போல விடயங்களிற் பற்றி யிழுக்கின்றது; இப்படி யிழுக்கின்ற விருத்திக்குச் சித்தமென்று பெயர்.

இந்த அந்தக்கரணத்திற் பிருதிவியி னம்சங் கூடினதற் கடையாளம்: இந்த அந்தக்கரணமும் பிருதிவியைப் போலக் கடினமாக நின்று நானென்று அபிமானிக்கின்றது; இப்படி அபிமானிக்கின்ற விருத்திக்கு அகங்கார மென்று பெயர்.

சூட்சுமசீராம்.

அ—(ரு-ரை). தூல சரீரத்தைப்போன்று தூலமாய்த் தோன்றாமையினாலும் சூட்சுமபூதத்திலுண்டா யிருத்தலாலும் சூட்சுமசரீர மென்று சொல்லப்படுகின்றது. அந்தக்கரணம், ஞானேந்திரியம், வாயுக்கள், கன்மேந்திரியம் இவைகளின் சமுதாயம் சூட்சுமசரீர மாம். இது லிங்கசரீரமெனவும் துண்ணுடம்பெனவும் அருவுடம்பெனவும் சொல்லப்படும். சுபாசுபக்கிரியைகளைச் செய்தல், சுகதுக்க வடிவ போகத்தை யனுபவித்தல், பரலோகத்திற்குப் போதல், இகலோகத்திற்கு வருதல், இராகத்துவேஷாதிகள், சமதமாதிகள், அந்தமந்த படுத்துவங்கள் இவை முதலியன சூட்சும சரீரத்தின் தர்மங்களாம். [இந்திரியங்கள் எவ்விதத்தாலும் தமது விஷயங்களைக் கிரகியாமலிருத்தல் அந்தமென்றும், சொற்பமாகக் கிரகித்தல் மந்தமென்றும், தெளிவாகக் கிரகித்தல் படுத்துவமென்றும் சொல்லப்படும்.] ஒவ்வொரு மாத்திரை - ஒவ்வொரு பருதி. அம்சம் - கூறு.

அநீதக்காரணம்.

சூட்சுமபூதங்களின் சத்துவகுணத்தின் சமஷ்டியிலிருந் துண்டானது அந்தக்கரணமாம். இது உட்கருவியென்றும் சத்துவமென்

றும் சொல்லப்படும். உள்ளம், மனம், புத்தி, சித்தம், அகங்காரம் என்னும் இவைகளின் சமுதாயம் அந்தக்கரணமாம்.

விருத்தி.

அந்தக்கரணத்தின் பரிணாமம் (திரிவு) விருத்தியாம். அது சுகம், துக்கம், காமம், திருப்தி, குரோதம், பொறை, தைரியம், அதைரியம், நாணம், பயம் முதலானவைகளாம். ஆயினும் இங்கு அந்தக்கரணத்தின் கேள்விக் கிடங்கொடுத்தல், நினைத்தல் முதலிய பரிணாமமே விருத்தியாம்.

உள்ளம்.

சகலமான கேள்விகளுக்கும் இடங்கொடுக்கும் அந்தக் கரணத்தின் விருத்தியை உள்ளமென்று கூறுவதே யன்றித் தேயுசு என்றும் கூறுவர். இதற்கு அதிதேவதை - சதாசிவன்; ஸ்தானம் - உச்சி.

மனம்.

பதார்த்தத்தின் சங்கற்பவிகற்பவடிவ விருத்தி மனமாம். இதற்கு அதிதேவதை - சந்திரன்; ஸ்தானம் - கண்டம்.

புத்தி.

பதார்த்தத்தின் சொரூபத்தை நிச்சயிக்கும்வடிவ விருத்தி புத்தியாம். இதற்கு அதிதேவதை - பிரமன்; ஸ்தானம் - இருதயம்.

சித்தம்.

பதார்த்தத்தின் சிந்தனா (ஆலோசனை) வடிவ விருத்தி சித்தமாம். இதற்கு அதிதேவதை - விஷ்ணு; ஸ்தானம் - நாபி (கோப்பூழ்).

அகங்காரம்.

உடலை யானென் றபிமானிக்கும்வடிவ விருத்தி அகங்காரமாம். இதற்கு அதிதேவதை - உருத்திரன்; ஸ்தானம் - சர்வாங்கமும்.

“பஞ்சபூதங்களின் சத்துவ குணம்சங்கள் சேர்ந்து அந்தக்கரணத்தை யுண்டிபண்ணுகின்றன. அந்தக்கரணம் ஞானத்திற்குக் காரணமாயிருக்கிறது. (விஷய) ஞானத்தினுற்பத்தி சத்துவ குணத்தினின்று முண்டாகின்றது. ஆதலால் அந்தக்கரணம் பூதங்களின் சத்துவ குண காரியமா யிருக்கிறது; பஞ்சபூதங்களின் காரியமான ஐந்து ஞானேந்திரியங்களுக்கும் சாதகமா யிருக்கிறது; ஆகையால் பஞ்சபூதங்களும் சேர்ந்து தத்தம் சத்துவகுணங்களால் அந்தக்கரணத்தை யுண்டிபண்ணுகின்றன” என்று விசாரசாகரங் கூறுவதிங் கறியத்தக்கதாம்.

அ - ஐக.

ஞானேந்திரியத்தின் தன்மையைக் கூறல்.

கூ—இன்னும் ஆகாச முதலான பஞ்சபூதங்களினுடைய சத்துவாம்சத்திலே பூதத்திற் கொவ்வொரு மாத்திரை எடுத்துத் தனித்தனியே வைத்தது சுரோத்திராதி ஞானேந்திரியமென்று சொல்லப்படும்.

இதற் சுரோத்திரம் ஆகாசத்தி னம்சமானபடியினாலே ஆகாசத்தின் குணமான சப்தமாத்திரத்தை யறியும்.

துவக்கு வாயுவி னம்சமானபடியினாலே வாயுவின் குணமான பரிசமாத்திரத்தை யறியும்.

சட்ச அக்கினியி னம்சமானபடியினாலே அக்கினியின் குணமான ரூபமாத்திரத்தை யறியும்.

சிங்ஷுவை அப்புவி னம்சமானபடியினாலே அப்புவின் குணமான ரசமாத்திரத்தை யறியும்.

ஆக்கிராணம் பிருதிஷியி னம்சமானபடியினாலே பிருதிஷியின் குணமான கந்தமாத்திரத்தை யறியும்.

இப்படி. ஐந்து மொன்றோடொன்று கூடாதபடியி
னாலே ஒன்று மற்றொன்றின் குணங்களைக் கிரகிக்க வநி
யாது. அந்தக்கரணத்தி லைந்துமாத்திரையு மொன்றாய்க்
கூடினதுகொண்டு ஐந்திந்திரியத்தினாலும் ஐந்து விடயத்
தையும் அறியும். இந்தச் சத்துவ குணத்திலுண்டான
அந்தக்கரண மைந்தும், ஞானேந்திரிய மைந்தும் ஆகப்
பத்துச் சாத்தீகம் சமானபடியினாலே ஞானசாதனமாயின.

ஞானேந்திரியம்.

க—(கு-ஐ). சூட்சுமபூதங்களின் சத்துவகுணத்தின் வியஷ்
டியிலிருந் துண்டானது ஞானேந்திரியமாம். சரீரத்திலுள்ள பொறிக
ளுடன் உற்பூதமாகாமற் கூடி வெளிவிஷயங்களை யறிவதற்குச் சாத
னமாயிருப்பது ஞானேந்திரிய மெனப்படும். உற்பூதம் - வெளிப்
பட்டுத் தோன்றல். ஞானசாதனம் - அறிகருவி.

ஞானேந்திரியங்களின் தொழில், அதிதேய்வம்,

ஸ்தானம் என்பன வருமாறு.

ஞானேந்திரியம்.	தொழில்.	அதிதேய்வம்.	ஸ்தானம்.
சுரோத்திரம்	கேட்டல்	தக்கு	காது [தோல்
துவக்கு	பரிசித்தல்	வாயு	உடம்பு அல்லது
சட்சு	காண்டல்	சூரியன்	கண்
சிற்புவை	ருசித்தல்	வருணன்	[தை நா
ஆக்கிரணம்	மோத்தல்	அசுவினிதேவ	மூக்கு

“ ஒவ்வொரு பூதத்தினுடைய சத்துவகுணம்சத்தி னின்றும்
பஞ்சஞானேந்திரியக்க ஞண்டாகின்றன. ஆகாயத்தின் சத்துவ
குணத்தினின்றும் சுரோத்திரமும், வாயுவின் சத்துவகுணத்தினின்

லும் துவக்கும், தேயுவின் சத்துவகுணத்தினின்றும் சட்சம், அப்பு
வின் சத்துவகுணத்தினின்றும் சிங்குவையும், பிருதிவியின் சத்துவ
குணத்தினின்றும் கிராணமு முண்டாகின்றன. இவ்வைந்தும்
ஞானத்திற்குச் சாதனமா யிருப்பதால் ஞானேந்திரியங்களென்று
சொல்லப்படுகின்றன. (விஷய) ஞானம் சத்துவகுணத்தினு லுண்
டாவதால் இவ்வைந்தும் பூதங்களது சத்துவ குணத்தினு லுண்டாவ
தாகச் சொல்லப்படுகின்றன. சுரோத்திரேந்திரியம் ஆகாயத்தின்
குணத்தை (சத்தத்தை) யறிவதால் ஆகாயத்தினின்று முண்டான
தாகச் சொல்லப்படுகிறது. இதுபோன்று எவ்வெப் பூதத்தின்
குணத்தை யெவ்வெவ்வீந்திரிய மறிகின்றதோ அட்வப் பூதத்தினின்
றும் அட்வப் வீந்திரிய முண்டானதாகச் சொல்லப்படும்” என்று
விசாரசாகரம் கூறுவ திருக்கறியத்தக்கதாம்.

அ - கை.

பிராணதிவாயுவின் தன்மையைக் கூறல்.

க0—இன்னும் ஐந்து பூதத்தினுடைய இராசதாம்சத்திலே
பூதத்திற் கொவ்வொரு மாத்திரை யெடுத்து ஒன்றாகக்
கூட்டிவைத்தது வியானுகி பஞ்சவாயுக்களாயிற்று.

இதில் வியானவாயு, ஆகாசத்தி னம்சமானபடியினாலே
ஆகாசத்தைப் போலச் சர்வாங்கமும் வியாபித்திருக்கும்.

பிராணவாயு, வாயுவி னம்சமானபடியினாலே வாயு
வைப்போல இருதயத்தி லிருந்து நாசியாதிபரியந்தம்
அடையும்.

அபானவாயு, அக்கினியி னம்சமான படியினாலே அக்
கினியைப்போலச் சாடராக்கினியாக வுஷ்ணித்துக்

கொண்டு குதக்கைப்பற்றி நின்று உண்ட அன்ன பாநாதி களைச் சீரணிப்பிக்கும்.

சமானவாயு, அப்புவி நம்சமானபடியினாலே சரீர நடுவான நாபித்தானத்தினின்று உண்ட அன்னபாநாதிகளைச் சகல நாடிகளிலும் அப்புவைப்போல இழுக்கும்.

உதானவாயு, பிருதியி நம்சமானபடியினாலே கண்டத்தைப்பற்றி நின்று பிருதிவியைப்போலக் கடினமாக நின்று கடையும்.

இந்தப் பஞ்சவாயுக்களையு மல்லாமல் வாந்தி பண்ணி வைக்கின்றவன் நாகனென்றும், இமைத்து விழிக்கின்றவன் கூர்மனென்றும், குறுகுறுத்துத் தும்புகின்றவன் கிரிகரனென்றும், கொட்டாவிக்கொள்ளுகின்றவன் தேவ தத்தனென்றும், வீங்குவிக்கின்றவன் தனஞ்சய நென்றும், வேறே ஐந்துவாயுக்க ளுண்டென்று சிலர் சொல்லுவர். இந்த வைந்தும் பிராணனுடைய தொழிலானபடியினாலே வேறல்ல.

வியானாதி வாயுக்கள்.

க0—(கு-ஊ). குட்சமபூதங்களின் இராசத குணத்தின் சமஷ்டியிலிருந்துண்டானது வியானாதி வாயுக்களாம். வாயு-காற்று. வனம் (காடு) என்றற்போல்வது சமஷ்டி. அநேக பதார்த்தங்கள் (அநேகமாக விஷயமாகாமல்) ஒன்றாக (ஒரு) புத்திக்கு விஷயமாதல் சமஷ்டியாம்.

வியானர்.

சர்வாங்கத் (உடம்பு முழுவ) திலுமிருந்து தேகத்தை நிறுத்து விப்பது வியானவாயுவாம். இதற் கதிதேவதை விசிட்டன்.

பிராணன்.

இருதயத்திலிருந்து உசவாச ந்சுவாசங்களைச் செய்வது பிராண வாயுடாம். இதற்கதிதேவதை விசவயோனி.

அபானன்.

குதத்திலிருந்து மல மூத்திரங்களைக் கழியச்செய்வது அபான வாயுடாம். இதற்கதிதேவதை விசவகர்மா.

சமானன்.

நாபியிலிருந்து உண்ட அன்னசாரத்தைச் சர்வாங்கத்திற்கும் பகுத்துக் கொடுப்பது சமானவாயுடாம். இதற்கதிதேவதை அயன்.

உநானன்.

கண்டத்திலிருந்து வாந்தி செய்வப்பது உதானவாயுடாம். இதற்கதிதேவதை சயன்.

வியானுதி பஞ்சவாயுக்களே யன்றி நாகன், கூர்மன், கிரிகரன், தேவதத்தன், தனஞ்சயன் என்னும் வாயுக்களைந்தும் வாக்காதி கன்மேந்திரியங்களைத் தொழிற்படுத்துவதற்குக் காரணமா யிருக்கின்றன என்றும், வைரம்பன், முக்கியன், பிரபஞ்சனன், அந்தரியாமி, மகாப்பிராணன் என்னும் வாயுக்களைந்தும் சீவ சம்பந்தமாய் அந்தக் கரணத்தைத் தொழிற்படுத்துவதற்குக் காரணமா யிருக்கின்றன என்றும் கூறுவாருமுண்டு.

வியானுதி, நாகாதி, வைரம்பனாதியாகக் கொள்ளுமிடத்து வியானுதி ஆப்பியந்தர (உள்) வாயு என்றும், நாகாதி பாகிய (வெளி) வாயு என்றும், வைரம்பனாதி சீவ சம்பந்தவாயு என்றும் சொல்லப்படும். நாகாதிகள் கன்மேந்திரியத்தையும் வைரம்பனாதி அந்தக் கரணத்தையும் தொழிற்படுத்துகின்றன என்றதனால் வியானுதி ஞானேந்திரியத்தைத் தொழிற்படுத்துகின்றன என்று கொள்க.

‘பஞ்சபூதங்களின் சேர்க்கையான ரஜோகுணம்சத்தினின்றும் பிராணனுற்பத்தி யாகின்றது. இப்பிராணன் கிரியா (தொழில்) பேதத்தினாலும் ஸ்தான (இட) பேதத்தினாலும் ஐந்துவிதமா யிருக்கின்றது. எதற்கு இருதயம் ஸ்தானமோ பசி தாகம் கிரியையோ அதற்குப் பிராணனென்று பெயர். எதற்குக் குடம் ஸ்தானமோ மூத்திர விஸர்சனம் கீழ்நோக்கம் கிரியையோ அதற்கு அபானன் என்று பெயர். எதற்கு நாபி ஸ்தானமோ எது அன்னபானுதிகள் பசன (சேண) மாம்படி சமப்படுத்துகிறதோ அதற்குச் சமானன் என்று பெயர். எதற்குக் கண்டம் ஸ்தானமோ சவாசம் கிரியையோ அதற்கு உதானன் என்று பெயர். எதற்குச் சர்வாங்கமும் ஸ்தானமோ அன்னபானுதிகளின் ரசத்தைச் சகல நாடிகளிலும் இழுத்துக்கொண்டு போகுதல் கிரியையோ அதற்கு வியானன் என்று பெயர்’ என்று விசாரசாகரம் கூறுவதின்குக் கவனித்துணரத்தக்கதாம்.

அ - கை.

கன்மேந்திரியத்தின் தன்மையைக் கூறல்.

கக—இன்னும் ஆகாசமுதற் பஞ்ச பூதங்களினுடைய இராச தாம்சத்திலே பூதத்திற் கொவ்வொரு மாத்திரை யெடுத்துத் தனித்தனியே வைத்தது வாக்காதி கன்மேந்திரிய மென்று சொல்லப்படும்.

இதில் ஆகாசத்தி னிடமாக வாக்கு வசனிக்கும்.

வாயுவினிடமாகப் பாணி யிடுதலேற்றல் செய்யும்.

அக்கினியினிடமாகப் பாதம் நடக்கும்.

அப்புவினிடமாகப் பாயுரு மலசலாதிகளை வெளியிலே யிழுக்கும்.

பிருதவியினிடமாக வுபத்தஞ் சுகத்தைப் பண்ணும்.

இவ்வைந்தும் தனித்தனியே யிருந்தது கொண்டு மறு தொழிற் செய்யமாட்டா. வியானாதி வாயுக்கள் ஐந்துமா த்திரையு மொன்றாய்க் கூடினதுகொண்டு கன்மேந்திரிய மைந்தின் வழியினாலும் ஐந்து தொழிலையுந் செய்து முடிக்கின்றன. இந்த வாயுக்களார்தும் கன்மேந்திரிய மைந்தும் ஆகப் பத்தும் இராசதாம்சமானபடியினுற் கிரியாசாதனமாயின.

கன்மேந்திரியம்.

கக.—(த - ரை). சூட்சும பூதங்களின் ரஜோகுணத்தின் விய வ்ஷ்டியிலிருந் துண்டானது கன்மேந்திரியமாம்.

மரம் என்றற்போல்வது வியவ்ஷ்டியாம்.

அநேக பதார்த்தங்கள் அநேக (பல) புத்திக்கு விஷயமாதல் வியவ்ஷ்டியாம். சரீரத்திலுள்ள வாய் முதலியவைகளுடன் அதுற் பூதமாகக் கூடி வசனித்தலாதி தொழிலியற்றுவதற்குச் சாதனமாயிருப்பது கன்மேந்திரியமெனப்பெடும். அதுற்பூதம்-வெளிப்படாமை.

ஸ்திரீயினது யோனியிலும் புருஷனுடைய மாணியிலு முள்ள விஷயாகந்தத்திற்குச் சாதனமான இந்திரியம் உபஸ்தமாம். கிரியா சாதனம்—தொழிற்கருவி.

கன்மேந்திரியங்களின் நொழில், அதிதேய்வழி, ஸ்தானம் என்பன வருமாறு:—

கன்மேந்திரியம்.	தொழில்.	அதிதேய்வம்.	ஸ்தானம்.
வாக்கு பணி பாதம்	வசனித்தல் இடுதல் ஏற்றல் நடத்தல்	அக்கினி இந்திரன் வாமனன் (விஷ் [ல்ணு)குரியனுமாம்	வாய கை கால்
பாயுரு உபத்தம்	மலசலாதி விடுத சுகஞ்செய்தல்	பிரஜாபதி (பிரம யமன்	குதம் பெண்குறி [ன் குய்யம்-ஆண்குறி

“ஒவ்வொரு பூதத்தின் ரஜோகுணம்சத்தினின்றும் ஒவ்வொரு கன்மேந்திரியமு முண்டாகின்றது. ஆகாசத்தின் ரஜோகுணத்தினின்றும் வாக்கும், வாயுவின் ரஜோகுணத்தினின்றும் பாணியும், அக்கினியின் ரஜோகுணத்தினின்றும் பாதமும், அப்புவின ரஜோகுணத்தினின்றும் உபஸ்தமும், பிருதவியின் ரஜோகுணத்தினின்றும் குதமும் உண்டாகின்றன. கன்மம் என்றால் கிரியை. இப்பஞ்சேந்திரியங்களும்கிரியைகளுக்குச் சாதனமாயிருப்பதால் கன்மேந்திரியங்களென்று சொல்லப்படுகின்றன. கிரியை (தொழில்) ரஜோகுணத்திலுண்டாவதால் பூதங்களுடைய ரஜோகுணத்தினின்றும் கன்மேந்திரியங்களின் உற்பத்தி சொல்லப்பட்டது” என்று விசாரசாகரங்கூறுவதின்கொப்பிட்டறியத்தக்கதாம்.

அ - கை.

சூட்சுமசரீரத்தின் தன்மையைக் கூறல்.

கஉ.—அந்தக்கரணம்-ரு-ம், ஞானேந்திரியம்-ரு-ம், வாயுக்கள்-ரு-ம், கன்மேந்திரியம்-ரு-ம், ஆக-உ-0-தத்துவமும் சூட்சும சரீரமென்று சொல்லப்படும். இந்தச் சூட்சும சரீரத்தை மாயாப் பிரதிபிம்பராகவிருக்கின்ற ஈசரன் அவித்தையாப் பிரதிபிம்பரா யிருக்கின்ற சீவருக்கும் பேரூக் கொவ்வொரு சரீரஞ் சிருட்டித்துக் கொடுத்தார். அப்போது பஞ்சபூகத்தினுடைய சாத்வீகாட்சமும் இராசதாம் சமுஞ் செலவழிந்தன. தாமதகுணமாத்திரஞ் சேடித்தது. சூட்சும சரீரம் வாங்காத சீவருக்கெல்லா மின்னுமொரு சிருட்டிக் காகட்டுமென்று நிறுத்தினார். இப்படிச் சூட்சும சரீரஞ் சொல்லப்பட்டது.

கஉ.—(கு - ளை). பரிமேலழகர் திருக்குறளின் “மற்றுந் தொடூர்பா” மென்னுக்குறளின் விசேடவுரையில் “அரு (சூக்கும) ஷடம்

பாவது பத்துவகையிற் திரிய வுணர்வோடும் ஐவகை வாயுக்களோடும்
காமவினைவினாவுகளோடும் கூடிய மனம்; இது துண்ணுடம்பென
வுட்படும்” என்பர்.

சேடித்தது - மிகுத்தநின்றது.

பரஸ்பரம் தம்முள் பின்னராய்ச் சிருஷ்டிக்கப்படாதவராய்ச் சுக
துக்கங்கட் கேதுவான இருவினை (கல்வினை தீவினை) களைச் செய்ப
வராயுள்ளவர்கள் சீவர்களாசலின், அவர்கள் இருவினையின் பயனான
சுக துக்கங்களை யதுபவித்தற்குக் கருவியான சூக்கும சரீரத்தையும்
அவைகள் புலப்படுத்தி டிடமான ஸ்தூல சரீரத்தையும் அடைதற்கு
உரியவர்களாவர். அவர்கள் அநாதியா யிருத்தலால் அவர்களுக்கு
அச்சரீரங்கள் தொடர்ச்சியாய் வருதலும் போதலுமாயிருப்பனவாம்.
இவ்விரண்டனுள் சூக்கும சரீரம் சிருட்டிதோறும் ஈசுவரனால் ஓர்
வொன்றாகப் படைத்துச் சீவர்களுக்குக் கொடுக்கப்படுகின்றது; மற்ற
து பிராரத்தத்தின் பயனை யதுபவித்தற்காகப் படைத்துக் கொடுக்
கப்படுகின்றது. பின்னதாகிய ஸ்தூலசரீரம் சூக்குமசரீரம்பெற்ற
வர்களுக்கே கொடுக்கப்படும். முன்னதாகிய சூக்குமசரீரமோ கன்ம
பலத்தை யதுபவித்தற்குரிய பக்குவம்வாய்ந்தவர்களுக்கே கொடுக்
கப்படும். இவ்வாறு சரீரத்தைப் பெற்றுவரும் சீவர்களில் கர்மபலத்
தை யதுபவித்தற்குரிய பக்குவம் வாராதுள்ளவர்கள் சிருட்டிக்கால
த்துச் சூக்குமசரீரத்தைப் பெறுதற்குத் தகுதியில்லாதவரா யிருத்த
லால், அவர்களுக்கு ஈசுவரன் கர்மபலத்தை யதுபவித்தற்குரிய பக்
குவம் வரும் சிருட்டியில் சூக்குமசரீரம் படைத்துக்கொடுத்தல்பற்
றிச் சூட்சுமசரீரம் வாங்காத சீவருக்கெல்லா மின்னுமொரு சிருட்
டிக் காகட்டுமென்று நிறுத்தினார். என்று கூறப்பட்டது.

சீவர்களது கர்மம்: சஞ்சிதம், ஆகாமியம், பிராரத்தமென மூன்று
வகையாம். அவற்றுள் சென்ற ஜன்மங்களிற் செய்யப்பட்டிப் பயினை
யாசம்பஞ் செய்யாமலிருக்கிற கர்மம் சஞ்சிதமாம்; இந்த வர்த்தமான

(தற்காலத்துள்ள) ஜன்மத்திற் செய்யும் (நதிர்காலத்துப் பயனைக் கொடுப்பதாகிய) கர்மம் ஆகாமியமாம்; சென்ற ஜனனங்களிற் செய்து (இந்த) வர்த்தமான ஜன்மத்திற்குக் காரணமாயுள்ள கர்மம் பிராரத்தமாம். இம்மூவகைக் கர்மங்களில் ஆகாமியம் பயனை யாரம்பந் செய் யாது அந்தக்கரணத்தை யுபா தியாகவுடைய சாட்சியி(கூடஸ்த) னிட த்துக் கற்பிதமாயுள்ள அஞ்ஞானத்தின் ஆவரண சத்திவடிவக் களஞ்சி யத்தி லிருக்கும்போது சஞ்சிதமெனப்படுகின்றது. ஆகாமியம் (அகந் காரத்திற்குச் சாட்சியினோடுள்ள தாதாத்மிய மென்னும்) பிரமஜ தாதாத்மியத்திலிருக்கும். பிராரத்தம் அஞ்ஞானத்தின் விட்சேப சத்திவடிவ ஆசிரயத்திலிருக்கும்.

அ - கை.

தூலபூதத்தின் தன்மையைக் கூறல்.

கூ. — இனித் தூலபூத வுற்பத்தி சொல்லுகிறோம்; அநெதங்க னெனில்:—மிஞ்சின தாமசமாயிருக்கின்ற ஐந்து பூதத் தையு மொன்றிரண்டாகப் பகுத்து முதற்பாதி யைந்தையு மொன்றை நாலாக்கி யிரண்டாம்பாதி யைந்தனுள் தன் னம்சத் (பாகத்) துடனே கூட்டாமல் மற்ற நாலு பூதத்து டனும் பூதத்திற் கரைக்கால் (ஒன்றிலெட்டி லொருபாக) மாத்திரையாகக் கொடுக்கிறது பஞ்சீகரணமென்று சொல் லப்படும்.

இப்படிப் பஞ்சீகரணம் பண்ணின தூல பூதங்களிலே ஆகாசத்திலே பரிசுரூப ரச கந்தமாகிய நான்கு குணமும் விபாப்பியமான (வெளிப்படா தடங்கியிருக்கின்ற) படியினால் அதிருசியமாய்ப் (இந்திரியத்திற்கு விஷயமாகாது) போக ிசகுணமாகிய சப்தமும், வாயுவினிலே ரூப ரச கந்த

மாகிய மூன்று குணமும் வியாப்பியமானபடியினால் அதி
ருசியமாய்ப் போகக் காரணகுணமாகிய சப்தமும் நிசகு
ணமாகிய பரிசமும், அக்கினியிலே ரச கந்தமாகிய விரண்டு
குணமும் வியாப்பியமானபடியினால் அதிருசியமாய்ப் போ
கக் காரணகுணமாகிய சப்த பரிசமும் நிசகுணமாகிய
ரூபமும், அப்புவினிலே கந்தகுணம் வியாப்பியமானபடியி
னால் அதிருசியமாய்ப் போகக் காரணகுணமாகிய சப்த
பரிச ரூபமும் நிசகுணமாகிய ரசமும், பிருதிவியிலே கார
ணகுணமாகிய சப்த பரிச ரூப ரசமும் நிசகுணமாகிய
கந்தமும் தோன்றின.

பஞ்சீகரணவகை.

க.க.—(கு - னை). ஆகாசத்தை யிரண்டுபாகமாக்கி, ஒருபாகத்
தை யுள்ளவாறு வைத்து மற்றைப்பாகத்தை நான்குபாகஞ் செய்தும்,
வாயுவை யிரண்டுபாகமாக்கி ஒருபாகத்தையுள்ளவாறு வைத்து மற்றை
ப்பாகத்தை நான்குபாகஞ் செய்தும், தேயுவை யிரண்டு பாகமாக்கி
ஒருபாகத்தை யுள்ளவாறு வைத்து மற்றைப் பாகத்தை நான்குபாகஞ்
செய்தும், அப்புவை யிரண்டுபாகமாக்கி ஒருபாகத்தை யுள்ளவாறு
வைத்து மற்றைப் பாகத்தை நான்குபாகஞ் செய்தும், பீருதிவியை
யிரண்டுபாகமாக்கி ஒருபாகத்தை யுள்ளவாறு வைத்து மற்றைப்
பாகத்தை நான்குபாகஞ் செய்தும் விட்டால் ஒவ்வொரு பூதமும்
ஐந்தைந்து பகுப்பினதாம். இப்பூதங்களுள் ஆகாயத்தின் அரைப்
பாகத்தோடு அதனது மற்றை யரைப்பாகத்தின் நான்கையுஞ் சேர்க்
காமல் ஒன்றை வாயுவின் அரைப்பாகத்தோடும், மற்றொன்றைத் தேயு
வின் அரைப்பாகத்தோடும், இன்னொன்றை யப்புவின அரைப்பாகத்
தோடும், பிடுதிதொன்றைப் பிருதிவியின் அரைப்பாகத்தோடுஞ் சேர்த்
தல்வேண்டும்.

இவ்வாறே வாயுவின் அரைப்பாகத்தோடு அதனது மற்றையரைப்பாகத்தின் நான்கையும் சேர்க்காமல் ஆகாய முதலியவற்றின் அரைப்பாகத்தோடும், தேயுவின் அரைப்பாகத்தோடு அதனது மற்றையரைப்பாகத்தின் நான்கையுஞ் சேர்க்காமல் ஆகாய முதலியவற்றின் அரைப்பாகத்தோடும், அப்புவின அரைப்பாகத்தோடு அதனது மற்றையரைப்பாகத்தின் நான்கையுஞ் சேர்க்காமல் ஆகாய முதலியவற்றின் அரைப்பாகத்தோடும், பிருதிவியின் அரைப்பாகத்தோடு அதனது மற்றையரைப்பாகத்தின் நான்கையுஞ் சேர்க்காமல் ஆகாயமுதலியவற்றின் அரைப்பாகத்தோடும் சேர்த்தல்வேண்டும். இவ்வாறு சேர்த்தல் தான் பஞ்சீகரணம். இவ்வாறு பஞ்சீகரணஞ் செய்துள்ள பூதம் ஸ்தூலபூத மெனப்படுகிறது. ஓய்வொரு ஸ்தூல பூதத்திலும் தனது சூட்சும பூதத்தின் அம்சம் அரைப்பாகமாகவும் இதர சூட்சும பூதங்களின் அம்சம் அரைப்பாகமாகவு மிருக்கும்.

“ஐந்துபூ தமும்பத் தாக்கி யவைபாதி நந்நான் காக்கி, நந்துதம் பாதி விட்டு நான்கெட்டு நான்குந் கூட்ட, வந்தன தூல பூதம்” என்று கைவல்லியங் கூறுவதிங் கறியத்தக்கதாம்.

பூதத்தின் குணவகை.

ஆகாயத்திற்குச் சத்தமும், வாயுவிற்குச் சத்தமும் பரிசமும், தேயுவிற்குச் சத்தமும் பரிசமும் ரூபமும், அப்புவிற்குச் சத்தமும் பரிசமும் ரூபமும் ரசமும், பிருதிவியிற்குச் சத்தமும் பரிசமும் ரூபமும் ரசமும் கந்தமும்வெளிப்பட்ட குணங்களாம். ஆகாயத்திற்குச் சத்தமும், வாயுவிற்குப் பரிசமும், தேயுவிற்கு ரூபமும், அப்புவிற்கு ரசமும், பிருதிவிக்குக் கந்தமும் ரிசகுணமாம். “பூதத்தன்மையாவது பகிரிந் திரியத்தால் கிரகிக்கப்படும் விசேடகுண முடைமை” என்று தர்க்காமிர்தங் கூறுகின்றது.

பூதங்களின் குணம், வியாபாரம், தர்மம், அநிதேவதை
யென்பன வருமாறு.

பூதம்.	குணம்.	வியாபாரம்.	தர்மம்.	அநிதேவதை
ஆகாயம் வாயு	சத்தம் சத்தம் பரிசம்	இடங்கொடுத்தல் உலர்த்தல்	வெளி பரிசம்	சதாசிவன் மகேசன்
தேயு	சத்தம் பரிசம்	பாகமாக்கல்	வெப்பம்	உருத்திரன்
அப்பு	ரூபம் சத்தம் பரிசம்	பிண்டிகரித்தல் (திரட்டல்)	நெகிழ்ச்சி	விஷ்ணு
பிருதிவி	ரூபம் சத்தம் பரிசம் ரூபம் ரசம் கந்தம்	பொறுத்தல்	கடினம்	பிரமன்

அ - கை.

தூலசரீரத்தின் தன்மையைக் கூறல்.

கச.—சூட்சும பூதத்திலிருந்து சூட்சுமசரீரம் பிறந்தா
ற்போலப் பஞ்சீகரணம் பண்ணின தூலபூதத்தினின்றும்
ஆறுதத்துவமாய் நால்வகைப் பிறப்பாய் மூவகைச் சாதி
யாயிருக்கின்ற தூலசரீரங்கள் பிறந்தன.

கச.—(கு - ளை): பஞ்சீகரணம் பண்ணின - சூட்சுமபூதங்க
ளின் கலப்பாலுண்டாயதான.

தத்துவம் - பதார்த்தம். பதத்தாற் பெயரிட்டு வழங்குந் தன்மையது பதார்த்தமாம்.

கரு.—இதிலாறுதத்துவமாவ தேதென்றால்:—சர்மம், உகிரம், மாமிசம், சநாயு, அத்தி, மச்சை இந்த ஆறுவகையுந் தூலசரீரம்.

நால்வகைத் தோற்றமாவ தேதென்றால்:—சராயுசம், அண்டசம், சுவேதசம், உற்பிசம் ஆக நாலு.

மூன்று சாதியேதென்றால்:—இகலோக பரலோகபுத்தி (இவ்வுலகத்தி னியல்பையும் சுவர்க்காதி யுலகத்தினியல்பையும் ஆராய்ந்தறியும் மனவுணர்ச்சி) இருவகையுந் கொடுக்கின்ற மாதுடசரீரம் உத்தமசாதி. பரலோக புத்தியை மறைத்து இகலோக புத்திமாத்திரம் அறுகின்ற பசுபட்சி முதலானவை மத்திமசாதி. இரண்டு லோகத்துப் புத்தியையும் மறைத்திருக்கின்ற மரங் கொடி செடி அதன்மசாதி. இப்படிப் பிருதிவி தத்துவமாயிருக்கின்ற பூலோகத்திற் கண்டாற்போல அப்பு அக்கினி வாபு ஆகாச மெனப்பட்ட தத்துவங்களிலும், நிரை நிரையே (முறை முறையே) பிதர்லோக தெய்வலோக யட்ச கந்தருவலோக சித்தர்லோகங்களிலும் தோன்றுகிற நட்சத்திரம் சந்திரன் முதலான பிதிர்க்கள், சூரியன் முதலான தேவதைகள், கந்தருவர், சித்தரென்னப்பட்டவைமெல்லாம் உத்தமசரீரம். காமதேனு, அயிராவதம், அன்னம், கருடன் முதலாயின மத்திமசரீரம். கற்பகவிருட்சம் பாரிகாத முதலாயின அதன்மசரீரம்.

தூலசரீரம்.

கடு.—(௧ - ௩). சர்மம் (தோல்), உதிரம் (இரத்தம்), மாமிசம் (சதை-இறைச்சி), சநாயு (நரம்பு), அத்தி (எலும்பு), மச்சை (கொழுப்பு) என்னும் இவைகளா லாக்கப்பட்டது தூலசரீரமாம். “தாய்தந்தைக ளுட்கொள்ளும் உணவினால் ஆறுகோசத்தையுடைய சரீரமுண்டாகின்றது. நரம்பு, எலும்பு, சுவேதநீர் (என்னும்) இவைகள் பிதாவினிடத்திருந்தும்; தோல், மாமிசம், இரத்தம் (என்னும்) இவைகள் மாதாவினிடத்திருந்து முண்டாகின்றன” என்று சிவகீதை ஒன்பதாவதத்தியாயத்திற் கூறுகின்றது. தோல், இரத்தம், இறைச்சி, மேதை (மூளை), எலும்பு, மச்சை, சுவேதநீர் என்னும் எழுவகைத் தாதுக்களால் உயிர்க்கிடமாக உடம்பு இயற்றப்பட்டிருக்கிறது என்று கூறுவாருமுளர். ஸ்தம்பம் (தூண்) போன்று பிரத்தியட்சப்பிரமாணத்திற்கு விஷயமாயும் சர்மம் முதலியவைகளால் ஆக்கப்பட்டு (உறுப்புகளை யுடையதாயு) மிருப்பது ஸ்தூலசரீரமாம். இதுவே ஜீவன் சுகதுக்கவடிவ போகங்களை யனுபவிப்பதற்கு இடம். இதனுடைய தர்மங்கள் பெயர், ஜாதி, நிறம், சம்பந்தம், பரிமாணம் (அளவு), பிறப்பிறப்பு முதலானவைகளாம். “சரீரம் ஆன்மாவின் போகத்திற்கு கிடம். எதனால் வரைந்துகொள்ளப்பட்ட ஆன்மாவிற்குப்போகம் நிகழும், அது போகத்திற்கிடம்; அதுவே சரீரமென்பதாம். போகமாவது இன்பத்துன்பங்கள் புலப்பட (விளக்க)த் தோன்றல்” என்று தருக்கநூல் கூறுகின்றது.

தன்னைப்பற்றி வருவனவும், பிறவுயிர்களைப்பற்றி வருவனவும் தெய்வத்தைப்பற்றி வருவனவுமாகிய மூவகைத் துன்பங்களும் இதற்கேயாம். தன்னைப்பற்றிவருவன (தேகத்தைப்பற்றி வரும்) தலைவலி, கால்வலி முதலான துன்பங்கள். பிறவுயிர்களைப்பற்றிவருவன புலி, சிங்கம், பாம்பு முதலியவைகளா லுண்டாகும் துன்பங்கள். தெய்வத்தைப்பற்றிவருவன (தெய்வத்தினால்) இடிவீழுதல் புழ

லடித்தல் முதலியவைகளா லுண்டாகுந் துன்பங்கள். இவை முறையே அத்தியாத்மிகதுக்கம், ஆதிபௌதிகதுக்கம், ஆதிதேவீக துக்கமெனப்படும். இவ்வாறன்றி ஆத்மாவிற்கு ஸ்தூலதேகத்தினு லுண்டாகின்ற வாதபித்த சிலேத்துமங்களா லுண்டாகின்ற சுரம் முதலிய வியாதிகளும் தேகத்திலுண்டாகின்ற தூர்க்கந்தம் குருபம் முதலானவைகளும் அத்தியாத்மிகம் என்றும், ஆத்மாவிற்குச் சூட்சுமதேகத்தினு லுண்டாகின்ற காமக்குரோத முதலியவைகளும் சாந்திதாந்தி முதலியவைகளும் ஆதிதேவீகம் என்றும், ஆத்மாவிற்குக் காரண தேகத்தினு லுண்டாகின்ற தன்னையும் பகவானையும்றியாத மாயாகாரியமென்னும் அஞ்ஞானம் அதிபௌதிகம் என்றும் கூறுதலுமுண்டு.

நால்வகைத் தோற்றம்.

(1) சராயுஜம்—கருப்பையிற் பிறப்பது; மான், ஆடு, ஆனை, மனிதன் முதலானவையாம்.

(2) அண்டஜம்—முட்டையிற் பிறப்பது; பட்சி, பாம்பு முதலானவையாம்.

(3) சுவேதஜம்—வியர்வையிற் பிறப்பது; பேன், கொசு, புழு முதலானவையாம்.

(4) உத்பிஜம்—நிலத்திற் பிறப்பது; மரம், செடி, புல், பூண்டு, முதலானவையாம். [வித்தினின்று பூமியைப் பிளந்துகொண்டு வெளிப்படும் தாவரபேதம் உத்பிஜம் என்றறிதல்வேண்டும்.]

இவையன்றி மாநஸம் என்பதொன்று முண்டு. மனச் சங்கற்பத் தாலுண்டான தேவராதியோர் மாநஸராவர். பிருகு, புலஸ்தியர் முதலியோர் மாநஸர்.

சாதி.

பலவற்றைத் தொடர்ந்து ஒன்றாய்த் தோன்றுந் தன்மையது சாதியாம். சாதியெனினும் தன்மையெனினும் துவம் எனினும் ஒக்கும்.

உத்தமசாதி.

மக்களே இம்மைப்பயன், மறுமைப்பயன், வீட்டின்தன்மை, டென்னு மூன்றையு மறிதற் குரியவர்களா யிருத்தல்பற்றி 'மாதூட சரீரம் உத்தமசாதி' என்று முற்கூறப்பட்டது. "மக்க டாமே யாறறியுயிரே" என்று தொல்காப்பியங் கூறுகின்றது.

மாதூட சரீரம் மிச்சகரம்த்தினு லுண்டாகின்றது. [புண்ணிய கருமமும் பாவகருமமு மிகுதி குறைவின்றிச் சமமாய்க் கலப்புற் றுள்ள நிலைமை மிச்சரமாம்.] இது உக்கிருஷ்டம், மத்திமம், சாமா னியம் என மூன்றுவகையாம்.

ரிஷ்காம புண்ணியகர்ம பலத்தினால் சித்தசுத்தி வந்து, சித்த சுத்தி வாயிலாகச் சாதனசதுஷ்டய சம்பத்தி வந்து, சாதனசதுஷ்ட யசம்பத்திவாயிலாகச் சற்குரு லாபமுண்டாகி, சற்குருலாப வாயி லாகச் சிரவண மனை நீதித்தியாசனமுண்டாகி, சிரவண மனை நீதி த்தியாசன வாயிலாக அபரோட்சஞானம் வந்து, அபரோட்சஞான வாயிலாகச் சீவன்முத்தி சுகத்தைப் பெறும் சரீரப்பிராப்தி மிச்ச ரவுக்கிருஷ்ட கருமத்தின் பலனும்.

தனது ஆசிரமத்திற் (நிலைக்கு) உசிதமான காமியகரும யோக் கியமான சரீரப்பிராப்தி மிச்சரமத்திம கருமத்தின் பலனும்.

குஷ்டம், பாண்டு, பெருவியாதி முதலியவைகளுடைய சரீரப் பிராப்தி மிச்சரசாமானிய கருமத்தின் பலனும்.

மத்திமசாதி.

பசு, பட்சி முதலானவைகளுக்குச் சப்தாதிவிஷயங்களை யறியும் செவியாதி ஐம்புலனுணர்ச்சி யிருப்பினும் பரலோக சாதனத்தைத் தேடும் மனவுணர்ச்சி யில்லாமையினாலே 'பசு பட்சி முதலாண்வை மத்திமசாதி' என்று கூறப்பட்டது. பசு பட்சி முதலானவையுட் சில மனவுணர்ச்சியு முடையனவா யிருந்தனவென்று புராணதிகளுட்

கேட்கப்படினும் அஃதீண்டுக் கொள்ளுதல் கூடாது; அம்மனவுணர்ச்சி தெய்வீகத்தா லாயதென்றும் கேட்கப்படுதலாவென்க. இங்கு ஐயறிவுடைய பசு, பட்சி முதலானவை மத்திமசாதியென்று கூறப்பட்டிருப்பினும் இனம்பற்றிப் பரிசுவறிவும் இரசவறிவுமுடைய இப்பிசங்கு முதலானவைகளையும், பரிசுஇரசவறிவோடு கந்தவறிவுமுடைய கறையான் என்றபு முதலானவைகளையும், பரிசு இரச கந்தவறிவோடு உருவ வறிவு முடைய தும்பி வண்டு முதலானவைகளையும் கொள்க.

பசு, பட்சி முதலானவைகளின் சரீரம் பாவகர்மத்தினாலுண்டாகின்றது. இதுவும் முற்கூறியபடி மூன்றவகையாம்.

பிராணிகளுக்குத் துன்பத்தை யுண்டாக்கும் தேள், பாம்பு, புலி, கரடி முதலிய சரீரப்பிராப்தி பாவ வுக்கிருஷ்ட கருமத்தின் பலனாம்.

எருமை, பருந்து முதலிய சரீரப்பிராப்தி பாவ மத்தியகருமத்தின் பலனாம்.

பசு, ஆனை, குதிரை முதலிய சரீரப்பிராப்தி பாவசாமானிய கருமத்தின் பலனாம்.

அந்நிமசாதி.

பரிசுவிஷயத்தை யறிதற்குரிய தொக்கிந்திரியமன்றி இதரவிஷயங்களை யறிதற்குரிய மற்றையிந்திரியங்களும், பரலோக சாதனத்தைத் தேடும் மனவுணர்ச்சியுமின்றி யிருத்தலாலே 'மரங் கொடி செடி அதன்மசாதி' என்று கூறப்பட்டது. மரங் கொடி செடிகளாகப் பிறத்தலும் பாவகருமத்தின் பலனாம். இப்பாவகருமமும் முற்கூறியதுபோன்று மூவகையாம்.

கள்ளி, பூனைக்காய்ச்சி, நாகதாளி முதலியவாகப் பிறத்தல் பாவ உக்கிருஷ்ட கருமத்தின் பலனாம்.

புனியமரம், மாமரம், பலாமரம் முதலியவாகப் பிறத்தல் பாவ மத்திய கருமத்தின் பலனாம்.

அரசு, துளசி, வில்வம், தும்பை முதலியவாகப் பிறத்தல் பாவ சாடானிய கருமத்தின் பலனும்.

உத்தமசரீரம்.

பிதிர் தேவதைகள், சூரியன் முதலிய தேவதைகள், கந்தருவர், சித்திராதியோ ரியாவரும் மாஹூடரால் வணங்கத்தக்கவராயிருத்தலாலே அவர்கள் சரீரம் உத்தமசரீரமென்று சொல்லப்பட்டது. உத்தமம் - மேன்மை.

இவ்வுத்தமசரீரம் புண்ணியகருமத்தினால் லுண்டாகின்றது. இப்புண்ணிய கருமமும் மூன்று வகையாம்.

இரணியகர்ப்பாதி (பிரமன் முதலான) சரீரப்பிராப்தி புண்ணிய உத்திருஷ்ட கருமத்தின் பலனும்.

தேவேந்திரியாதி சரீரப்பிராப்தி புண்ணிய மத்திய கருமத்தின் பலனும்.

யக்ஷ ராக்ஷஸ கின்னர கிம்புருஷாதி சரீரப்பிராப்தி புண்ணிய சாடானிய கருமத்தின் பலனும்.

மத்திமசரீரம்.

காமதேனு முதலானவை தேவ வர்க்கத்திற் சேர்ந்தவையேயாயினும் விலங்கு பட்சிகளாக விருத்தலாலே அவைகளின் சரீரம் மத்திம சரீரமாகச் சொல்லப்பட்டது.

அநன்மசரீரம்.

கற்பகவிருக்ஷ முதலானவை தெய்வீகத்தன்மை யுடையனவாயிருப்பினும் தாவரவடிவமாக விருத்தலாலே அவைகளின் சரீரம் அநன்மசரீரமாகச் சொல்லப்பட்டது.

அ - கை.

கோசத்தின் தன்மையைக் கூறல்.

கக.—இந்தத் தூலசரீரமே அன்னமயகோசம். சூட்சும சரீரம் மூன்று கோசமாயிருக்கும். அதெங்குநென்னில்:— பிராணவாயுவும் கன்மேந்திரியமும் கூடிப் பிராணமயகோசம், மனதும் ஞானேந்திரியமும் கூடி மனோமயகோசம், புத்தியும் ஞானேந்திரியமும் கூடி விஞ்ஞானமயகோசம். காரணசரீரமே ஆனந்தமயகோசம். இப்படிப் பஞ்சகோசஞ் சொல்லப்பட்டன.

அன்னமயகோசம்.

கக.—(கு - ரை). மாதா பிதாக்களுண்ட அன்னத்தினு லுண்டாகிய சுரோணித சக்கிலங்களால் மாதாவின் உதரத்திலுற்பத்தியாகி, உற்பத்தியானபிறகு பால் முதலிய அன்னத்தினால் விருத்தியடைந்து, மரித்தபின் அன்னமயமாகிய பிருதிவியில் ஒடுங்கும் ஸ்தூலசரீரமே அன்னமய கோசமாம். இதுதான் சுகதுக்கங்களின் அனுபவமாகிய போகத்திற்கு இடமாயிருக்கிறது. உண்டாதல், இருத்தல், மாறுபாடு தல், அதிகரித்தல், குறைதல், நாசமடைதல் என்னும் சட் (ஆறு)பாவ விகாரமும் எச்சரீரத்திற்கு முண்டு.

பிராணமயகோசம்.

வாக்காதி கன்மேந்திரிய மைந்துடன் கூடிய பஞ்ச (ஐந்து) பிராணன் (பிராணவாயு) பிராணமயகோசமாம். அன்னமய கோசத்திற்குள்ளாய், தேகத்திற்குக் கட்டாய், அசைதல் முதலாகிய தொழில்களை யுடைத்தாயிருத்தல் இதன் தர்மமாம்.

மனோமயகோசம்.

செவியாதி ஞானேந்திரிய மைந்துடன் கூடிய மனம் மனோமய கோசமாம். பிராணமய கோசத்திற்குள்ளாய், காமக் குதிராத லோபு

மோக மத மாத்சரிய மென்னும் ஆறு பகைவர்க்கங்களும், சரீரத்தில் நான் என்னும் புத்தியும், மனைவிமக்க ளாதியோரிடத்தில் எனது என்னும் புத்தியு முடைத்தா யிருத்தல் இதன் தர்மமாம்.

விஞ்ஞானமயகோசம்.

ஞானேந்திரிய மைந்துடன் கூடிய புத்தி விஞ்ஞானமய கோச மாம். மனோமயகோசத்திற்குள்ளாய், இகபர கருமவிஷய அறிவினையுடைத்தாய், கர்த்திருத்துவ அபிமான முடையதாய், நான் என்னும் சொல்லிற்கு (மயக்ககாலத்தில்) பொருளாய், சேதனத்தின் பிரதிபிம்ப பத்திற் கிடமாயிருத்தல் இதன் தர்மமாம்.

பிராணமயகோச முதலிய மூன்றும் (போகத்திற் கிடமாகிய ஸ்தூல தேகத்தினு ளிருந்து போகத்தை யனுபவிப்பதற்குச் சாதன மாயுள்ள) குக்கு சரீரத்தினுள்ளிருக்கும்.

கண்மேந்திரியத்துடன் பிராணவாயு தேகத்திற் பூரித்து அதற்குப் பலத்தைக்கொடுத்து இத்திரியங்களை அவைகளின் காரியங்களிற் பிரவர்த்திக்கும்படி செய்வதா யிருப்பதால் பிராணமயகோசம் கேவலம் ரஜோகுணத்தின் அவஸ்தையாம் என்றும், ஞானேந்திரியங்களுடன் கூடிய மனம் கர்மேந்திரியங்களால் விவகாரங்களைச் செய்து இச்சை முதலிய ரஜோகுண விருத்தியுடன் கூடியிருப்பதால் மனோமயகோசம் சத்துவ ரஜோகுணங்களின் அவஸ்தையாம் என்றும், ஞானேந்திரியங்களுடன் கூடியபுத்தி (நகதுணி முதல் சிகைவரையிலும் சரீரத்தில் வியாபித்துக் கர்த்தாவடிவா யிருந்து) விஷயங்களைப் பகுத்துணர்தல் வடிவா யிருப்பதால் விஞ்ஞானமயகோசம் கேவலம் சத்துவ குணத்தின் அவஸ்தையாம் என்றும் அறிந்துகொள்க.

“பிரத்தியகாத்ம சைதன்னிய சாயையுடனே லோகாந்த குந்தம் போன்றிருக்கும் அகங்காரமும் ஞானேந்திரியங்களும் கூடி விஞ்ஞானமயகோசமாம்” என்று கூறுவாருமுண்டு.

ஆநந்தமயகோசம்.

அவித்தை (அஞ்ஞான) வடிவ காரணதேகமே ஆநந்தமய கோசமாம். ஆத்ம (பிரமத்தின்) சொரூபவடிவ ஆநந்தத்தின் பிரதிபிம்பத்தோடுகூடிய பிரியமோதப் பிரமோதவிருத்திகளின் லயத்திற்கிடமாய், போக்தாவடிவமாயிருத்தல் இதன் தர்மமாம்.

சாக்கிர சொப்பனங்களில் புண்ணிய கன்மத்தின் பயனை ஓலுபவிக்க நேர்ந்த விடத்து, புத்திவிருத்தி அந்தர் (உள்) முகமாய் ஆத்ம சொரூப வடிவமாகிய ஆநந்தத்தின் பிரதிபிம்பத்தை யடைகின்றது. அப்போது அப் புத்திவிருத்தி பிரியமோதப் பிரமோதவிருத்தியாம், புண்ணிய கன்ம பலபோகம் நிவர்த்தியாகுங் காலத்திலுண்டாகுஞ் சமுத்தியெதுவோ அதன்கண் அவ்விருத்தி தனது காரணமான அஞ்ஞானத்தில் ஒடுங்குகின்றது; அவ்வஞ்ஞானமே ஆநந்தமய கோசமாமென்பது மேலே கூறியதற்கு விவரமாம்.

இவ்வுடமான வஸ்துவைப் பார்த்தவிடத் துண்டாகும் விருத்தி பிரியமாம்; அவ்வஸ்துவின் லாபத்தால் உண்டாகும் விருத்தி மோதமாம்; அவ்வஸ்துவின் போகத்தால் உண்டாகும் விருத்தி பிரமோதமாம்.

அன்னமயகோசம் (ஸ்தூல சரீரம்) சுகதுக்க வடிவபோகத்தை யனுபவித்தற்கு இடம்; (இந்திரிய கரணாதி வடிவமாயிருத்தலாலே போகத்தை யனுபவித்தற்குச் சாதனமாயுள்ள சூக்கும சரீரத்தின்கணுள்ள) பிராணமயகோசம் கிரியாசக்தியுள்ள காரியவடிவம்; டுளோ மயகோசம் இச்சாசக்தியுள்ள கரண (காரண) வடிவம்; விஞ்ஞான மயகோசம் ஞானசக்தியுள்ள கர்த்தா (செய்பவன்) வடிவம்; ஆநந்த மயகோசம் போக்தா (போகத்தை யனுபவிப்பவன்) வடிவமாம்.

கோசம்.

கோசமென்பது கத்தியினி னுறைக்கும், திரவியப் பொக்கிசத்திற்கும், கோசகாரமென்னும் புழுவின் கூட்டிற்கும் இவைபோன்ற

வற்றிற்குமாம். கோசமெனினும் உறையெனினும் மூடியெனினும் மொக்கும். உறை முதலானவை கத்திமுதலானவைகளை மறைத்திருத்தல் போன்று அன்னமயாதிகளும் ஆத்மாவை மறைத்திருத்தலினாலே அவைகளும் கோசம் என்று சொல்லப்படுகின்றன. மறைத்தல் இருவகையாம். ஒன்று யாதார்த்தமாய் மறைத்தல்; மற்றொன்று கற்பிதமாய் மறைத்தல். புளியம்பழத்தை யதனது ஓடு மறைத்தல் முன்னதற்கு உதாரணமாம்; கயிற்றிற்றேற்றிய பாம்பு அதனையே மறைத்தல் பின்னதற்கு உதாரணமாம். கயிற்றில் (அத்தியாசமாகத்) தோன்றிய பாம்பு அக்கயிற்றையே மறைத்தல் போன்று ஆத்மாவி (பிரமத்தி) ற்றேற்றிய அஞ்ஞானவடிவ ஆநந்தமயகோசமும் அதன் காரியவடிவ ஏனையகோசமும் அவ்வாத்மாவையே மறைக்கின்றன வென்பது இங்கு அறியத்தக்கதாம்.

அ - கை.

தூலசரீரத்தில் சூக்குமசரீர மிருக்கும் வகையைக் கூறல்.

கள.—ஆறு தத்துவமாயிருக்கின்ற தூலசரீரத்திலே சூட்டமசரீர மிருக்கின்ற தெப்படியென்னில்:—

கண்டீமந்திரியமான வாக்கும் ஞானேந்திரியமான சிங்ஷுவையும் வாயிலிருக்கும். உதானவாயுவும் மன்துங்கண்டத்திலிருக்கும். பிராணவாயுவும் புத்தியும் இருதயத்திலிருக்கும். சமாணவாயுவுஞ் சித்தமும் நாடியிலிருக்கும், அபானவாயுவும் பாயுருவுங் குதத்திலிருக்கும். வியானவாயுவும் ஞானேந்திரியமான துவக்கும் அகங்காரமுந் சர்வாங்கமும் வியாபித்திருக்கும். உச்சியில் தேயுசும், கருவிழி துனியிலே சட்சு இந்திரியமும், காதுக்குள்ளே சுரேத்திர இந்திரியமும், மூக்குக்குள்ளே ஆக்கிராண இந்திரிய

மும் கழுத்துக்குமேற் றனித்தனியே யிருக்கும். கழுத் துக்குக் கீழே கை கால் சூய்பத்திற் பாணி பாதம் உபத் தம் மூன்றும் தனித்தனியே யிருக்கும். இப்படித் தூல சரீரத்தக்துவம் சு-ம், அதிற் (தூலசரீரத்திற்) குடிபுகுந்த சூட்சுமசரீர தத்துவம் ௨0-ம், ஆகத் தத்துவம் ௨௬-ம், பஞ்சபூதத்தின் காரியமானபடியினாலே ஒருமைப்பாடா கக் காரியசரீரமென்று சொல்லப்படும்.

க௭.—(௫-ஐ). (க). வாயில் (1) வாக்கு (வசனித்தலும்) (2) சிங்஑ுவையும் இருக்கும். சிங்஑ுவையென்னும் ஞானேந்திரியம் நாவி னுனியிலிருந்து இரசத்தை (கைப்பா திசுவையை) யறியும்.

(௨). கண்டத்தில் (3) உதானவாயுவும் (4) மனதும் இருக்கும். தேகத்தில் யான் எனுந் தன்மையும், வீடு முதலியவைகளில் என தெனுந் தன்மையும் செய்துகொண்டு செவியாதி யிந்திரிய வாயிலாக வெளியிற் செல்லுவதாய்க் கரணவடிவமா யிருப்பது மனமாம்.

(௩). இருதயத்தில் (5) பிராணவாயுவும் (6) புத்தியமிருக்கும். ஜாக்஑ிராவஸ்தையில் நகதுனிமுதல் சிகைவரை தேகத்தில் வியாபித் துக் கர்த்தா வடிவமா யிருப்பது புத்தியாம்.

(௪). நாடியி (கோப்பூழி)ல் (7) சமானவாயுவும் (8) சித்தமும் இருக்கும்.

(௫). குதத்தில் (9) அபானவாயுவும் (10) பாயுருவுமிருக்கும்.

(௬). உடம்பு முழுதும் (11) வியானவாயுவும் (12) துவக்கும் (13) அகங்காரமும் வியாபித்திருக்கும்.

(௭). உச்சியில் (14) தேயுச (உள்ளம்) இருக்கும்.

(அ). கருவிழி துனியில் (15) சட்சுவிந்திரிய (கண்ணீர்திரிய) மிருக்கும்.

(ஆ). காதிற்சுள் (16) சுரோத்திரேந்திரிய (காதிர்திரிய) மிருக்கும்.

(க0). மூக்கிற்குள் (17) ஆக்கிராண (மூக்கு) இந்திரியமிருக்கும். தார்க்கீகர் ஆக்கிராண இந்திரியம் மூக்கின் துனியி லிருக்குமென்பர்.

(கக). கையில் (18) பாணி (இந்திரியம்) இருக்கும்.

(கஉ). காலில் (19) பாத (இந்திரிய) மிருக்கும்.

(கஈ). சூய்யத்தில் (20) உபத்த (இந்திரிய) மிருக்கும்.

சர்மம், உதிரம், மாமிசம், சரூபு, அத்தி, மச்சையென் றுறுதத் துவ வடிவமாயிருக்கின்ற ஸ்தூலசரீரத்தில் அந்தக்கரண டைந்து, ஞானேந்திரியமைந்து, பிராணதிவாயுவைந்து, கன்மேந்திரியமைந்து, என்றிஃவிருபது தத்துவவடிவமா யிருக்கிற சூட்சுமசரீரம், சீவன் போகத்தை யனுபவித்தற்காக, ஈசுவர சங்கற்பத்தினுற் புஞ்சந்தா மென்றறிக. குடிபுகுதல் - ஸ்தூலசரீரத்தில் சீவன் பிராரத்தகன்மத் தின் பேசுத்தை யனுபவிக்கும்வரையிருத்தல்.

அ - கை.

சீவபரியாயநாமமும் பிரமபரியாயநாமமும் கூறல்.

கஅ.—காரண சரீரமும் சிதாபாசனும் சாக்கிரத்திலே இந்த (தூலசரீரத்ததுவம் ஆறு, சூக்குமசரீரத்ததுவம் இருபது என்னும்) இருபத்தாறு தத்துவத்துடனே கலந்துநின்ற போது விசுவனென்றும் விபுவகாரிக சீவனென்றுஞ் சொல்லப்படும்.

சொப்பனத்திலே தூவசரீரத்தைக் கைவிட்டு அந்தக் கரணத்துடனே கூடி நின்றபோது தைசதனென்றும் பிராதிபாசிக சீவனென்றும் சொற்பன கற்பிதனென்றுஞ் சொல்லப்படும்.

சமுத்தியிலே காரியசரீர மிருபத்தாறையுங் கைவிட்டுக் காரண சரீரத்தை மாத்திரம் பொருந்தியிருக்கும்போது பிராஞ்ஞனென்றும் பாரமார்த்திக சீவனென்றுஞ் சொல்லப்படும்.

பிரம சைதன்னியஞ் சாக்கிரத்துக்குச் சாட்சியாயிருக்கும்போது சீவாத்மாவென்றும், சொப்பனத்துக்குச் சாட்சியாயிருக்கும்போது அந்தராத்தமாவென்றும், சமுத்திக் குச் சாட்சியாயிருக்கும்போது பரமாத்மாவென்றும், அவத்தாத்திரய (சாக்கிர சொப்பன சமுத்தியென்னு மூன்றற்கும்) சாட்சியாயிருக்கும்போது ஞானாத்மாவென்றுங் கூடத்தரென்றுஞ் சொல்லப்படும்.

இப்படிச் சீவனுக்கு மூன்று சரீரமும் மூன்றவத்தை யுஞ் சொல்லப்பட்டன.

சாக்கிரம்.

கஅ — (சு - னா). சொப்பனாவஸ்தை சமுத்தியவஸ்தைகளின் வேறாய் இந்திரியங்களாற்றேறன்றும் ஞானத்திற்கும் அதன் வாசனைக்கும் ஆதாரமாயிருக்கும் காலம் சாக்கிராவஸ்தையாம். இதில் (ஞானேந்திரியம்-5, கன்மேந்திரியம்-5, அந்தக்கரணம்-4, என்னும்) இந்திரியங்கள்-14, அவற்றின் விஷயங்கள் 14, அஃவிந்திரியங்களின் அதிதேவதைகள், 14, ஆகிய 42, தத்துவங்களாலும் விவகாரமூண்

டாகும். [இந்திரியங்களை அத்தியான்மமென்றும், விஷயங்களை அதிபூதமென்றும், இந்திரியங்களை யியக்கும் தேவதைகளை அதிதேவதை யென்றும் கூறுவர்.]

ஜாக்கிராவஸ்தையில் சிதாபாசவடிவ சேவனுக்கு (1) நேத்திரம்-ஸ்தானம்; [ஜாக்கிராவஸ்தையில் சேவன் சரீரமுழுவதும் வியாபித்திருந்தாலும் அதன் விசேஷ பாகம் நேத்திரத்திலிருப்பதால் நேத்திரம் ஸ்தானமெனப்பட்டது.] (2) வைகரி - வாக்கு; (3) ஸ்தூலம் - போகம்; (4) கிரியை - சத்தி; (5) குணம் - சத்துவம்; (6) ஜாக்கிராய்மானத்தால் விசுவன் என்பதும் வியவகாரிகசேவன் என்பதும் பெயர்; (7) அகரம் - எழுத்து; (8) தெய்வம் - விஷ்ணுவும். சாக்கிராவஸ்தையில் சேவன் சூட்சுமதேகத்தின் அபிமானத்தை விடாது விசுவடிவ (உலகவடிவ) ஸ்தூலதேகத்தில் நான் என்னும் அபிமானத்தை யுடைத்தாயிருந்தாலே விசுவனென்றும், அத்தியான்மம் அதிபூதம் அதிதெய்வம் என்னும் தத்துவங்க ளெல்லாவற்றோடுங் கூடி விவகரித்தாலே விவகாரிக சேவனென்றும் சொல்லப்படுகிறுனென்பது. இப்பெயர்களேயன்றித் தூலசரீர வியஷ்டி யபிமானி, புத்தி பிரதிபலன சைதன்னியன், விட்சேபரூபன், க்ஷேத்திரஞ்ஞன், சரீரி, பிரமாத்நுரு, கர்த்துரு, போக்துரு, சம்சாரி, விஷயி, விஞ்ஞானமயன், தூலம்பத முக்கியார்த்தன் என்றற் றொடக்கத்தவாய பெயர்களுமுண்டு.

சோப்பனம்.

ஜாக்கிராவஸ்தையில் எப்பதார்த்தங்க ளனுபவிக்கப்படுகின்றனவோ அப்பதார்த்தங்களின் சம்ஸ்காரம் (வாசனை) மயிரினுனிப்பாகம் போன்று சூட்சுமமார்க்க கண்டத்திலுள்ள ஹிதையென்னும் நாடியிற்றங்குகின்றது. அச்சம்ஸ்காரத்தினால் சப்தாதி பஞ்சவிஷயங்களும் அவற்றின் ஞானமும் முன்பின் தொடர்பின்றி யுண்டாகும் காலம் சொப்பனாவஸ்தையாம்.

சொப்பனாவஸ்தையில் சீவனுக்கு (1) கண்டம்-ஸ்தானம்; (2) மத்திமை - வாக்கு; (3) சூட்சுமம் (வாசனாமயம்) - போகம்; (4) ஞானம் - சத்தி; (5) குணம் - இராசதம்; (6) சொப்பனாபிமானத்தால் தைசதன் என்பதும் பிராதிபாசிக சீவன் என்பதும் சொப்பன கற்பிதனென்பதும் பெயர்; (7) உகரம் - எழுத்து; (8) தெய்வம் - பிரமன் ஆம். சொப்பனாவஸ்தையில் சீவன் சோம சூரியாக்கினிகளின் சகாயமின்றித் தானே சோம சூரியாக்கினி வடிவமாக நின்று தன்னிற்றேன்றிய பிறவற்றையெல்லாம் விளக்கலாலே தைசதன் (தேஜஸ் வடிவாயிருப்பவன்) என்றும், தத்துவஞானமின்றியே பொய்யென்று நிச்சயிக்கத் தக்கவனாயிருத்தலாலே பிராதிபாசிக சீவன் என்றும், சாக்கிரவாசனையினாலே சொப்பனத்திற்கயிற்றின்கணரவுபோலக் கற்பிதமாய்த் தோன்றலாலே சொப்பனகற்பிதனென்றும் சொல்லப்படுகிறனென்பது. இப்பெயர்களேயன்றிச் சூட்சும சீர வியல்தடி யபிமானி என்றற்றொடக்கத்தவாய பெயர்களுமுண்டு.

சுழுத்தி.

கேவலம் சுகமும் அஞ்ஞானமுமுள்ளகாலம் சுழுத்தி யவஸ்தையாம். இவ்விரண்டு மிருத்தலிற்றான் சுழுத்தியினின்று மெழுந்த புருஷன் ஒன்றுமறியாது சுகமாயுறக்கினேனென்று கூறுகின்றான்.

சுழுத்தியவஸ்தையில் சீவனுக்கு (1) இருதயம் - ஸ்தானம்; (2) பைசந்தி - வாக்கு; (3) ஆந்தம் - போகம்; (4) திரவியம் - சத்தி; (5) குணம் - சமசு; (6) சுழுத்தி யபிமானத்தால் பிராஞ்ஞனென்பதும் பாரமார்த்திகசீவனென்பதும் பெயர்; (7) மகரம் - எழுத்து; (8) தெய்வம் - உருத்திரன் ஆம். சுழுத்தியவஸ்தையில் சீவன் தனதெதார்த்தவடிவ கூடஸ்தனோ டயிக்கமாய்ச் சுகாகாரமாயிருப்பதுடன் ஆண்டிள்ள அஞ்ஞானத்தையும் அறிந்துகொண்டிருப்பதனாலே பிராஞ்ஞன் (நன்றாயறிபவன்) என்றும், அவித்தியோடாது யுடன் எதார்த்தவடிவமாக விருத்தலாலே பாரமார்த்திக சீவன் (உண்

மையாயுள்ளவன்) என்றும் சொல்லப்படுகிறதொன்பது. இப்பெயர்களேயன்றிக் காரணசரீரவியவ்ஷ்டி யபிமானி, அவித்தையோபாதிகன், காரியோபாதிகன் என்றற் றொடக்கத்தவாய பெயர்களுமுண்டு.

இங்குக் கூறிய அவஸ்தை மூன்றனுள் விருட்முதலியவைகளுக்குச் சுழுத்தியும், மிருகாதிகளுக்குச் சுழுத்தியும் சாக்கிரமும், தேவர்களுக்குச் சாக்கிரமும், மனிதர்களுக்குச் சாக்கிரமுதலிய மூன்றுமாமென்று வேதாந்தஞ்ஞாமணி கூறுகின்றது. மரங்களுக்குக் க்ஷீண (குறைந்த) சுழுத்தியுண்டு; மலை முதலியவற்றிற்குக் காட (அழுத்தமான) சுழுத்தியுண்டு என்று பாலபோதங் கூறுகின்றது.

எதனினின்றும் விழிப்பித்தவன்றித் தானே விழிக்கின்றானோ அது க்ஷீண சுழுத்தியாம், எதனினின்றும் விழிப்பித்தாவன்றி விழிக்கின்றதில்லையோ அது காடசுழுத்தியாம்.

ஒரு பெரிய பட்டணம்போன்றது சாக்கிராவஸ்தையென்றும், அப்பட்டணத்தினுளிருக்கும் கோட்டைபோன்றது சொப்பனாவஸ்தையென்றும், அக்கோட்டையினுளிருக்கும் வீடுபோன்றது சுழுத்தியவஸ்தையென்றும் இக்கறியத்தக்கனவாம்.

சாக்கிர சொப்பன அவஸ்தைக ளிரண்டிலும் அந்தக்கரணவிருத்தியும் சுழுத்தியில் அவித்திய-விருத்தியுமுண்டு. மரணம் மூர்ச்சைகளைச் சிலர் சாக்கிரத்திலும் சிலர் சுழுத்தியிலும் அடக்கிக் கூறுவர். இம்மூன்றவஸ்தையே யன்றித் தூரியம் தூரியாதீதம் என்றிரண்டவஸ்தைகளுமுண்டு. விஷயவாசனை நீக்கிப் பிரமத்தைத் தியானஞ்செய்தல் தூரியமாம்; பிரமத்தில் மனது இலயமாய்ப் போவதே தூரியாதீதமாம். இது “மனவழக்கந் தவிர்த்து பரந்தனைச் சிந்தித்திடலே வருதூரிய மப்பரமான்மாவின் மனமடங்கன், முணமுரைத்தல் செய்ய தூரியாதீதமெனப்புக்வல்” என்று வேதாந்தஞ்ஞாமணி கூறுவதால் நன்கு விளங்கும்.

பிரமத்தீர்த் ஆன்மா வேறுபட்டதன்மேற்பது.

காலத்தினாலும் தேச (இட)த்தினாலும் அந்த (முடிவு) மீன்றி யிருப்பது வியாபகமாம். இ-வியாபக வடிவாயிருப்பது ஆன்மவடிவ பிரமமாம். பிரமம் ஆத்மாவிற்கு வேறாகுமானால் கடபடாநிகள் போன்று அனான்மாவாம். பிரமத்திற்கு ஆன்மா வேறாகுமானால் பிரமமும் ஆன்மாவும் தேசத்தினால் முடிவுடையதாம்; தேசத்தினால் முடிவுடையது காலத்தினாலும் முடிவுடையதாம் என்பது நியமமாத லால் பிரமமும் ஆன்மாவும் கண்டமும் அரித்தியமும் சடமுமாம். ஆகவே ஆன்மா வேறு பிரமம் வேறு என்பது கூடாது; கூடா சாகவே ஆன்மவடிவ பிரமம் சாக்கிரா தியவஸ்தைகளை முன்னிட்டுச் சீவான்மா வென்றற் றொடக்கத்துப் பெயரை யடைகின்றது.

சீவாந்தமா.

கடாவச் சின்ன (கடத்தில் வளைவுபட்ட) ஆகாயம்போன்று சரீ ரத்திரயங்களால் அவச்சின்னமா (வளைவுபட்டதா) யிருந்து சாக்கிரா வஸ்தையில் நாற்பத்திரண்டு தத்துவங்களாலு முண்டாகும் விவகார ங்களைத் தொடக்கின்றி (சாட்சியாய்) அறியும் சேதனம் சீவாந்தமா எனப்படும்.

அந்நாத்மா.

சொப்பவைவஸ்தையில் நிகழும் விவகாரங்களைத் தொடக்கின்றி யறியும் சேதனம் அந்தராத்மா எனப்படும். அந்தராத்மா - உன் னீடாயிருக்கும் ஆத்மா.

பரமாத்மா.

சமுத்தியவஸ்தையிலுள்ள அஞ்ஞானவடிவ இருளைத் தொடக் கின்றி யறியும் சேதனம் பரமாத்மா எனப்படும்.

பரமாத்மா-மேலான (உண்மை வடிவ) ஆத்மா. “காய்ந்துள்ள விரு ம்பு போலுடம் பாதி கலந்துறு குடும்பமென் வழக்கிற், சார்ந்துள்ள

ஈவான் மாவெனப்படுவான் ஈமரை யிலையினீர் போலத், தோய்ந்து
ள குடும்பப்பெருவிவகாரந் தோய்வில நந்தரான் மாவாம், போந்துல
கிற்குப் பரிதிபோற் சான்றாய்ப் பொருந்தினேன் ஈன்பர மான்மா”
என்று வேதாந்தகுளாமணி கூறுவது மிங்கறியத்தக்கது.

ஞானுத்மா.

அவஸ்தாத்திரயங்கனையும் அவைகள் தம்முள் மாறி மாறி வரு
தலையும் ஓரவஸ்தையில் மற்றைய இரண்டவஸ்தைகளின் அபாவத்
தையும் தொடக்கின்றி யறியும் சேதனம் ஞானுத்மா எனப்படும்.
ஞானம் - அறிவு.

கூடஸ்தர்.

கூடம் என்பது கொல்லனது பணை. அப்பணையினிடத்து இரு
ம்புகள் விகாரப்படுவதன்றி அது விகாரப்படுதலில்லை. அதுபோல,
அவத்தாத்திரயங்கள் தம்முள் மாறி மாறித் தன்னிடத்து வரத் தான்
விகாரப்படாதிருக்கும் சேதனம் கூடஸ்தரெனப்படும். கூடஸ்தர் -
கூடம் (பணை) போல் விகாரப்படாதிருப்பவர்; சலித்த வில்லாதவ
ரெனினும் ஒக்கும்.

அ - கை.

ஈசுவரனது சரீரமாதிகளைக் கூறல்.

ககூ.—இனி ஈசுரனுக்கு (ஸ்தூல சூட்சும காரணமென்னும்)
மூன்று சரீரமும், (சாக்கிர சொப்பன சமுத்தியென்னும்)
மூன்றவத்தையுஞ் சொல்லும்படி, லோக கற்பனையா
(உலகவிவகாரமா) கத்தோற்றுசின்ற தூல பஞ்சபூதங்க
ளும் அவற்றிற் றேன்றின மூன்றுசாதியா யிருக்கின்ற
தூலசரீர சமட்டியுங் கூடி ஈசுவர தூல சரீரமென்னும்,
விராட்டென்றுஞ் சொல்லப்படும்.

இதனு (விராட்டு)டனே கூடிச் சாக்கிராவத்தையைப் பொருந்தி யிருக்கின்ற ஈசுவரன் வைசுவானர னென்றும், இந்த இருவகைக்கும் (தூலசரீர சமட்டிக்கும் சாக்கிராவஸ்தைக்கும்) அதிஷ்டான சைதன்யம் பிரமாவென்றுஞ் சொல்லப்படும்.

சூட்சும பூதங்களைந்தும் அவற்றிற் றேன் றின சூட்சும சரீர சமட்டியுங்கூடி ஈசுவர சூட்சும சரீரமென்றும், இரணிகர்ப்பமென்றும் சொல்லப்படும்.

இச(சூட்சுமசரீரத்தி)னுடனேகூடிச் சொப்பனாவஸ்தையைப் பொருந்தியிருக்கின்ற ஈசுவரன் சூத்திராத்மாவென்றும், இந்த இருவகைக்கும் (சூட்சுமசரீரத்திற்கும் சொப்பனாவஸ்தைக்கும்) அதிஷ்டான சைதன்யம் விஷ்ணு (வியாபகமா யிருப்பவன்) னென்றுஞ் சொல்லப்படும். இந்தத் தூல சூட்சும விருவகைக்கும் வாசனை (தூல சூட்சும பூதங்களை வெளிப்படுத்தற்குரிய காரணத்தன்மையுடனே கூடிய மாயை ஈசுவரகாரண சரீரமென்றும், அவ்வியாகிருத மென்றுஞ் சொல்லப்படும்.

இச(காரணசரீரத்தி)னுடனே கூடிச் சுழுத்தி யவத்தையைப் பொருந்தியிருக்கின்ற ஈசுவரன் அங்கரியாய்மென்றும், இந்த இருவகைக்கும் (காரணசரீரத்திற்கும் சுழுத்தி யவஸ்தைக்கும்) அதிட்டான சைதன்யம் உருத்திர (சம்சார ரோகத்தை யொழிப்பவ) னென்றுஞ் சொல்லப்படும்.

சீவன் தன் மூன்றவத்தையிலுந் தன் மூன்று சரீரமாக இருக்கின்ற விருபத்தேழு (தூல சரீரத்தவம் 6, சூட்சும சரீரத்தவம் 20, காரண சரீரத்தவம் 1 ஆக 27.) தத்துவத்துடனும் நானென்று கலந்து நிற்கின்றும் போல ஈசுரனுந் தன்னுடைய மூன்று சரீரமாய் இருக்கின்ற முப்பத்திரண்டு (சமஷ்டி தூலசரீரத்தவம் 6, சமஷ்டி சூட்சுமசரீர தத்துவம் 20, ஜீவற்றின் வாசனையுடன் கூடிய காரணசரீரமாய் மாபை 1, ஆசாயாகிபூதங்கள் 5, ஆக 32.) தத்துவத்துடனும் மூன்றவத்தையிலுங் கலந்து நிற்பன்.

ஸ்தூலபஞ்சபூதம்.

கக.—(சு-ரை). இத்திரியத்திற்கு விஷயமாகும் பிருதிவியாதி பூதங்கள் ஸ்தூல பஞ்சபூதமாம். பிருதிவி, சலம், தேயு, வாயு, ஆகாசம் என்னும் ஐந்தன்கண்ணும் பூதத்தன்மை யுண்டு. பூதத்தன்மையாவது பகர் (புற) இத்திரியத்தாற் கிரகிக்க (அறியப்படு) தன்மை.

விராட்டு.

ஈசுவரனுக்குச் சராசரவடிவப் பிரபஞ்சம் அவயவங்களாக விருத்தலாலே அது விராட்டு என்று சொல்லப்படுகிறது. “சிரந்துறக்கஞ் செவிதுசைக ளிருசுடர்கள் விழிதீப், பாங்காய முகமுதி விசம்பு ளீலம் பதமாம் பருமனுருவாயவிராட் புருடவடிவெனிணும்” என்று வேதாந்த குளாபணி கூறுவதும், “ஓ சகல சகத்திற்கு மீசனே! ஓ விசுவரூபத்தைத் தரித்திருக்கின்றவரே! அநேகமான கைகள் வயிறுகள் முகங்கள் கண்களை யுடையனவும் அநேக ரூபங்களை யுடையனவுமான உம்மை எவ்விடத்திலும் பார்க்கிறேன்; உம்முடைய ஆதியை நான் காணவில்லை; அப்படியே மத்தியத்தைக் காணவில்லை;

முடிவைக் காணவில்லை” என்று பகவச்சீதை கக-ம் அத்தியாயத்தில் கண்ணனேநோக்கி அருச்சுனன் கூறுவதும் இங்கறியத்தக்கனவாம். விராட் எனினும் விசுவமெனினும் ஒக்கும்.

வைசுவரீனரீ.

சகல பிராணிகளின் சரீரத்திலும் நான் என்று அபிமானத்தை வைத்திருக்கின்றதனாலே ஈசுவரனுக்கு வைசுவானரன் என்று பெயர் வந்தது. ஒவ்வொரு பிராணியும் தனது தனது சரீரத்தை நான் என்று அபிமானிப்பது போன்று ஈசுவரன் சகல பிராணிகளின் சரீரத்தையும் நான் என்று அபிமானிக்கிறானென்பது கருத்து. இப்பெயரேயன்றித் தத்தமுக்கியார்த்தன் என்றற் றெடக்கத்தவாய பெயருமுண்டு. பிராணிகளின் சரீரத்தை ஈசுவரன் நான் என்று அபிமானித்தாலும் அப்பிராணிக ளுறுகின்ற சுகதுக்காதி துவந்துவங் கலோ யடைதலின் றென்பது,

“உன்னுதரத் தேகிடந்த கீடமுறுவ தெல்லா
முன்னுடைய தென்னாய் யுற்றனையோ—மன்னுயிர்க
ளவ்வகையே காணிக் கழிவதுவு மாவதுவுஞ்
செய்வகையே நின்றசிவன் பால்.”

என்னும் வெண்பாவினா லறிக.

அதிஷ்டானம்.

விவர்த்தவடிவ காரியத்தின் காரணம் விவர்த்த உபாதானமாம். அதுவே அதிஷ்டான மெனப்படும். கயிற்றிற்கண் விவர்த்தமாய்த் தோன்றிய அரவிற்ருக் கயிறு விவர்த்தவுபாதானமாம். கயிறு தனது சொரூபத்தை விடாமலே அரவாகிய வேறு சொரூபத்தைக் காண் பித்தலின் அது விவர்த்த உபாதான (முதற்காரண) மாம். எது (கயிறு) மயக்ககாலத்திற் றென்றதிருக்கின்றதோ எதன் (கயிற்றின்)

தோற்றத்தால் மயக்கம் (பாம்பு) நீங்குகின்றதோ அது (கயிறு) உசி
வ்டானமாம்.

இரணியகர்ப்பம்.

இந்திரியங்களுக்கு விஷயமாதற்குரிய பொருளைக் கருவ-க
வுடையது இரணியகர்ப்ப மெனப்படும். ஈசுவரனது சூட்சும சரீரத்
துள் ஸ்தூல பூதங்களியாவும் காரணவடிவாக அடங்கி யிருத்தல்
பற்றி அது இரணியகர்ப்பம் எனப்பட்டது. இரணியகர்ப்பம் என்ப
தற்குப் பொன்னிறமான (முட்டையின்) கருப்பம் என்று பொரு
ளாம். “அந்த வித்தானது (பிரகிருதியானது) சர்வேசுவரனுடைய
இச்சையினாலே தங்க (பொன்) நிறமான ஒரு அண்ட- (முட்டை)
மாயிற்று. அவ்வண்டத்தில் முன் ஜனனத்தில் பிரம பட்டத்திற்
குத் தக்க தபசு பண்ணின ஒரு சீவனைப் பிரமனாகச் சிருஷ்டித்து
அப்பிரமனுக்குள் அந்தநியாய்யாய்ப் பிரவேசித்தார்” என்று பனு
தரும சாஸ்திரம் கூறுவதுமிய் கறியத்தக்கதாம்.

சூத்திராத்மா.

எப்பொருள்களையும் தனது சக்தியினால் சூத்திரதாரி (இயந்தி
ரக்கயி றுடையவன்) போன்றிருந்து இயங்கச் செய்தலாலே ஈசுவர
னுக்குச் சூத்திராத்மா என்று பெயர்வந்தது. “சாட்டையிற் பம்பர
சாலம் பேரவெலா, மாட்டுவா னிறை” என்று தாயுமானவர்
கூறுவ திங்குக் கவனிக்கத்தக்கது. சூத்திரம் - பிரதிமைகளை யியங்
கச்செய்தற்குக் காரணமான கயிறு. இச்சூத்திரான்மா என்னும்
பெயரேயன்றி மாப்பிராணன் என்றற் றொடக்கத்த பெயருமுண்டு.

அவ்வியாகிருதம்.

மாயையானது பிரமத்தின்கண் அக்கினியிற் சூடுபோன்று (சக்தி
வடிவமாய்) பிரிபடாகிருத்தலாலே அவ்வியாகிருத மெனப்பட்டது.
லிபாகிருதம் - பிரிக்கப்பட்டது. அவ்வியாகிருதம்-பிரிக்கப்படாதது.

அந்தரியாம்.

மாலையினுட் கயிறுபோன்றும் சதுர்ப்பூதங்களில் வியாபித்து நிற்கும் விண்போன்றும் எல்லாவற்றிற்கும் உள்ளீடாய் நின்றப்பற்றி ஈசுவரனுக்கு அந்தரியாம்பென்று பெயர் வந்தது. அந்தர் - உள். அந்தரியாம்யென்னும் பெயரேயன்றிக் காரணோபாதிக்கன், மாயோபாதிக்கன், ஜகத்யோனி, பரன், பரதேவதை என்றற் றொடக்கத்த வாய பெயர்களுமுண்டு.

அ - கை.

சீவசேதன முதலியவற்றின் வியாபகத்தைக் கூறல்.

உ௦.—ஆகையினால் சிதாபாசன் தன் சரீரமாத் திரமே கலந்து நிற்பன்.

ஈசுவரன் தன்னுடைய சரீரமாகிய சகலசரீரங்களோடுஞ் சகலப் பிரபஞ்சங்களோடுங் கலந்து நிற்பன். இந்த விருவகைக்குஞ் (சிதாபாசனுக்கும் ஈசுவரனுக்கும்) சாட்சியாயிருக்கின்ற பிரம சைதன்யம் சகல சரீரத்திலுஞ் சகலப் பிரபஞ்சத்திலும் நிறைந்து அப்பாலும் பத்துத் திக்கையும அடிகக்கிரமித்து (மீழி) எல்லையற்றிருக்கும்.

பத்துத்தீக்து.

உ௧.—(து-ரை). கிழக்குமுதலிய விவகாரத்திற்குக் கர்ணமாய் ஒன்றாய் வியாபகமாயிருப்பது திக்காம். அது பொருள்களினிருப்புப் பற்றிக் (1) கிழக்கு, (2) தென்கிழக்கு, (3) செற்கு, (4) தென்மேற்கு, (5) மேற்கு, (6) வடமேற்கு, (7) வடக்கு, (8) வடகிழக்கு, (9) மேல், (10) கீழ் எனப் பத்துவகையாம். [மேல் - விசம்பு. கீழ் - பசுதாளம்.] திக்கு - திசை.

அ - கை.

தத்துவ விவகாரங்களைக் கூறல்.

உக.—சீவனுக்குத் தூலசரீர வியவகாரத்துக்கு அன்னமய மான சட்டுகோச தத்துவம்-சு, சூட்சும சரீரத்தத்துவம்-உ௦, சீவன், ஈசுவரன், அவித்தை, வித்தை, பிரமம்-ரு, ஆகத் தத்துவம்-ஈக.

சூட்சும சரீர வியவகாரத்துக்குச் சூட்சும சரீர தத்துவம்-உ௦, சீவன், ஈசுவரன், அவித்தை, வித்தை, பிரமம்-ரு, ஆகத் தத்துவம்-உ௦.

காரணசரீர வியவகாரத்துக்குச் சீவன், ஈசுவரன், அவித்தை, வித்தை, பிரமம் ஆகத் தத்துவம்-ரு.

சீவ வியவகாரத்துக்குச் சீவன், ஈசுவரன், பிரமம் ஆகத் தத்துவம் -ஈ.

சாட்சி வியவகாரத்துக்குச் சாட்சி-க. ஈசுவரனுக்குத் தூல சரீர வியவகாரத்துக்குச் சமட்டி அன்னமயகோச தத்துவம்-சு, சமட்டி சூட்சும சரீரத்தத்துவம்-உ௦, சமட்டி சீவன் அவித்தை-உ, ஈசுவரன், வித்தை, பிரமம்-ஈ, பூதம்-ரு, ஆகத் தத்துவம்-ஈக! சூட்சும சரீர வியவகாரத்துக்குச் சமட்டி சூட்சும சரீரத்தத்துவம்-உ௦, சமட்டி சீவன் அவித்தை-உ, சூட்சுமபூதம்-ரு, ஈசுவரன், வித்தை, பிரமம்-ஈ, ஆகத் தத்துவம்-ஈ௦.

காரண சரீர வியவகாரத்துக்கு ஈசுவரன், வித்தை, பிரமம் ஆகத்தத்துவம்-ஈ.

ஈசர வியவகாரத்துக்கு ஈசரன் பிரமம்-உ.

பிரம வியவகாரத்துக்குப் பிரமம்-க.

இந்திரிய வியவகாரத்துக்கு இந்திரியம்-க, சட்கோச தத்துவம்-சு, கரணம்-ரு, வாயு-ரு, சீவன், ஈசரன், அவித்தை, வித்தை, பிரமம்-ரு, ஆகத் தத்துவம்-உஉ.

மனோராச்சிய (விண்ணெண்ண) வியவகாரத்துக்கு (உள்ளம், மனம், புத்தி, சித்தம், அகங்காரம் என்னும் அந்தக்) கரணம்-ரு; சீவன், ஈசரன், அவித்தை, வித்தை, பிரமம்-ரு; ஆகத் தத்துவம்-க௦.

இப்படித் தத்துவங்களுடைய தோற்றமு (சிரஷ்டிய) ம் நிலை (ஸ்திதி) யுஞ் சொல்லப்பட்டன.

அஃநமயமான சட்கோசம்.

உக.—(த-ரை). அன்னத்தினு னுண்டாகிய (வ்நூல சரீரத்தின்) சர்மதி கூட்டமாதும் ஆத்மாவிற்குக் கோசம் (உறை) போலிருப்பதால் சட்கோச தத்துவம் எனப்பட்டன. சட்டோசம் = ஆறு உறை.

அவித்தை.

தேகமே ஆத்மா என்னும் அபிமானத்தை யுண்டெண்ணுவது தான் அவித்தை (அஞ்ஞானம்).

வித்தை

தேகமே ஆத்மா என்னும் அபிமானத்தை விவர்த்தியாக்குவது தான் வித்தை (ஞானம்).

சாட்சி.

அந்தக்கரணத்தை யுபாதியாகவுடைய சேதனம், அல்லது உதா சினமாய்ச் சமீபத்தி லிருந்துகொண் டறிவதாகிய சேதனம், அல்லது அந்தக்கரணத்திலும் அதன் விருத்திகளிலுமுள்ள சேதனமாதிரிம் சாட்சியாம்.

சீரீஷ்டிவகை.

வேதாந்த சித்தாந்தத்துள் உத்தம மத்திம கனிஷ்ட அதிகாரி களுக்கு அறிவிக்கும்பொருட்டு அஜாதவாதம் யுகபத்சிருஷ்டி கிரம சிருஷ்டியென மூன்று பட்சங்கள் சொல்லப்பட்ட டிருக்கின்றன. உண்மையாக வுள்ளது பிரமமே; தேகாதிப் பிரபஞ்சம் எக்காலத் தும் இன்றென்னும் பட்சம் அஜாதவாதமாம். இதுவே அதனது முடிந்த தீர்ப்பாம். சொப்பன வுலகு கிரமமின்றி மனத்தினின்று முண்டாவதுபோல் தேகாதிப் பிரபஞ்சம் கிரமமின்றிப் பிரமத்தி னின்று முண்டாயிற்றென்னும் பட்சம் யுகபத்சிருஷ்டியாம். மாயை யின் தமோகுண வடிவப் பிரகிருதியின் விட்சேபத்தினின்றும் ஆகாயாதி சூட்சும பூதங்களும், அவற்றின் சத்துவ இராசத குணங் களிவிருந்து சூட்சும தேகமும், தமோகுண மாத்திரமுடைய சூட் சும பூதங்கள் பஞ்சகரணப் படுதலால் ஸ்தூல பூதங்களும், அவற் றால் பூலோகம், புவலோகம், சுவலோகம், ஜனலோகம், தபோலோ கம், மகாலோகம், சத்தியலோகம், என்றேழு மேலுலகங்களும், அதல, விதல, சதல, தராதல, ரஜாதல, மகாதல, பாதாளம் என் றேழு கீழுலகங்களும், அட்வலகங்களுள் சீவனுடைய போகத்திற்குத் தகுதியான அன்னாதிகளும் போகத்திற்கு ஸ்தானமான தேவ மனு வுபயபசுபட்சிமுதலிய ஸ்தூல சரீரங்களு முண்டாகின்றன என்னும் பட்சம் கிரம சிருஷ்டியாம். இப்புத்தகத்தில் இதுகாறும் கூறிவந்த சிருஷ்டி கிரமசிருஷ்டியாம். இச்சிருஷ்டி கனிஷ்டாதிகாரியின் விபாருட்டுச் சொல்லப்பட்டதாம். அஜாதவாதமே உடம்பாடாகக்

கூறும் வேதாந்த சித்தாந்தத்திற்குக் கிரம சிருஷ்டியையும் யுகபத் சிருஷ்டியையும் கூறவதில் கருத்தின்றாயினும் மத்தியா திகாரியும் கனிஷ்டா திகாரியும் அத்வைதப் பிரமத்தை யறிவதற்காக ஜகத்தை நிஷேதிக்கவேண்டி யிருத்தலால் அதுபற்றி அஃது இருவகைச் சிருஷ்டியையும் கூறிற்று.

பிரமவிசாரத்தினால் யதார்த்தஞான முண்டாகாதவனுக்குக் காரியத்தைக் காரணத்து ளடக்குதல் வடிவ வயசிந்தனையினிமித்தம் உற்பத்திக்கிரமம் சொல்லப்பட்டது. வயசிந்தனையால் அத்வைதப் பிரமத்தினிடத்துப் புத்தி ஸ்திரப்படுவதுபற்றிக் கிரம சிருஷ்டியும் சொல்லவேண்டியதாயிற்று.

அ - கை.

தத்துவங்களின் லயக்கிரமங் கூறல்.

உ.உ. — இனித் தத்துவ மொடுங்கு (தத்தங் காரணங்களு ளடங்கு) கின்ற வழி சொல்லுகிறோம். அதெங்ஙனமென் னில்:—

சகல சீவர்களிடத்திலே இருக்கின்ற தூஸசீரங்களும் தமக்காதாரமான தூல பூதங்களுடனே டடிந்து (முன்னி லைமை விட்டுப்) பூதமாத்திரமாக ஒடுங்கும். இந்தத் தூல பூதங்களும் பஞ்சீகரணம் (கலப்பு) விட்டுத் தன்மாத்திரை யான (சூட்சுமமான) தாமதகுண பூதங்களாக மிஞ்சும். அப்போது கேவல விரணிய கர்ப்பாவத்தை (சூட்சும பூதங்களா யிருக்கும் நிலை) பென்று சொல்லப்படும். சூட்சும சீரம் இருபது தத்துவமுங் கட்டு (நிலை) விட்டுப் பூதங் களினுடைய சாத்வீக குணமும் இராசத குணமுமாக வெர்டிங்கும். அதெங்ஙனென்னில்:—சகலப் பிராணிகளிட்

த்திலு மிருக்கின்ற அகங்காரமும், ஆக்கிராணமும், உதா
 னவாயுவும், உபத்த விர்திரியமும் பிருதிவியி லொடுங்கும்.
 சித்தமும், சிங்ஙுவையும், சமானனும், பாயுருவும் அப்புவி
 லொடுங்கும். புத்தியும், சட்சுவும், அபானனும், பாதமும்
 அக்கினியி லொடுங்கும். மனதும், துவக்கும், பிராணனும்,
 பாணியும் வாயுவிலொடுங்கும். தேயுசும், சுரோத்திரமும்,
 வியானனும், வாக்கும் ஆகாசத்தி லொடுங்கும். அப்
 போது பழையபடியே முக்குண பூதங்களாகும். இந்தச்
 சூட்சும பூதங்களுள் பிருதிவி அப்புவிற்சுரைந் தொடுங்
 கும். அப்புவும் அக்கினியிற் சுவறி (வற்றி) யொடுங்கும்.
 விளக்குப்போல அக்கினியும் வாயுவிலணைந் தொடுங்கும்.
 வாயுவும் ஆகாசத்திலோய்ந் தொடுங்கும். ஆகாசமும் விட்
 சேபசத்தியிலொடுங்கும். ஆவரண சத்தியும் விட்சேப்
 சத்தியும் மூலப்பிரகிருதியின் தாமதகுண மாத்திரமாய்
 ஆலமரம் ஆலவித்தி லொடுங்கினற்போல இன்னும் ஒரு
 சிருட்டிக்கு வித்தாக மாயையிலும் அவித்தையிலும் ஒடு
 ங்கும். அந்த மாயையும் அவித்தையும் அதினுண்மை
 யான (மிகவும் சூட்சுமமான) மூலப்பிரகிருதியென்று சொ
 ல்லப்பட்ட விர்துதத்துவத்தி லொடுங்கும். அந்த விர்து
 வும் பாம்பென்கிற பெயர்போய்ப் பழுதையா (கடிர) ய்க்
 கண்டாற்போலத் தனக் கதிட்டானமான பிரம
 சைதன்ய மாத்திரமாக வொடுங்கும். இப்படிப் பெய்
 யெல்லாம் (தேகாகுதிப் பிரபஞ்சமெல்லாம்) மெய்ய்பொரு
 ளொன்றாகக் கண்டு அதுவே சபாவசித்தமாய் நிசமாக
 விருக்கின்ற தன் வடிவென (தனது நிசவடிவென)க்

கண்டுதெளிந்து கவலை (தேகாதிப் பிரபஞ்சத்தா லுண்டாகின்ற வருத்தம்) கெட்டிருக்கின்றவனே சீவன் முத்தன். இப்படித் தத்துவங்களின் ஒடுக்கஞ் சொல்லப்பட்டது.

உஉ.—(கு-ரை.)(க)அந்தக்கரணத்து ளொன்றான(1)அகங்காரமும் ஞானேந்திரியத்து ளொன்றான (2) ஆக்கிராண (மூக்கிந்திரிய)மும், பஞ்சவாயுவினு ளொன்றான (3) உதானவாயும், கருமேந்திரியத்துளொன்றான (4) உபத்த இந்திரியமும் சூட்சும பூதங்களு ளொன்றான பிருதிவியின் காரியமானபடியிலு ளே அதிலொடுங்கின; காரியம் தன் (முதற்) காரணத்துள் ளயமாமென்னும் ளியமமிருத்தலாலென்க.

(உ) (5) சித்தமும், (6) சிங்ஷவையும், (7) சமானவாயுவும், (8) பாயுருவும் அப்புவின் காரியமானதால் அதிலொடுங்கின.

(ஈ) (9) புத்தியும், (10) சட்சுவும், (11) அபானவாயுவும், (12) பாதமும் உக்கினியின் காரியமாதலால் அதிலொடுங்கின.

(ஈ) (13) மனதும், (14) துவக்கும், (15) பிராணவாயுவும், (16) பாணியும் வாயுவின் காரியமாதலால் அதிலொடுங்கின.

(ஊ) (17) தேயுசு (உள்ளமும்), (18) சுரோத்திரமும், (19) வியானவாயுவும், (20) வாக்கும் ஆகாயத்தின் காரியமாதலால் அதிலொடுங்கின.

ஆரோபம் அதி ிட்டானந்தீ ளடங்கும்வகை.

கயிற்றில் ஆரோபமா (கற்பனையா)கத் தோன்றிய அரவு (பிராந்தியுள்ள சமயத்து) ளடுவதுபோன்றும் நகர்வது போன்றும் இருப்பினும் முடிவில் (பிராந்தி ளீக்கிய சமயத்து) அது தனக்கதிவ்ட்டமான கயிற்றி ளடங்கிப் போதலால் கயிற்றே ளினக்குதல் போன்று பிரமத்தில் ஆரோபமாகத் தோன்றிய (கீழ் கீழ் தோன்றிய தத்துவங்களை

நோக்க அதி துண்மையாயுள்ள) விந்துதத்துண்மெனப்பெடும்பிரகிருதியும் (பிராந்திகாலத்துத்) தேகாதிப் பிரபஞ்ச காரிய ஜரலங்களுக்குக் காரணமாதலபோன் நிருப்பினும் முடிவில் (பிராந்தி நீக்கியகாலத்து) அது தனக்கதிவ்ந்தானமான பிரமத்தி லடவகிப்போதலால் பிரமமே மிஞ்சி விளங்கா நிற்குமென்பது.

“தண்டத்தை நோக்கி யீது சர்ப்பமென் நிமெம்பி ராந்தி தண்டனா னத்தாற் றீநிற் றகவிது வென்ற வென்றே தண்டமா னதுபோ லாரோ பிதமான சமுசா ரிக்குத் தண்டழை யுணர்ச்சி யாலே தத்துவம் பிரய மாகும்”
என்று சூதசங்கிதை கூறுவதிங் கறியத்தக்கதாம்.

கீவன்முத்தன்.

சேவத்துவம் (யானெனதென்னு மபிமானம்) விடுபட்டவன் சேவன் முத்தனும். தேகாதிப் பிரபஞ்சம் தோற்றிக்கொண் டிருக்கப் பிரம சொரூபமாக நிலைத்தல் சேவன் முததியாம். சேவன் முத்தனுக்கு அவித்தையின் ஆவரணம் விட்சேபமென்னும் சத்திக ளிரண்டனுள் சம்சார பரம்பரைக்குக் காரணமான ஆவரணமானது தத்துவ ஞானத் தினால் நசித்தும் விட்சேப (அவித்தியாலேச) மானது (வறுத்த விதைபோன்று) விதேக முத்திவரையில் பிராரத்தத்தினால் நசியாமலி ருத்தலினால் அதுபற்றி அவனுக்கு (விட்சேப சத்தியின் காரியமான) தேகாதிப் பிரபஞ்சம் (பொய்யென்று நிச்சயிக்கப்பட்ட கானனீர் மீண்டுந் தோன்றுதல் போன்று) தோற்றிக்கொண் டிருக்கின்ற தென்பது.

“தீர்சிய மாம்ப வஞ்சந் தேய்ந்துசொப் பணம்போற் றேரன்ற வரீயவெம் பால்வி ழித்தோ னொருவனே சேவன் முத்தன்”

என்று சூதசங்கிதை கூறுவதிங் கறியத்தக்கது.

தேகாதிப் பிரபஞ்சம் பொய்யாகவேனுந் தோற்றுதலீன்றி (முற்றுமன்றி)ப் பிரமசொரூபமாக நிலைத்தல் விதேகமுத்தினும்.

ஸ்தூல சூக்கும் காரணமென்னும் மூன்று தேகமும் நீங்கிப்போதல் விதேக முத்தியென்று கூறினுமொக்கும்.

அ - கை.

தத்துவ வகையைக் கூறல்.

உக.—இப்படித் தோன்றி யொடுங்குதின்ற தத்துவம் ஈசு; அநெங்ஙனென்னில்:—பூதம்-ரு, தூலசரீர தத்துவம்-சு, சூட்சும சரீரதத்துவம்-உ௦, காரண சரீரமான மாயை அவித்தை-உ, இவற்றிற் பிரதிபிம்பித்த ஈசுவரன் சிவன்-உ, இவற்றிற்கெல்லாம் அதிட்டான சைதன்யமா யிருக்கின்ற பிரமம்-க, ஆகத் தத்துவம்-ஈசு.

உக.—(கு-ரை). தோன்றி யொடுங்குகின்ற தத்துவம் ஈசு என்றுகூறியதில் தோன்றுவதும் ஒடுங்குவதுமாயுள்ள தத்துவம் கரு என்றும் அவற்றிற்கு விவர்த்த காரணமாயுள்ள தத்துவம் (பிரமம்) க என்றும் கொள்க.

ஈசுவர்னுக்குக் காரண சரீரம்—மாயை. சீவனுக்குக் காரண சரீரம்—அவித்தை.

அ - கை.

பொதுத் தத்துவ மின்னதென்றும்

சிறப்புத் தத்துவ மின்னதென்றும் கூறல்.

உச.—இவற்றிற் சிவருக்குச் சமுதாயம் பூதம்-ரு, மாயை-க, மாயாப் பிரதிபிம்பரான ஈசுவரன்-க, பிரமம்-க, ஆக இந்த எட்டுஞ் சகலப் பிராணிகளாலும் சமுதாயமா (பொது வா)க வதுபவிக்கப்படும். மற்ற விருபத்தெட்டும் அந்தந்தப் பிராணிகளால் பிரதக்கா (தனித்தனியா) க வது

பவிக்கப்படும். அநெநங்நென்னில்:—பிருதிவி தத்துவம் ஒன்று இறக்கில் எல்லாருக்கும் ஆதாரமில்லை. மழை மறுக்கில் எல்லாருக்குஞ் சலமில்லை. நேயுநிலா திருந் தால் பாகம் (உணவுப் பொருள்கள் உண்ணுதற்குப் பக்கு வமாதல்) இல்லை. வாயுவிபக்க மில்லாவிட்டால் வாடை (வாடைக்காற்று) தென்றல் (தென்றற்காற்று) இல்லை. ஆகாச மிறக்கில் ஒருவருக்கும் அவகாச (இட) மில்லை. மாயையும் மாயாப் பிரதிபிம்பரு மிறக்கிற் சகல சமயத் துக்குச் தெய்வமில்லை. பிரமமில்லையாயின் ஒருவருக்கு மறிவில்லை. ஆகையால் இந்த எட்டும் எல்லாருக்குஞ் சமு தாயமாம். பிரதக் கெங்நென்னில் (தனித்தனியா யறு பவித்தற் குரியவையென்பது எப்படி யென்றால்):—ஒருவ னுக்குத் தூலசரீர மிறக்கில் எல்லாருக்குந் தூலசரீரம் இறவாதபடியினாலும், சூட்சும சரீரத்தி லொருவனுக்கு அங்கவைகல்லியம் (உறுப்புக்குறைவு) வந்தால் எல்லா ருக்கும் வாராதபடியினாலும், முத்தரா யிருக்கின்ற சுகந் வாமதேவர் முதலானோருக்கு அவித்தையுஞ் சீவனு மிற ந்து போயிருக்க மற்றையோருக் கெல்லாம் அவித்தை யுஞ் சீவனு மிறவாதபடியினாலும் இந்த விருபத்தெட்டுத் தத்துவமும் அவனவனுக்கு பிரதக் கென்பதிலே சந்தே கந் தேவையில்லை.

ஈ ச வ ர ன்.

உச.—(நு-ஊ). மாயாப் பிரதிபிம்பனையுள்ள ஈசுவரன் ஒருவ னேயா யிருந்தும் அஃலீசுவரனைச் சமயவான்கள் உண்மை யுண் றானு ஞாலதேச ஶிமித்தங்களுக் கேற்றவாறு வேறுவேறுருவமும்

வேறுவேறு நாமமும் கற்பித்துக்கொண்டு வணங்குதல்பற்றி 'மாயையும் மாயாப்பிரதி பிம்பருமிறக்கில் சகல சமய (மத)த்திற்கும் தெய்வமில்லை' என்று கூறப்பட்டது. "உவலைச் சமயங்க ளொவ்வாத சாத் திரமாம், சவலைக் கடவுளா னுப்க்கிடந்து தடுமாதும், கவலைகடுகுத்து" என்று மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் அருளிய திங்கறியத்தக்க தாம்.

பிரமம்.

அறிவாகாரமா யிருத்தல் யாதென்று விசாரிக்குமிடத்து இத்திரியம், அந்தக்கரணம், சீவனியாவும் உண்மையி லறிவாகாரமா யிருத்தலின்றென்பது பெறப்பட்டிப் பிரமமே அறிவாகாரமா யிருப்பதென்றேற்பதிகிறதினாலே 'பிரமமில்லையாயின் ஒருவருக்கு மறிவில்லை' என்று கூறப்பட்டது.

"சின்மாத் திரமா யுள்ளவெறுஞ் சிவனே திகழ்வான்" என்று பிரமகீதை கூறுவதிங் கறியத்தக்கது.

அங்கவைகல்யம்.

குருடாதல், செவிடாதல், ஊமையாதல் முதலியவை அங்கவை கல்யயாம்.

சுகர் வாமதேவர்.

சுகர் வாமதேவரென்பார் வேதப் பிரதிபாதகராயுள்ள தத்துவ ஞானிகள். வராகோபரிஷத்து நான்காவ தத்தியாயத்தில் "சுகர் முத்தர் வாமதேவர் முத்தர். அவர்களைத் தவிர முத்தியடைந்தவர்களில்லை. (இவ்விருவருடைய மார்க்கத்தைத் தவிர முத்திக்கு வேறே மார்க்க மில்லையென்பது தாற்பரியம்.) இந்த லோகத்தில் சுகடார்க்கத்தை யெந்தத் தைரியசாவிக ளனுசரிக்கின்றாரர்களோ அவர்கள் சத்தியோ (இந்தத் தேகம் போனவுடனே) முத்தராகின்றார்கள். இந்த லோகத்தில் வாமதேவ மார்க்கத்தை யெப்போது மனுசரிக்கிறவர்கள்

மறுபடி மறுபடி பிறப்பை யடைந்து சத்துவகுணத்தோடு கூடின யோக மார்க்கங்களினாலேயும் சாங்கிய (ஞான) ங்களினாலேயும் கரு மங்களினாலேயும் கிரமமுத்தர்க ளாகின்றார்கள். சுகமார்க்கம் வாம தேவமார்க்கம் என்று இரண்டுமார்க்கங்கள் தேவனா லேற்படுத்தப் பட்டன. சுகமார்க்கமானது பட்சிமார்க்கம் (குறித்த விடத்திற்குப் பட்சிகள் பறந்துபோவதுபோல் இந்தத் தேகம் போனவுடனே முத்தி யடைவது) என்றும், வாமதேவ மார்க்கமானது ஏறம்புமார்க்கம் (குறித்த விடத்திற்கு ஏறம்பு போகவேண்டுமானால் கிரமக் கிரம மாய் ஊர்ந்துபோவதுபோல் இந்தத் தேகத்தைவிட்டுப் பிறகு இதை விட வுத்தமமான ஜன்மடைந்து அதிலிருந்து பின்னும் உத்தம மான ஜன்மடைந்து இப்படியே பல ஜன்மங்களை யடைந்து கடை சியில் பிரமலோகஞ்சென்று பிருமாவுடன் முத்தி யடைவது) என் றும் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. விதிவாக்கியங்களினாலேயாவது ன்வேத வாக்கியங்களினாலேயாவது மகாவாக்கிய விசாரத்தினாலே யாவது சாங்கிய யோக சமாதியினாலேயாவது அசம்பிரஞ்ஞா சமாதி யினாலேயாவது தம ஆத்மசொருபத்தை யறிந்து கிர்மலமானவர்கள் சுகமார்க்கத்தினாலே பரமபதத்தை (மோட்சத்தை) அடைகிறார்கள். யமமுதலிய ஆசனங்களினாலே யுண்டாகின்ற ஆயாசமாகிய அடாப்பி யாசத்தினாலே (அடயோக அப்பியாசத்தினாலே) அடிக்கடி அநேக தடைகளினா லுண்டான அணிமாதி (சித்தி)களுக் குட்பட்டவனாய் நல்ல பயனை யடையாமல் மறுபடி நல்ல குலத்திற் பிறந்து, முத்திய (ஜன்மத்தின்) வாசனையினாலே மறுபடி யோகாப்பியாசம் செய்து, அநேக ஜன்ம அப்பியாசத்தினால் வாமதேவ மார்க்கத்தினாலே அந்த விஷ்ணுவினுடைய பரமபதமாகிய முத்தியை யடைகின்றான். பிரமப் பிராப்தியைக் கொடுக்கத்தக்கதாகவும் மங்களகரமானதாகவும் இந்த இரண்டு மார்க்கக் களிருக்கின்றன. இவைகளி லொன்று சத்தியோ முத்தியையும் மற்றொன்று கிரமமுத்தியையும் கொடுக்கத்தக்கனா? என்று கூறுவதற்கு நன்கு கவனிக்கத்தக்கதாம்.

அ - கை.

முப்பத்தாரூர் தத்துவம் ஆத்மவடிவ சீவம்
என்பதை விளக்கக் கூறல்.

உரு.—இந்தத் தத்துவம் முப்பத்தாறில் எப்போதுந்தானாகவே காணப்பட்ட தத்துவம்-க, எப்போதுந் தனக்கு அன்னியமாகவே காணப்பட்ட தத்துவம்-எ, தானாகவுந் தனக்கு அன்னியமாகவும் அறுபவிக்கப்பட்ட தத்துவம்-உஅ. அநெங்நென்னில்:—அவத்தாத் திரய சாட்சியா யிருக்கின்ற பிரம சைதன்னியம் எல்லா வவத்தையிலும் தானாகவே விளங்குகையினாலும் மற்றத் தத்துவங்கள் போலத் தனக்கு அந்நியமாகக் காணப்படாதபடியினாலும் பிரம சைதன்ய மொன்றுமே தானாகவிருக்கப்பட்டது. பஞ்சபூதம் மாயை மாயாப்பிரதிவிட்பர் ஆக ஏழும் தன்றொழிவற்ற (ஈசுவரனுடைய கிருத்தியமான) பஞ்ச கிருத்தியம் தசாவதார முதலான தொழில்க ளொருகாலுந் தன்னுடைய தொழில்களாகக்காணப் படாதபடியினால் இந்த ஏழு தத்துவமும் தனக்கு அன்னியமே யல்லாமல் தானாக மூட்டா, மற்ற இருபத்தெட்டுத் தத்துவமும் நான் பிராமணன், நான் கூத்திரியன், நான் வைசியன், நான் சூத்திரன், நான் பிரமசாரி (ஆசிரியனிடத்தோதி விரதங் காத்து விவாகமின்றி யிருப்பவன்), நான் கிருகஸ்தன் (இல்லறத்தில் வழுவாது மனையாளோடுகூடி வாழ்பவன்), நான் வானப்பிரஸ்தன் (இல்லறத்தை விட்டு மனையாளோடாயினும் தனித்தாயினும் வனத்திற் சென்று தவஞ்செய்

பவன்), நான் சந்நியாசி (முற்றத்துறந்தவன்), நான் ஆன், நான் பெண், நான் கரியன், நான் சிகப்பன், நான் கட்டையன், நான் நெட்டையன், நான் பருத்தேன், நான் இளைத்தேனென்று தானாக வழங்குகின்ற தூலசரீ ரமாகிய ஆறுதத்துவமும், மற்றொரு வேளையிலே தனக்குப் புறம்பு (வேறு) பட்டு என்மா டென்கன்றென்றாற்போல என் சரீரம் பருத்தது, இளைத்தது, நரைத்தது, என் சரீரம் பிறந்து இத்தனைநாள் ஆயிற்றென்று தான்வேறு தூலசரீரம் வேறாக வழங்குகின்றபடியினாலும்; நான் கண்டேன், கேட்டேன், தொட்டேன், போகித்தேன், கொடுத்தேன், வாங்கினேன், நடந்தேன், புகித்தேன், சிந்தித்தேன், நிச்சயித்தேன், இந்தப் பஞ்சத்துக்கு (கருப்பிற்கு)ச் சீவித்தேனென்று தானாக வழங்குகின்ற சூட்சுமசரீர தத்துவம் இருபதாம் மற்றொரு வேளையிலே தனக்குப் புறம்புபட்டு என்வீ டென்னுடமை யென்றாற்போல என்கண் என்காது என்முகக் கென்னாக் கென்னைக மென்கா லென்மன மென்புத்தி யென்னகங்கார மென்சித்த மென்பிராணனென்று தான் வேறு அவைகள் வேறாக வழங்குகின்றபடியினாலும்; நானறியே னறியேனென்று தானாக வழங்குகின்ற வஞ்ஞானமுஞ் சிதாபாசனும் மற்றொரு வேளையிலே தனக்குப் புறம்புபட்டு என்னஞ்ஞானம் என் சீவனென்று வழங்குகின்றபடியினாலும் இந்த இருபத்தெட்டுத் தத்துவமுந் தானாகவுந் தனக்கண் னியமாகவும் வழங்குகின்றது சித்தம், இப்படிச்சிசாண்ன குருவைப் பார்த்து சிஷ்யன் தேட்கும்படி. (ஶ்ரீநயபூர்வக

மர்பக் கேட்பதாவது :— சுவாமி!) இந்த இருபத்தெட்டுத் தத்துவமும் தானூற சாட்சியைப்போல ஒருதன்மையாகத் தோற்றவேண்டுமே யல்லாமற் பஞ்சபூதத்தைப்போலத் தனக்கன்னியமாகக் காணக் கணக்கி (காரணமி)லலை இந்த இருபத்தெட்டுத் தனக்கன்னியமேயானு லெப்போதும் புறம்புபட்டே யிருக்கவேண்டு மல்லாமல் தானாக வழங்கக் கணக்கில்லை. தானுமாய்த் தனக்கு அன்னியமுமா யிருக்குமென்கின்றது இருட்டாதித்த (இருட்டுவடிவ ரூபி) னென்றூற்போலச் சொன்னீர். இது விருத்தமென்கின்ற சங்கைக்கு (ஆட்சேபத்திற்குக் குருசொல்லுகிறா) பரமார்த்தமா (உண்மையா)கத் தானென்கின்ற தொருவகையும் அத்தியாசத்தி (மயக்கத்தி) னாலே தானென்கின்ற தொருவகையும் ஆக இருவகையுமுண்டு. சாட்சி சைதன்வியத்தை தானென்கின்றது பரமார்த்தமல்லாமல் உபசாரமல்ல. தனக்கன்னியமாயிருக்கின்ற இந்தவிருபத்தெட்டையுந் தானென்கின்றது கட்டையைக் கள்ள னென்றூற்போலவும் பழுதையைப் பாம்பென்றூற் போலவும் புத்திர தாராகினை (பிள்ளை பெண்சாதி முதலானவர்களை)த் தானென்றூற் போலவும் மயக்கமே யல்லாமல் உண்மையல்ல; ஆகையினால் அஞ்ஞானகாலந் தொடங்கித் தானல்லவென்று காணப்பட்டதத்துவம் ஏழு; இப்போது இப்படிப்பட்ட விவேகம் பண்ணின பிற்பாடு தானல்லவென்று காணப்பட்ட தத்துவம்-உஅ; ஆக இந்த முப்பத்தைந்து தத்துவங்களையும் அததற்குச் சொன்ன குணங்குறிக (சிறப்பியலென்னு மடையாளங்க) னுடனே கூடக்

காண்கின்ற அறிவு கடத்தைப் பார்க்கின்றவன் கடத்திற் குப் புறம்பாகவே இருந்து கடத்தைப் பார்க்கின்றது போல இந்த மூப்பத்தைநதுதத்துவத்தையும் காண்கின்ற மூப்பத்தாரந் தத்துவமாகிய பேரறிவென் றுணர்ந்து அதுதானென்றறிந்து (கனதெதார்த்த வடிவமென் றுள் ளவாறு நிர்விசுர்ப சமாதீவாயிலாக வறிந்து) அதுதானே பிரமமென்று தெளிந்தவனே பிரம தரிசனமுடைய சீவன்முத்தனென்று சொல்லப்படுமென் றுத்தரம்.

பஞ்சகிருத்தியம்.

உரு.—(கு-ரை). சிருஷ்டி (படைப்பு), திதி (காத்தல்), சக் காரம் (அழித்தல்), திரோபவம் (மறைத்தல்), அனுக்கிரகம் (அருளு தல்)என்னு மிவ்வந்து தொழில்களும் பஞ்சகிருத்திய மெனப்படும். இ-வைந்தனுள் முன்னுள்ள மூன்றும் சடத்திற்கும் பின்னுள்ள விரண்டும் சித்திற்கு முரியனவாம்.

தசாவதாரம்.

துஷ்டமையொழித்துச் சிஷ்டரைக்காக்குமாறு காலதேச சிமித் தங்களுக்கேற்ற வாறு ஈசுவரன் கொள்ளும் வடிவத்திற்கு அவதார மென்று பெயராம். மச்சம் (மீன்), கூர்மம் (ஆமை), வராகம் (பன்றி), நாரசிங்கம் (மனிதவுருவும் சிங்கவுருவுங் கலந்த வடிவம்), வாமனம் (குறுகிய மனிதவடிவம்), பரசுராமன், இரகுராமன், பலராமன், கண்ணன், கற்கி (குதிரைமுகமுடைய மனிதவடிவம்) என்பன தசாவதார மா (பத்துப்பிறப்பா) ம். இவ்வதாரமே யன்றி நரநாராயணன், கபிலன், வியாதன், பெளத்தன் என்றற்றொடக்கத்த அவதாரங்களு முண்டு. [கர்மத்தினாலன்றி யிச்சையினுற் கொள்ளும் வடிவம் அவதாரமெனப்படும்.]

ஸ்தூல சரீரதர்மம்.

பிரம, கூத்திரிய, வைசிய, சூத்திரரென்னும் ஜாதியும்; பிரமசரியம், கிருகஸ்தம், வானப்பிரஸ்தம், சந்நியாசம் என்னும் ஆசிரமமு (நிலையு) ம்; ஆண் பெண் என்னும் அங்கமு (உறுப்பு) ம்; செவலை, கட்டை, நெட்டை என்னும் குணமும்; பருத்தல், இளைத்தல் என்னும் விகாரமும் ஸ்தூலசரீரத்தின் தர்மங்களாம். இத்தர்மங்கள் அத்தியாசத்தி (பிராந்தியி) ஞல் நான் பிராமணன் என்றற் றொடக்கத்தனவாக ஆத்மாவினிடத்துத் தோன்றுகின்றன. பிராமணசாதி முதலியனவே ஆத்மா வாகுமாயின் என் சாதி, என் சரீரம் இளைத்தது என்றற் றொடக்கத்தனவாக வழங்குதல் கூடாது; உடைமையும் உடையதும் ஒன்றாயிருத்தல் முடியாமையின்.

சூட்சும சரீரதர்மம்.

காண்டல் (கண்ணிந்திரியத்தின் தொழில்), கேட்டல் (செவியிந்திரியத்தின் தொழில்), தொடல் (பரிசு இந்திரியத்தின் தொழில்), போகித்தல் (உபஸ்த இந்திரியத்தின் தொழில்), கொடுத்தல் வாணகல் (பாணீந்திரியத்தின் தொழில்), நடத்தல் (பாதேந்திரியத்தின் தொழில்), புசித்தல் (வாக்கிந்திரியத்தின் தொழில்), சிந்துத்தல் (சித்தத்தின் தொழில்), நிச்சயித்தல் (புத்தியின் தொழில்) சீவித்தல் (பிராணனின் தொழில்) ஆகிய இவை சூட்சுமதேகத்தின் தர்மங்கள். இத்தர்மங்கள் அத்தியாசத்தினால் நான் கண்டேன் நான்கேட்டேன் என்றற் றொடக்கத்தனவாக ஆத்மாவினிடத்துத் தோன்றுகின்றன.

காரணதேக தர்மம்.

அறியாமை காரணதேகத்தின் தர்மம். இஃது அத்தியாசத்தினால் நான் அறியேன் என்று ஆத்மாவினிடத்துத் தோன்றுகின்றது.

சீவதர்மம்.

அறிதல் சீவனின்தர்மம். இஃதத்தியாசத்தினால் நான் அறிந்தேன், அறிகின்றேன், அறிவேனென்று ஆத்மாவினிடத்துத் தோன்றுகின்றது.

ஸ்தூலசரீரமும் அதன் தர்மமும், சூக்ருமசரீரமும் அதன் தர்மமும், அஞ்ஞானமும் அதன் தர்மமும், சேவனும் அதன் தர்மமும் ஆத்மாவல்ல. ஸ்தூல சரீரதத்துவம் (6) சூட்சுமசரீரதத்துவம் (20) அஞ்ஞானம் (1) சீவன் (1) ஆக இவ்விருபத்தெட்டுத் தத்துவங்களும் ஆத்மாவிற்கு வேறுபட்டவையென்று இங்கு விசாரமுகத்தாற் தீர்மானிக்கப்பட்டது. இதுபற்றி விரிவாய் வாசுதேவமனனம், பஞ்சகோசவிலக்ஷண நிருபகத்திற் கண்டு கொள்க.

அந்நியாசம்.

பிராந்தி (மயக்க) ஞானத்தின் விஷயமாகிய மித்தியாவஸ்துவிற்கும் (கயிற்றிற்றேரூன்றிய பாம்பிற்கும்) பிராந்தி ஞானத்திற்கும் அத்தியாசமென்று பெயராம். இவ்வத்தியாசம் அர்த்தாததியாசம் ஞானாததியாசமென விரண்டுவகைப்படும். [கயிற்றிற்றேரூன்றிய பாம்பு அர்த்தாததியாசமாம். அதன் ஞானம் ஞானாததியாசமாம்.] இவ்விரண்டினுள் அர்த்தாததியாசம் (1) கேவல சம்பந்தாததியாசம், (2) சம்பந்த சகித சம்பந்தியுத்தியாசம், (3) கேவலதர்மாததியாசம், (4) தர்மசகித தர்மியுத்தியாசம், (5) அன்னியோன்னியாததியாசம், (6) அன்னியதராததியாசம் என்றறுவகையாம்.

(1) கேவல சம்பந்தாதநீயம்.

அநான்மாவி (சடத்தி)ல் ஆன்மாவின் அத்தியாச முண்டாகின்றது. ஆண்டு அநான்மாவில் ஆன்மாவின் சொரூபம் அத்தியஸ்தமாகாது அதனது தாதான்மிய (ஒற்றுமை வடிவ) சம்பந்தம் அத்தியஸ்தமாம். ஆகவே, அநான்மாவில் ஆன்மாவின் சம்பந்தம் கேவல சம்பந்தாததியாசமாம். [அநாத்மாவில் ஆத்மாவின் சம்பந்த மிருப்பதாகத்தோன்றுதல் மயக்கத்தினாலாவதன்றி டுண்மையி லின்றென்பது கருத்து.] வானவளைவில் வானத்தின் சம்பந்தமிருக்கின்ற தென்பது மிதற்குதாரணமாம்.

(2) சம்பந்த சகீந சம்பந்தியாத்தியாசம்.

கயிற்றினிடத்து (அதிற்கேள்றிய) பாம்பின் சம்பந்தமும் (பாம்பாகிய) சொரூபமுமாகிய இரண்டும் அத்தியஸ்தமாதல் (கற்பனையாயிருத்தல்) போன்று ஆன்மாவில் அநான்மாவின் சம்பந்தமும் (அதன்) சொரூபமுமாகிய இரண்டும் அத்தியாசமாகின்றன. ஆதலால் ஆன்மாவில் அநான்மாவின் சம்பந்தச்சகித (கூடிய) சம்பந்தியினத்தியாசமுண்டாகின்றது. சம்பந்தத்தையுடையது சம்பந்தியாம்.

(3) கேவல தர்மாதீயாசம்.

நான் வெளுத்தேன் நானினேத்தேன் என்றவிடத்து என்னால் தேகத்தின் வெண்மை முதலியனவும், நான் பார்த்தேன் நான் கேட்டேன் என்றவிடத்துச் சூட்சுமதேகத்தின் பார்வை முதலியனவுமாகிய தர்மங்கள் ஆத்மாவில் அத்தியஸ்தமாகின்றன; அத்தேகங்களின் சொரூபம் அத்தியஸ்தமாகின்றதில்லை. ஆதலால் ஆத்மாவில் என்னால் சூக்குமதேகங்களின் கேவல தர்மத்தினத்தியாச முண்டாகின்றது. வேறொன்றை யாசிரயித்ததாய் (பற்றுக்கோடாகவுடையதாய்) சுகந்தரமின்றி யிருப்பது தர்மமெனப்படும். வெண்மை, இளைத்தல், பார்த்தல், கேட்டல் முதலியவைகள் தர்மங்களாம்.

(4) தர்மசகீந தர்மியத்தியாசம்.

நான் கர்த்தா நான் போக்தா என்றவிடத்துக் கர்த்திருத்துவமும் (கர்த்தாவாந் தன்மையும்), போக்திருத்துவமும் (போகத்தை யனுபவிக்குந் தன்மையும்) ஆத்மாவின் தர்மமா யிராது அந்தக்கரணத்தின் தர்மமா யிருக்கின்றன. ஆத்மா நிர்விகாரமா யிருத்தலால் அதன்கண் யாதொரு விகாரமுமின்றும். ஆயினும், அந்தக்கரணத்தின் கர்த்திருத்துவாதி தர்மங்களும் சொரூப (அந்தக்கரண) முமாகிய இரண்டும் ஆத்மாவில் (கிளிஞ்சிலில் வெள்ளித்தன்மையோடு கூடிய வெள்ளி கற்பனையா யிருத்தல்போன்று) அத்தியஸ்தமா யிருக்க

கின்றன. ஆதலால் ஆத்மாவில் அந்தக்கரணத்தின் தர்மசகித தர்மியின் அத்தியாச முண்டாகின்றது. தர்மத்தையுடையது தாம் யெனப்படும்.

(5) அன்னியோன்னியாத்தியாசம்.

காய்ச்சிய இரும்பில் இரும்பின்தன்மை அக்கினியிலும் அக்கினியின் தன்மை இரும்பிலும் இருத்தல்போன்று ஆத்மாவில் அநாத்மாவின் அத்தியாசமும் அநாத்மாவில் ஆத்மாவின் அத்தியாசமும் இருத்தல் அன்னியோன்னியாத்தியாசமாம். ஒன்றற்கொன்றத்தியாசமாதல் அன்னியோன்னியாத்தியாசத்தின் தன்மையாம்.

(1) சத்து, (2) சித்து, (3) ஆநந்தம், (4) அத்வைதத்துவம் (இரண்டென்பதின்மீயிருத்தல்)என்னும் நான்கு விசேடணங்களும் ஆத்மாவிற்குரியனவாம். (1) அசத்து, (2) சடம், (3) துக்கம், (4) துவிதசகிதத்துவம் (இரண்டோடு கூடியிருத்தல்) என்னுமிந்நான்கு விசேடணங்களும் அநான்மாவிற்குரியனவாம். இவற்றுள் அநான்மாவின் துக்கம் துவிதசகிதத்துவம் என்னுமிவ்விரண்டு விசேடணங்களும் ஆத்மாவின் ஆநந்தத்தையும் அத்துவைதத்துவத்தையும் மறைக்கின்றன. அம்மறைத்தவினால் ஆத்மாவிய் “நான் ஆநந்தரூபனாயும் அத்துவிதரூபனாயு மிருக்கிறேன்” என்னும் ஞானமுண்டாகாது “நான் துக்கியாயும் ஈசுவராதிகளிலும் டேறானவரையுமிருக்கிறேன்”என்னும் ஞானமுண்டாகின்றது.ஆத்துழாவின் சத்து சித்து என்னுமிவ்விரண்டு விசேடணங்களும் அநான்மாவின் அசத்துவத்தையும் ஐடத்துவத்தையும் மறைக்கின்றன. அதனால் அநான்மவாகிய அக்காராதிகளில் ‘அசத்தாயும் சடமாயுமிருக்கிறது’என்னும் ஞானமுண்டாகாது “இருக்கிறது விளங்குகிறது” என்னும் ஞானமுண்டாகின்றது. இவ்வாறு ஆன்மா ஞன்மாக்களுக்குப் புரள்பரம் (ஒன்றற்கொன்று) அத்தியாசமிருக்கின்றமை காண்க.

இருத்தல் என்பது சத்து; விளங்குதலென்பது சித்து.

(6) அன்னியநராத்தியாசம்.

இரண்டில் ஒன்றானது அத்தியாசம் அன்னியசராத்தியாசமாம். (அன்னியதரம் — இரண்டிலொன்று.) அரவில் கயிற்றின் சொரூபம் அத்தியஸ்தமாகாது கயிற்றில் அரவின் சொரூபம் அத்தியஸ்தமாதல் போன்று அநான்மாவில் ஆன்மாவின் சொரூபம் அத்தியஸ்தமாகாது ஆன்மாவில் அநாத்நாமாவின் சொரூபம் அத்தியஸ்தமாதல் அன்னியதராத்தியாசமாம்.

இங்குக் கூறிய ஆறுவகையத்தியாசமும் கீழ்க்கூறப்படும் இரு வகையத்தியாசத்தனுடங்கும்.

அவை (1) சொரூபாத்தியாசம், () சம்சர்க்காத்தியாச மென்பனவாம்.

(1) சொரூபாத்தியாசம்.

தத்துவஞானத்தினால் பொய்யென்று நிச்சயிக்கத்தக்க வஸ்து (பாம்பு) அதிஷ்டானத்தில் (கயிற்றில்) சொரூபமாக அத்தியஸ்தமாயிருக்கிறது. தேகாதிப் பிரபஞ்ச அநான்மாவிற்கு அதிஷ்டான (ஆன்ம) ஞானத்தினால் பாதம் (பொய்யென்று நிச்சயித்தல்) உண்டாதலால், ஆன்மாவில் அதன் சொரூபாத்தியாச முண்டாகின்றது. ஒன்றன் முழுவடிவமும் மற்றொன்றில் அத்தியஸ்தமாதல் சொரூபாத்தியாசமாம்.

(1) சம்சர்க்காத்தியாசம்.

பாதிக்க (பொய்யென்று நிச்சயிக்க)த்தகாத வஸ்துவின் சொரூபம் அத்தியஸ்தமாகின்றதின்று. ஆனால் அதன்சம்பந்தம் அத்தியஸ்தமாம். ஆதலால் அநான்மாவில் ஆன்மாவின் சம்சர்க்காத்தியாச முண்டாகின்றது. ஆகவே இது சம்சர்க்காத்தியாசமாம். சம்சர்க்கம்—சம்பந்தம்.

அத்தியாசத்தின்மற்றையநிலையமாறு இக்குச்சுருக்கமரகக் கூறப் பட்டது. விரிவா யறிய விரும்புடையோர் விசுத்திப்பிரபாகரம் ஏழாவது பிரகாசத்திற்குக் கண்டு கொள்க.

அது தானே பறிதல் சீவன்முத்தி.

“ஓ சீவனே! இதை வகைப் பிரபஞ்சமும் அந்தச் சத்தையே ஆதாரமாக வுடையது. அதுதான் சத்தியமானது. அதுதான் ஆத்மா. அது நீயாயிருக்கிறது (தத்துவமாகி)” என்று எந்தே க்கியோபரிஷத்தாக, “சர்வசுவரூபியாயும் இந்தப் பிரபஞ்சத்திற்கு முக்கிய இருப்பிடமாயும் சூட்சுமத்தனும் அஹிசூட்சுமமாயும் நித்தியமாயும் நிருக்கின்ற பரப்பிரமமெதுவோ அது சீ. நீயே அது. ஜாக்கிர சொப்பன சமுத்தி முதலியவைகளில் எந்தப் பிரபஞ்சம் விரைக்கிக்கொண்டிருக்கிறதோ அது பிரமமே. அது தானே என்றறிநகரால் சகவ பந்தத்திலிருந்தும் விடுபடுகிறது” என்று கைவல்லியோபரிஷத்தும் கூறுவதால் முப்பத்தைந்து தத்துவங்களையும் சாட்சியாய் நின்றநிலை நின்ற முப்பத்தாறாம் தத்துவமாகிய அது (கூடஸ்தன்) தானென்றறிந்து அதுதானே பிரமமென்று தெளிந்தவனே பிரமநரிசன முடைய சீவன்முத்தன் என்பது நன்கு விளங்கும்.

அ - கை. -

பந்த மோட்சங்களின் காரணத்தைக் கூறல்.

உக:—இப்படிப் பிரமமே தானென்றும், மற்ற முப்பத்தைந்து தத்துவமுந் தனக் கன்னிபமென்றும், பிரித்தறியாத அவிவேகிகள் (ஆகமாநாதம் விவேகமில்லாத மூடர்கள்) அநங்காரக்கிரமத்திலே புத்திரதாராதிகள் தவிக்கின்றதைத் தான் தவிக்கின்றனென்கின்ற மூடத்தனம் போல இந்த இருபத்தெட்டினுடைய தொழிலையுந் தன் தொழிலென்று மயங்குகின்றபடியினால், இந்த இருபத்

தெட்டினாலும் ஆர்ச்சிக்கப்பட்ட (சம்பாதிக்கப்பட்ட) புண்ணிய பாவங்களினாலும் கட்டுப்பட்டு அந்தக் கன்மத்தின்படியே சனன மரணாதி சமுசாரத்திலே அடிபடுகிறோமென்று மயங்குவன். பிரமசைதன்னியமே தானென்றும் மற்ற முப்பத்தைந்துந் தானல்லவென்றுந் தெளிந்தவிலே கிக்கு அகங்காரக் கிரந்தியற்றபடியினால் இந்த இருபத் தெட்டினுடைய தொழிலையும் நான் செய்வனில்லை யென்றும் இந்த இருபத்தெட்டும் புசிக்கின்றதை நான் புசிக்கவில்லையென்றுந் திடப்படத்தேறி மயக்க மற்றிருக்கின்ற படியினால், இந்த இருபத்தெட்டினாலும் ஆர்ச்சிக்கப்பட்ட புண்ணிய பாவங்களினின்றும் விடுபட்டுக் கன்ம மில்லாத படியினால் சனன மரணாதி சமுசாரமில்லாமல் முத்தனாகப் பிரமமாத் திரமாகவே யிருப்பன். இவனைச் சீவன்முத்தனென்றும், திடப்பிரஞ்ஞனென்றும், அதிவர்ணச்சிரமி யென்றும், குணாதீதனென்றும், பகவத் பக்தனென்றும், பிராமணனென்றும் சொல்லுகின்ற இந்த ஆறையுஞ் சாஸ்திரங்கள் முறையிடுகின்றன. சகலரும் இந்தத் தத்துவத்தை விசாரம்பண்ணி மோகூ மலையக்கடவர்கள்,

அகங்காரக்கிரந்தி.

உக.—(கு-நா), தானல்லாத வடம்பைத் தானெனக்கருதுதல் அகங்காரக்கிரந்தியாம். இதுவே, இருதயக்கிரந்தியாம். இது காரணமாகத் தன்னோடியையில்லாத பொருள் தனதென் றபிமானிக்கப்படுகின்றது. கிரந்தி - முடிச்சு (கட்டு). [அகங்காரக்கிரந்தி - அகங்காரத்தின் வசப்பட்டிருத்தலாம்.] கிரந்தி: இருதயக்கிரந்தி, சம்சயக்கிரந்தி, கிரந்தி, கிரந்தியென மூவகையாமெனக் கூறலுமுண்டு. (1) புத்

நியை ஆத்மாவாக அத்தியாசத்தால் நிச்சயத்திருத்தல் இருதயங்கிரந்தி; (2) ஆத்மா ஏகமா? அநேகமா? சித்தா? சடமா? என்றற் றொடக்கத்தனவாக மயக்கங்கொண்டிருத்தல் சம்சயக்கிரந்தி; சஞ்சி தம் பிராரத்தம் ஆகாமியமென்னும் கர்மங்களை ஆத்மா வுடைத்தா யிருக்கிற தென்றல் கர்மக்கிரந்தி.

சீவனி முத்தனியல்பு.

“சென்றது கருதார் நானைச் சேர்வது நினையார் கண்முன், நின் றது புசிப்பார் வெய்யி னிலவாய்விண் விழுது வீழ்ந்தும், பொன்றின சவம்வாழ்ந் தாலும் புதுமையா வென்றும் பாரார், நன்றுதீ தென்றார் சாட்சி நடுவான சீவன் முத்தர்” என்று கைவல்லியப் கூறுதலால் சீவன்முத்தனியல்பை யறிந்துகொள்க.

திடப்பிரஞ்ஞன்.

“காட்சியை யெல்லாம் கண்ணதாய்க் கரைத்துக் கண்ணெழிற் தெருபொரு னில்லா, மாட்சியை யளிக்க வல்லவ” என்கிய குருவீனது அனுக்கிரகத்தினால் சமாதி கூடி ஐயந்திரிபின்றிச் சிவப்பிரமங்களி னொருமையை யறிந்து யாதொன்றிலங் கலங்காது அறிவாகாரமாயி ருப்பவன் திடப்பிரஞ்ஞன். திடப்பிரஞ்ஞன் - நிலைத்த அறிவு.

அதிவாஞ்சிரமம்.

பிரம கூத்திரியாதி வர்ணத்தை (சாதியை) யும் பிரமசரிய முதலிய ஆசிரயத்தையு (நிலையையு) ம் கடந்துள்ளவன் அதிவாஞ்சிர மம். சாதியும் ஆசிரமமும் ஸ்தூலதேகத்தின் கற்பனையாதலானும், சீவன்முத்தன் (அஞ்ஞானிகள் போன்று தேகாகாரமாகாது) அறி வாகாரமாயிருத்தலோடு அதற்குச் சாட்சியாக விளங்குதலானும் அவ னுக்குச் சாதியும் ஆசிரமமு மின்றாயின.

குணநீதன்.

நிர்விகற்ப சமாதியாயிலாகப் பிரகிருதியையொழித்துச் சொரூப மாக விளங்குபவனிடத்துப் பிரகிருதியின் குணங்களான சத்துவாதி

களிருத்தற்கு ஞாயமின்மையினால் அவன் குணதீதனும். குணதீதன் சத்வாதிருணங்களுக்கப்பாற்பட்டவன். “நேத்திரங்கண்ட மிருதயங்களை ஸ்தானமாகவுடைய சாக்கிர சொப்பன சுமுத்தியாகிய அவஸ்தாத் திரயங்களுக்கு விலட்சணனா (வேறா) யிருப்பதே குணத்திரயங்களைக் கடப்பதாம்” என்று நவீதசாரம் நிருவாணப் பிரகரணத்திற்கு கூறுகின்றது. இந்நபற்றி விரிவாயறிய விரும்புவோர் பகவத்கீதை 14-வது அத்தியாயத்திற்கு கண்டுகொள்க.

பகவத் பக்தன்.

ஒன்றன்கண் பூச்சிய (பூசிக்கத்தக்க) புத்தியோடுண்டாகும் பிரீதி (அன்பு) பக்தியாம். இதனைப் பகவானி (கடவுளி) டத்து வைத்தவன் பகவத்பக்தனும். இது மனத்தினுற்செய்யும் பக்தி, வாக்கினுற்செய்யும் பக்தி, காயத்தினுற்செய்யும்பக்தி, இவ்வென்குகபக்தி, வைதிகபக்தி, ஆத்தியாத்மிகபக்தி யெனப் பலவகையாம். சீவசர பாவங்கழன்று பிரமவடிவாய் நிலைத்துள்ள சீவன்முத்தன் சர்வபுத்தங்கனிலும் ஆத்மாவின் (தனது) பகவத்பாவத்தையும் பகவத்வடிவ தன்னிடத்துச் சர்வபூதங்களையும் காண்டலே இக்குப் பகவத்பக்தியாம். பகவத்கீதை 6-வது அத்தியாயத்தில் “(பிரமாமுதல் ஸ்தம்பபரியந்தமுள்ள) சகல வஸ்துக்களிலும் சமமாய்ப் பிரமத்தைப்பார்க்கின்ற ஐயானையோ கத்திலேயே மனதையுடைய யோகியானவன் தன்னைச் சகலவஸ்துக்களிலு மிருக்கிறதாகவும் தன்னிடத்திலே சகல வஸ்துக்களுமிருக்கிறதாகவும் பார்க்கிறான்” என்று கூறி யிருத்தலு மிங்கறியத்தக்கது.

பிராமணன்.

ஞானயோகத்தால் பிரமத்தை யறிந்து அவ்வடிவாக நிலைத்தவன் பிராமணன். “ஞானியானவன் சூடுமியுடன் கூவரஞ்செய்துகொண்டு வெளிப்பூணூலை யெடுத்தி விடவேண்டியது. நாசமற்றதாயும் சிநேகிதமானாயிருக்கிற பிரமமெதுவோ அதனைச் சூத்திரமாகப்

(பூணூலாகத்) தரித்துக்கொள்ளவேண்டும். சூசிப்பிக்கிற (குறித்துக் காட்டுகிற) திலுலே சூத்திரமென்று சொல்லுகிறார்கள். சூத்திரமென்பது பரமபதம் (உத்தமஸ்தானமாகிய பிரமம்). எவனால் அந்தச் சூத்திரமானது அறியப்படுகின்றதோ அவன் பிராமணன்” என்று நாரதபரிவிராஜகோபரிஷத்து மூன்றாவ துபதேசத்திற் கூறுவ திங்குக் கவனிக்கத்தது.

மோட்சம்.

சர்வதுக்க நிவர்த்தியும் பரமாந்தப் பிராப்தியும் மோட்சத் தின் வடிவமாம். மாயையும் அதன்காரிய வுலகும் சர்வதுக்கமாம். பரமாந்த வடிவாயிருப்பது பிரமமாம். மோட்சமானது தத்துவ விசாரஞ் செய்வதனால் உண்டாகின்றது. யான்யார்? பிரமமென்பதெத்த கையது? பிரபஞ்சமென்பது எது? என்றிம்மூன்று வஸ்துக்களையும் விசாரித்தல் தான் இங்குத் தத்துவ விசாரமாம். இம்மூன்று தத்துவங்களையும் சற்குரு முன்னிலையில் ஐயந்திரிபற விசாரித்து நானும் பிரமமும் சேதனவடிவம். உலகம் சடவடிவம். மாயோபாதிவினால் நான் பிரமத்திற்கு வேறுபட்டவன்போல் தோன்றுகின்றேன். உண்மையில் வேறுபட்டவன்ல்லன். பிரமத்திற்கு வேறாகாத நான் பரிபூரணமாயிருத்தலால் உலகம் சத்தாகவிராது என்னிடத்துக் கயிற்றின் கண் அரவுபோல் கற்பனையாயிருக்கிறது. கற்பனையாயிருக்கு முலகு அதிஷ்டானமான என்னைவிட்டு வேறாயிராமையால் நானேயுள்ளன்; பிறிதொன்றென்பது காலத்திரயத்திலுமில்லை. சர்வம் மீத்தை, சர்வம் பிரமம், சர்வம் நான் என்று திடப்பட வறிந்தவனுக்குத்தான் மோட்சமுண்டாமென்பது சித்தமாமென்க. சாதன சதுஷ்டயமுடைய பாவராயிருப்பினும் அவரியாவரும் இத் தத்துவ விசாரம் பண்ணுவதற்குச் சந்திரமுடையோராவர். இத் தத்துவ விசாரம் சாதியையும் தெயத்தையும் ஒட்டியிருத்தலில்லை, ‘சகலரும் இந்நதத் தத்துவத்தைச் சொழும்பண்ணி மோட்சமடையுக் கட்டவர்கள்’ என்று கூறியிருத்தலி

ஆல் எதேதேசத்தாரும் வரையறையும் இசைக்கரியவா மென்பது வெள்ளிடை மலையே விளங்குமென்க. இந்த ஆணத்தான் வருவதெப் படியெளிவிலையிடா விசாரத்தால், வந்த டைந்தாய் விசாரநதா னெதெனின் மறையான் சீர்த்தல், இந்த காங்கிவா சித்தெது சடமெது விண்ணெனன் குக்கடும், பந்த மேலிவீடு வன வசாவகல் பகர்விசா ரமதாயும் என்று வைவல்லியரும், விசாரநதநால் பந்தத்தைப் விசாரக்கிறதினால் மோட்சத்தையுமடை யினன், ஆரையினுடைய பந்தமும் விசாரந் தெய்வெனடிவது. அசங்க மோபத்தி ஒரு வந்து பிற்தொரு வந்துவாயத் ததானது வசு) இவன் அபவாதத்திசை சிறிற் கண்ணியமாய்க் காந்தில்லை மென்பது; இவன் சந்திரபாகநிர்சயவகக்கடும். ஆசை மட்டுகத், ஜீவன், பாயத்தா இவர்களைக் குறித்துச் சந்திவிசாரக்கலை னங் ளவசவருமும் பாயசவருமும் சிதரித்தால் விசாரநதிக் கடல் த னுக்கு) அமேகமாயிய பரமத்தான் சிந்திக்கிறது என்று வைக்களை. பவத்தும் கூறுவதில் எந்நியத்தக்கதாய் ஞான சாஸ்திரத்தை யெற்றுச் சந்திரமுக்கினிலையில் ஆமனா மா விசாரந் தெய்து பீமய மாக மிஞ்சம் புருஷார்த்தத்தைப் பெறுதலே மனாகராய்ப் பிரதாதவ னின் கடமையாகும்.

ஐம் - கபம்.

நாநாஜ்யவாதக்கட்டளை

முற்றிற்று.

குருவேதுனை.

